

ספר

אוצר ל"ג בעומר וימי הספירה

והוא לקוטי קונטרסים יקרים מפיז ומפנינים, שנדפסו ונתפשטו כבר בעולם, המדברים ממעלת היום הקדוש והנורא ל"ג בעומר, הלולא דבר יוחאי, וממעלת ימי הספירה הקדושים.

אשר כתב הרב הגאון הצדיק, חסידא ופרישא, עמוד האמונה, מנורה הטהורה, המגלה והמפרסם אמתת מציאותו יתברך לכל העולם בלו.

כבוד קדשת הרב הצדיק מוהרא"ש זצ"ל

בנו ומיסד על-פי דברי רבינו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון, בוצינא קדישא עלאה, אדוננו מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

הוכא לדפוס ע"י חסידי ברסלב עה"ק ירושלים תובכ"א

צו באקומען די און אנדערע ספרים און קונטריסים:

היכל הקודש וויליאמסבורג
Heichal Hakodesh Williamsburg
27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
1-718-384-1652

היכל הקודש קרית ברסלב
ליבערטי
Heichal Hakodesh Kiryas Breslev
181 Huschke Road
Liberty NY 12747

היכל הקודש קרית יואל
Heichal Hakodesh Kiryas Joel
8 Premishlan Way
Monroe NY 10950
1-845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל
Heichal Hakodesh Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
1-845-467-5299

היכל הקודש מאנסי
Heichal Hakodesh Monsey
32 Dolson Road
Monsey NY 10952
1-347-733-7551

היכל הקודש בארא פארק
Heichal Hakodesh Boro Park
1011 41st Street
Brooklyn NY 11219
1-718-384-1652

Visit Our Web Site:
www.BreslevCenter.com

צו הערן די הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א רופט:

חיזוק פאר די
אידישע שטוב
212-444-9169

קול
ברסלב
212-444-9191

חיזוק יומי
צו באקומען די חיזוק יומי
אימעיל
טעלעפאון מעסידזשינג
347-630-2876
chizikyomi@gmail.com

על-ידי העצות שנתגלין בעולם,
דהינו שיודעין בעולם לתן עצה
לנפשם כל אחד ואחד מה שצריך,
על-ידי-זה גדלה האמונה, בבחינת
(ישעיה כה, א) : "אודה שמך כי עשית
פלא עצות מרחוק אמונה אמן",
שעל-ידי העצות גדלה האמונה.

(לקוטי מוהב"ן, חלק ב', סימן ה')

אוצר ל"ג בעומר וימי הספירה

- א. ל"ג בעומר ה
ב. גדלת ל"ג בעומר כה
ג. הארת ל"ג בעומר מז
ד. זכות ל"ג בעומר עז
ה. סגלת ל"ג בעומר קג
ו. מעלת ל"ג בעומר קכז
ז. קדשת ל"ג בעומר קמט
ח. ימי הספירה קסה
ט. ימי ספירת העומר קצה
י. ספירת העומר ריז
יא. תקון הכללי רלח

קונטרס
ל"ג בעומר

למוד ותפלה נוֹרָאָה נפְלְאָה ויִקְרָה עַד
מָאֵד, לְלַמֵּד וּלְהַתְפַּלֵּל בַּיּוֹם הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה.

אֲשֶׁר גָּלוּ וַתִּקְנוּ
רַבְּנֵינוּ הַקָּדוֹשׁ וְהַנוֹרָא, אוֹר הַגָּנוֹז וְהַצָּפוֹן
בוֹצִינָא קַדִּישָׁא עֲלֵאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרֵנוּ וְרַבְּנוּ
רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
וְתַלְמִידוֹ
רַבִּי נֵתָן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

הוֹבָא לְדַפּוּס עַל-יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֶסְלֵב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוהרא"ש נ"י אָמר: מי שלא הִיהָ פֶּעַם
בִּל"ג בְּעֶמֶר בְּמֵרוֹן, הוּא לֹא טַעַם טַעַם
שְׁמִיחָה מִיָּמָיו, כִּי הַשְׁמִיחָה הַגְּדוֹלָה בִּל"ג
בְּעֶמֶר בְּמֵרוֹן, זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְתָאֵר וּלְשַׁעַר
כָּלֵל, וְחִסְדִּים וְאַנְשֵׁי מַעֲשֵׂה הָיוּ אוֹמְרִים,
שֶׁבִּפְנִים הַמַּעֲרָה הוּא יוֹם הַכַּפּוּרִים
וְהוֹשַׁעְנָא רַבָּה, מֵרַב בְּכִיּוֹת וּשְׁפִיכַת לֵב,
שֶׁבְּנֵי־אָדָם בּוֹכִים וְשׁוֹפְכִים אֶת מְצוּקַת
לִבָּם אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ. וּבַחוּץ בְּחֹצֵר הִיא
שְׂמִיחַת תּוֹרָה, מֵרַב הַרְקוּדִים וְהַשְׁמִיחָה
שֶׁהַיְּהוּדִים שְׂמֵחִים עִם יְלָדֵיהֶם, זֶה אֵין
לְתָאֵר וְאֵין לְשַׁעַר כָּלֵל, אֲשֶׁרִי מִי שְׂזוּכָה
לְהִיּוֹת בִּל"ג בְּעֶמֶר בְּמֵרוֹן!

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתקעג)

קונטרס

ל"ג בעומר

התורה מלקוטי-מזהר"ן

"לכו חזו מפעלות ה'"

אשר גלה רבנו הקדוש, איש האלקים, אור העולם
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

"לכו חזו מפעלות ה'", התגלות נפלאה מסוד
גדלת התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי, זכרוננו
לברכה:

רבי שמעון בן יוחאי הבטיח שלא תשתפח תורה
מישראל על ידו, פמוכא בדברי רבותינו,
זכרונם לברכה (שבת קלח:): פשנכנסו רבותינו לחרם
ביבנה, אמרו: עתידה תורה שתשתפח מישראל,
ואמר רבי שמעון בן יוחאי, שלא תשתפח,

שנאמר: "כי לא תשכח מפי זרעו", וכמאמר הזהר (נשא, דף קכד): בהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא; ואתה בוא וראה וקבן נפלאות נסתרות של תורתנו הקדושה, כי על-פן סמך רבי שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק: "כי לא תשכח מפי זרעו", כי באמת בזה הפסוק בעצמו מרמז ונסתר הסוד הזה, שעל-ידי זרעו של יוחאי, שהוא רבי שמעון בר יוחאי, על ידו לא תשתכח התורה מישראל, כי סופי תבות של זה הפסוק: כי' לא' תשכח' מפי' זרעו', הם אותיות "יוחאי", וזה שמרמז ומגלה הפסוק "כי לא תשכח מפי זרעו" — מפי זרעו דיקא, הינו מפי זרעו של זה בעצמו, שהוא מרמז ונסתר בזה הפסוק, שהוא התנא יוחאי, כי על-ידי זרעו של יוחאי שמרמז בזה הפסוק בסופי התבות כנ"ל, שהוא רבי שמעון בר יוחאי, על ידו לא תשכח התורה, כי בזהר דא יפקון מן גלותא כנ"ל:

ודע שסוד רבי שמעון בעצמו הוא מרמז בפסוק אחר, כי דע, כי התנא הקדוש רבי שמעון הוא בחינת (דניאל ד'): ע'יר ו'קדיש מ'ן ש'מא ג'חית — ראשי תבות שמעון וכו':

פרוש נפלא מהספר הקדוש "שפת-הנחל"

"לכו חזו מפעלות ה'", התגלות נפלאה מסוד גדלת התנא אלקי רבי שמעון בן יוחאי ז"ל.

כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה, רש"י פרש כרם — על שם שהיו יושבין שורות ככרם.

אמרו: עתידה תורה שתשתבח מישראל, זהו סובב על ימי הגלות, שנאמר (צמוס ח): "הנה ימים באים נאם ה' אלקים, והשלכתי רעב בארץ, לא רעב ללחם ולא צמא למים, כי אם לשמע את דברי ה'" וגו'. כי תהיה הסתרה גדולה בעולם.

ואמר רבי שמעון בן יוחאי, שלא תשתבח, הינו רבי שמעון בן יוחאי הבטיח לרבותינו: לא כמו שאתם אומרים, שעל-ידי כבוד הגלות יהיה ההכרח לתורה להשתבח, כי אני אפתח את צנורי החכמה העליונה, ואגלה ואזהיר אורו ותברך בזה המזהיר, אשר מי שיעסק בזה, יזכה להאיר נשמתו מאורו ותברך, ויצא מהגלות שהיא ההסתרה, כי

(זהר הקדוש נשא קכד): בְּהַאי חֲבוּרָא דְאִיהוּ סִפְרֵי
הַזֶּהר מִן זֹהֲרָא דְאִימָא עֲלָאָה וְכוּ', יִפְקֹון בֵּיה מִן
גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי וְכוּ', כִּי שָׁם מִתְגַּלִּים אוֹרוֹת נִשְׁגָּבִים
וְכוּ', וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (שיחות-הַר"ן, סִימָן קח), שְׁלֵמוּד
הַזֶּהר מְסַבֵּל מֵאֵד מֵאֵד, וְעַל-יְדֵי לִמּוּד הַזֶּהר נַעֲשֶׂה
חֶשֶׁק לְכָל מִינֵי לִמּוּדִים שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה,
וְהַלְשׁוֹן הַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַזֶּהר מְעוֹרֶרֶת מֵאֵד לַעֲבוּדַת
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, דִּהְיִנוּ הַשִּׁבְחָה שְׁמִשְׁבַּח אֶת הָעוֹבֵד ה',
דִּהְיִנוּ הַלְשׁוֹן הַרְגִּיל בַּזֶּהר לוֹמֵר זָכָאָה וְכוּ' עַל כָּל
מִצְוָה וְעִבּוּדָה, וְלִהְיוֹת הַצִּעָקָה שְׂצוּעָה וִי וְכוּ', וִי
לִיה, וִי לְנִשְׁמָתִיהָ עַל הַסֵּר מֵעִבּוּדַת ה', אֱלוֹ
הַלְשׁוֹנוֹת מְעוֹרְרִים מֵאֵד אֶת הָאָדָם לַעֲבוּדָתוֹ
יִתְבָּרֵךְ, עֵינֵי שָׁם.

שְׁנֵאמַר (דְּבָרִים לא): "כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ", פְּסוּק
זֶה נֶאֱמַר בְּנִבּוּאָת מֹשֶׁה, שְׁנִבָּא מֶה שְׁיִהְיָה
בְּאַחֲרִית הַיָּמִים: "וְהָיָה כִּי תִמְצָאן אֹתוֹ רְעוֹת רַבּוֹת
וְצָרוֹת, וְעָנְתָה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לִפְנֵי לֵעַד, כִּי לֹא
תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ, כִּי יִדְעָתִי אֶת יִצְרוֹ אֲשֶׁר הוּא
עוֹשֶׂה הַיּוֹם" וְגו', הֵינּוּ דִּיקָא כְּשִׁינְגִיעוֹ הַרְעוֹת רַבּוֹת
וְהַצָּרוֹת וְהַסְתָּרָה שְׁבִתוֹף הַסְתָּרָה, יִתְגַּלּוּ גְּלוּיִים
חֲדָשִׁים עַל-יְדֵי יַחֲדֵי הַדּוֹרוֹת, שְׁיִפְרְשׁוּ אֶת סִתְרֵי

התורה שנתגלו לזרעו של יוחאי, שהוא רבי שמעון, ויקרבו את זאת יותר אל הבנת והשגת המון העם, ובזה תלוייה כל הגאולה.

כי התנא הקדוש רבי שמעון, הוא בחינת עיר וקדיש מן שמיא נחית. והטעם שנקרא רבי שמעון בר יוחאי עיר, כי כל ענינו הוא התעוררות השנה שמעורר בני אדם מן השנה, בחינת עיר, שהוא הפך השנה, ועל-כן הוא גלה ביותר כל רזין דאורייתא וסתרי תורה, שהם התעוררות השנה, המשכת המחין, שזוכין דיקא בעת התעוררות מן השנה (לקוטי-הלכות, נזיקין, הלכה ד', אות ג'). [ואנשי שלומנו אמרו: עיר וקדיש הוא על דרך שאמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות שנה, סימן א'): מי שהוא מקדש יותר, הוא רחוק מהשנה יותר].

שמעון וכו'. בכתב יד: ועכשו יש נחל נובע מקור חכמה, שאפלו העיר וקדיש מן שמיא, גם-כן צריך לקבל משם, עד כאן לשונו; כי לתפס היטב את דברי רבי שמעון בר יוחאי אי אפשר, כי אם על-ידי ההקדמות שגלה האריז"ל, ולתפס דברי האריז"ל, ולהשיג אלקותו יתברך גם בתוך העולם אי אפשר, כי אם על-ידי ההקדמות שגלה

הבעל-שם-טוב הקדוש, ולתפס דברי הבעל-שם-טוב הקדוש ולקרבם אל שכל אנושי, עד שאפלו הגרוע שבגרועים והפחות שבפחותים המנח בעמקי עמקים בשאול תחתית ומתחתיו, גם-כן ימשיך על עצמו כל אלו האורות, הגלויים וההשגות, ויזכה להתעלות בתכלית העליה, וזהו אי אפשר, כי אם על-ידי ההקדמות שגלה רבנו מוהר"ן מברסלב, שזכה להפשיט את כל האורות הרוחניים מכל הלבושים, וטהר את השמים מהעבי"ם והגש"ם, עד שנעשו כל הנסתרות נגלות, עד שקטנים גם-כן ישיגו השגות, ויתגלה להם אורו יתברך ואמתת מציאותו יתברך בגלוי רב, והוא הכנה למשיח צדקנו, אשר יהיה מיוצאי חלציו ברוחניות ובגשמיות, ובדעתו יכבש משיח את כל העולם. ועל-כן אף שהגלוי הזה נאמר על רבי שמעון בר יוחאי בעצמו, שהוא התחלת התקון הנצחי שלאחר החרבן, אמרו העקר על עצמו, שהוא גמר כל התקונים, ואשר העיר וקדיש גם-כן צריך לקבל משם, כי הדור ירד כבר כל-כך ברעו"ת ובצרו"ת רבות, ונסתרת ההסתרה בעצמה, עד שאי אפשר להתקרב ולשוב אליו יתברך, כי אם על-ידי הדרך הקלה והנעימה שסלל ותקן

והדריך וגלה, ומוכאים בספר הקדוש והנורא הזה. ופעם אחת אמר לתלמידו: קדם שהיה נמצא הצדיק האמת בעולם, היו יכולים להתקרב להשם יתברך מעצמו, אבל אחר שנמצא הצדיק האמת בעולם, אי אפשר להתקרב להשם יתברך באמת בשום אופן, כי אם כשזוכין להתקרב אליו (עין חיי-מוהר"ן, גדלת השגתו, אות נ"ט); כי בדורות שלפנינו לא הייתה כל-כך ההסתרה, והיה בנקל להתקרב להשם יתברך, אבל עכשו אשר נתפשט החשך כפול ומכפל, אי אפשר בשום אופן שבעולם לצאת כל אחד מגלותו וחשכותו, כי אם על-ידי העצות שלו המאירות את עיני ההוגים בהן, ומגלות את אמתת מציאותו יתברך, ונפתח הפה לדבר עמו יתברך, כאשר ידבר איש עם רעהו, מחמת רב אור האמת שמאיר במקרביו, ובשלמות יקום דבר זה על-ידי משיח בעצמו, שיגלה למודיו, וכמו שנאמר (צפניה ג): "כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' לעבדו שכם אחד"; ופעם אחת אמר רבנו ז"ל (שם, אות לט): מן רבי שמעון בר יוחאי, שהיה חדוש במפרסם, היה העולם שקט עד האריז"ל, הינו שמרבי שמעון בר יוחאי עד האריז"ל לא נתגלו חדשות כמו שנתגלו

על-ידי רבי שמעון בר יוחאי, עד שבא האריז"ל, שהיה חדוש במפרסם, והוא גלה חדשות לגמרי שלא נמצא מי שיגלה חדשות כאלה עד רבי שמעון בר יוחאי, זכרוננו לברכה, ומן האריז"ל עד הבעל-שם-טוב, זכרוננו לברכה, היה גם-כן העולם שקט בלי חדוש, עד שבא הבעל-שם-טוב, זכרוננו לברכה, שהיה חדוש נפלא, וגלה חדשות, ומן הבעל-שם-טוב עד עתה היה גם-כן העולם שקט בלי חדוש כזה, והיה העולם מתנהג רק על-פי ההתגלות שגלה הבעל-שם-טוב, זכרוננו לברכה, עד הנה, עד שבאתי אנכי, ועתה אני מתחיל לגלות חדשות נפלאות לגמרי, שעדין לא נתגלו, ועתה מובן היטב למה נדפס גלוי זה כאן בתחלת הספר, אשר אמרו רבנו ז"ל בשעה שנסע לאומן להסתלק לעילא ולעילא וכו', כי הגלוי הנפלא הזה סובב העקר עליו בעצמו, שהוא תקנות כל הדורות ותקנות כל בית ישראל; אשרי המחפה ויגיע, אמן בן יהי רצון!

תפלה נוראה ונפלאה עד מאד לאמרה בל"ג בעומר
 חברו ותקנו ויסדו
 הצדיק הקדוש אשר כל רו לא אגיס ליה
 מורנו רבי נתן מברסלב זכותו יגן עלינו

רבי שמעון בן יוחאי עיר וקדיש מן
 שמיא נחית, בוצינא קדישא,
 בוצינא עלאה, בוצינא רבא, בוצינא
 יקירא, אתם הבטחתם לישראל שלא
 תשתכח התורה מישראל על ידכם,
 כי בזהר דא יפקון מן גלותא, ואפלו
 בתקף ההסתרה שבתוך הסתרה
 בעקבות משיחא באחרית הימים
 האלה, הבטחתם שאף על פי כן לא
 תשכח התורה מפי זרענו, כמו
 שכתוב: "ואנכי הסתר אסתיר פני
 ביום ההוא על כל אשר עשה, וענתה
 השירה הזאת לפניו לעד כי לא
 תשכח מפי זרעו". והנה עתה הגיעו

הַיָּמִים אֲשֶׁר אֵין לָנוּ בָּהֶם חֶפֶץ, כִּי
אַרְךָ עָלֵינוּ הַגָּלוּת וּמִשָּׁךְ עָלֵינוּ
הַשְּׁעָבוֹד, וּבְכָל יוֹם אָנוּ הוֹלְכִים
וְדֹלִים, וּמָטָה יַדֵּינוּ מָאֹד. "כִּי אֶזְלַת יָד
וְאַפֶּס עֲצוֹר וְעִזּוּב". כִּי נִשְׁאַרְנוּ
בִּיתוּמִים וְאֵין אָב, וְאֵין מִי יַעֲמֹד
בְּעַדְנוּ. וְהִנֵּה בְּתַקָּה סוֹף הַגָּלוּת הַמֶּר
הַזֶּה, וּבְכָר הַתְּחִיל לְהַתְּנוּצֵץ
הַתְּנוּצָצוֹת מְשִׁיחַ מִיָּמֵי הָאֱלֹהִי
הָאֶרֶץ זָכַר צִדִּיק לְבָרָכָה, וְעַמָּךְ בֵּית
יִשְׂרָאֵל מִשְׁתוֹקְקִים וּמִתְגַּעְגְּעִים מָאֹד
לְהֵשֶׁם יִתְבָּרֵךְ, וְהַכֹּל חֹפְצִים לִירְאָה
אֶת שְׁמֶךְ בְּהַשְׁתוֹקְקוֹת נִמְרָץ וְנִפְלָא
אֲשֶׁר לֹא הִיתָה בְּזֹאת מִיָּמֵי קֶדֶם.
"הַקִּיצוֹתִי וְעוֹדִי עַמָּךְ", בָּאתִי עַד קֵץ
כָּל הַדּוֹרוֹת וְעוֹדִי עַמָּךְ. עֲדִין אָנוּ
אֲחוּזִים בָּךְ, וּמִשְׁתוֹקְקִים לְעַבְדוּתְךָ
בְּכָלֹת הַנֶּפֶשׁ. אֲבָל אַף עַל כֵּן, גַּם

גָּדַל רְחוּקָנוּ מִמֶּנּוּ בָּעֵתִים הַלֵּלוּ הוּא
גַּם כֵּן בְּלִי שְׁעוֹר, כִּי טַבַּעֲנוּ בִּיּוֹן
מִצוּלָה וְאִין מַעֲמַד בָּאֲנוּ בְּמַעֲמָקֵי
מַיִם וְשִׁבְלַת שְׁטַפְתָּנוּ. וְרָאָה אֶת עַמָּךְ
יִשְׂרָאֵל מְרוֹדִים מְאֹד, אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר
לְבָאֵר וּלְסַפֵּר גָּדַל הַתְּגָרוֹת הַבֶּעַל דְּדָבָר
אֲשֶׁר הַתְּגָרָה בָּנוּ מְאֹד, עַד אֲשֶׁר הִפִּיל
אוֹתָנוּ מְאֹד. וְהִנֵּה אֲנֹכִי בְּעֵנָיִי מִי
אֲנֹכִי לְסַפֵּר צָרוֹת יִשְׂרָאֵל, רַק אַתֶּם
לְבַד יֹדְעֵתֶם אֶת כָּל הַמַּעֲמָד וּמַצָּב שֶׁל
יִשְׂרָאֵל בְּאַחֲרִית הַיָּמִים הָאֵלֶּה. אֲךָ
בָּאתִי לְסַפֵּר וּלְצַעֵק עָלַי וְעַל נַפְשִׁי, עַל
עַצֶּם רְחוּקִי מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְעַצֶּם
פְּגָמִי וְעוֹנֹתַי הָרַבִּים וּפְשָׁעֵי
הָעֲצוּמִים, וְ"עַל אֱלֹה אֲנִי בּוֹכִיָּה עֵינֵי
עֵינֵי יוֹרְדָה מַיִם", כִּי אֵינִי יוֹדֵעַ שׁוּם
דֶּרֶךְ אֵיךְ לְהַחֲזִיר לִי הַכַּחַד דְּקִדְשָׁה,
וְאֵיךְ לְזַכּוֹת לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וּבְאִיזָה

דָּרָךְ אֶתְחִיל לַעֲזֹב דְּרָפִי חָרַע
וּמַחֲשָׁבוֹתַי הַמִּגְנוֹת, וְאִיךְ וּבִמָּה
אֲזַכֶּה לְתֵקֵן קְלָקוּלִים וּפְגָמִים כָּאֵלֶּה.
"לֹא יִדְעֵתִי נַפְשִׁי, אָנָּה אֲנִי בָּא", אָנָּה
אוֹלִיךְ אֶת חֲרָפְתִּי הָעֲצוּמָה, אָנָּה
אֲבָרַח, אָנָּה אֶטְמֵן מִפְּנֵי בָשָׁתִי
וּבִלְמֻתִּי, וְאֹמֵר לְחָרִים כְּסוּנִי
וְלִגְבָּעוֹת נָפְלוּ עָלַי, אוֹי מַה הָיָה לִי,
אוֹי מַה הָיָה לִי, "עַל כֵּן אֶמְרָתִי שָׁעוּ
מִנִּי אֶמְרָר בְּכִבִּי", אוֹלִי יְחוּם אוֹלִי
יִרְחֵם, כִּי אֵין מַעֲצוֹר לִיהוּדָה לְהוֹשִׁיעַ
גַּם אוֹתִי בָּעֵת הַזֹּאת, כִּי הִרְבֵּה רוּחַ
וְהִצָּלָה לִפְנֵינוּ, כִּמּוֹ שְׁכָתוֹב: "הֵן כֹּל
תוֹכֵל וְלֹא יִבָּצֵר מִמֶּנּוּ מִזְמָה, וּמִי
יֹאמֵר לָךְ מַה תַּעֲשֶׂה". עַל כֵּן בָּאתִי
כְּעֵנִי בַּפֶּתַח, רָשׁ דָּל וְאַבְיוֹן, נִגְוֶעַ
וּמַעֲנָה, מִבִּלְבָּל וּמִטָּרֵף עָנִי וְכוֹאֵב,
לְצַעֵק וּלְזַעֵק לִפְנֵי הַדֶּרֶת קֹדְשְׁתְּכֶם:

רַבִּי רַבִּי רַבִּי "אָבִי אָבִי רַכֵּב יִשְׂרָאֵל
 וּפָרְשִׁיו", נִהִירוּ דְבוּצִינָא
 דְּאִוְרֵייתָא, "עוֹרָה לָמָּה תִישָׁן", אִידָּ
 תּוּכְלוּ לְסַבּוֹל צָרוֹת יִשְׂרָאֵל, קוּמוּ
 וְהַתְּעוֹרְרוּ עִם כָּל הַצְּדִיקִי אֲמַת
 לְהַסְתִּיכָל וְלִרְאוֹת בְּמִרְיוֹת צָרוֹת
 נַפְשָׁנוּ, "הִקִּיצוּ וְרַנְנוּ שׁוֹכְנֵי עֵפְרָ",
 קוּמוּ יְשִׁינֵי מִכַּכָּל לְסַעְדֵּינוּ. צְדִיקֵי
 יְסוּדֵי עוֹלָם, קוּמוּ בַּעֲזָרְתָנוּ בְּעַת צָרָה
 חֲזֹאת, חוּסוּ וְחַמְלוּ עַל כָּל עַדַת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל, וּבְתוֹכָם עָלֵי הַחוּטָא וְהַפְגוּם
 הַמֵּלֵא חַטָּאִים מִכֶּפֶר רָגֵל וְעַד רֹאשׁ.
 אַתֶּם יֹדְעֵתֶם "אַתְּ כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר
 מִצְּאֵתָנוּ" מִיּוֹם גְּלוּת הָאָרֶץ עַד הַנֶּה,
 כָּל מָה שֶׁעָבַר עַל כָּלל יִשְׂרָאֵל
 בְּכָל־לֵיּוֹת, וּבִפְרָטִיּוֹת מָה שֶׁעָבַר עַל
 כָּל אֶחָד וְאֶחָד. וּבִפְרָט מָה שֶׁעָבַר עָלֵי
 מִיּוֹם שְׁנֵאֲצִלוּ וְנִבְרְאוּ וְנוֹצְרוּ וְנַעֲשׂוּ

נִשְׁמָתִי וְרוּחִי וְנַפְשִׁי וְגוֹפִי, כָּל מָה
 שֶׁעָבַר עָלַי בְּכָל גִּלְגּוּל וְגִלְגּוּל, וּבִפְרָט
 מָה שֶׁעָבַר עָלַי בַּגּוֹף הַזֶּה, כָּל מָה
 שֶׁעָבַרְתִּי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, מָה
 שֶׁאֲנִי זוֹכֵר עֲדִין וּמָה שֶׁנִּשְׁכַּח מִמֶּנִּי,
 הַיֹּסֶפִּיקוּ כָּל אֵילֵי נְבוֹת לְבָאֵר וּלְסֶפֶר
 אָפֶס קָצָה מִהַפְגָּמִים שֶׁהִפְגַּמְתִּי בַיּוֹם
 אֶחָד כְּפִי מָה שֶׁנִּזְגָּעִים הַפְגָּמִים בְּמָקוֹם
 שֶׁנִּזְגָּעִים כְּפִי שֶׁרֵשׁ נִשְׁמָתִי, וּמִכָּל
 שֵׁכֶן וְכָל שֵׁכֶן מָה שֶׁהִפְגַּמְתִּי בְּכָל
 הַיָּמִים שֶׁעָבְרוּ עָלַי מִיּוֹם הַיּוֹתֵי עַד
 הַיּוֹם הַזֶּה, (וּבִפְרָט וְכו') מִי יוֹכֵל לְסַפֵּר, מִי
 יוֹכֵל לְשַׁעַר, מָה אֲדַבֵּר מָה אֶתְאוּנָה,
 מָה אוֹמֵר מָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, תֵּן בְּלֵב הַצַּדִּיק
 הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא הַזֶּה (אם יוכל
 להיות בא"י על קבר רשב"י יאמר: הַשּׁוֹכֵן פֶּה).

וּבִלְבַב כָּל הַצְּדִיקִים אֲמֵתִיּוֹם לְבַל
 יִסְתִּירוּ פָנֵיהֶם מִמֶּנִּי, וַיַּעֲמֵדוּ בַּעֲדֵי
 לְמַלְיצֵי יִשְׂרָאֵל, לְהַפּוֹךְ בְּזִכּוֹתַי וּלְבַקֵּשׁ
 וּלְמַצֵּא בִּי נִקְדּוֹת טוֹבוֹת, וַיִּמְלִיצוּ
 טוֹב בַּעֲדֵי שְׁתַּקְרַבְנִי אֵלַיךְ בְּרַחֲמִים,
 וְתַתֵּן בִּי לֵב חָדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה תַתֵּן
 בְּקֶרְבִּי, שְׁאֵזְכָּה לְהַתְעוֹרֵר מֵעַתָּה
 בְּאַמֶּת לָשׁוּב אֵלַיךְ בְּאַמֶּת וּבִלְבַב
 שְׁלֵם. אֵי שָׁמַיִם הַפְּגִינוּ בַּעֲדֵי, כָּל
 בַּעֲלֵי רַחֲמִים וְחֻמְלָה חִמְלוּ עָלַי. כָּל
 שׁוֹכְנֵי עֵפֶר הֶעֱתִירוּ בַּעַד מִטְבַּע
 "בִּיּוֹן מְצוּלָה וְאִין מַעֲמָד" כְּמוֹנִי:

רַבִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, זָכְרוּ זֹאת
 וְתִשְׁמְרוּ עַל לֵב, שְׁזַכִּינוּ בְּדוֹרוֹת
 הָלָלוּ לְשִׁמְעֵי נִפְלְאוֹת נִזְרָאוֹת
 גְּדֻלַּתְכֶּם. אֵיךְ מִרְמָז בַּתּוֹרָה שָׁעַל
 יְדְכֶם לֹא תִשְׁכַּח הַתּוֹרָה, בִּי הַפְּסוּק

שֶׁהִבֵּאתֶם רֹאשִׁיה מִמֶּנּוּ, שֶׁהוּא כִּי' לֹא'
 תִּשְׁכַּח' מִפִּי' זִרְעו' הוּא סוֹפִי תִּבּוֹת
 יוֹחֵא"י, וְשִׁמְכֶם הִקְדוֹשׁ בְּעֶצְמוֹ מִרְמֹז
 בַּפָּסוּק "עִיר וְקִדִּישׁ מִן שְׁמִיָּא
 נְחִית". אֲשֶׁר אַתֶּם לְבַד יוֹדְעִים סוֹד
 דְּבָרִים הָאֵלֶּה, אַתֶּם לְבַד יוֹדְעִים גְּדֻלַּת
 הַחֲבֻטָּה שֶׁהִבְטַחְתֶּם לְיִשְׂרָאֵל
 שֶׁתִּתּוֹרָה לֹא תִשְׁכַּח מִיִּשְׂרָאֵל עַל
 יְדִכֶּם, וְאִיךְ מִשָּׁה רַבְּנוּ עָלָיו הַשָּׁלוֹם
 נִבָּא עַל זֶה בְּתוֹרָתוֹ הִקְדוֹשָׁה מִקֶּדֶם.
 עַל כֵּן בָּאתִי לְהַזְכִּיר, נָא רַבּוֹתֵי
 הִקְדוֹשִׁים, חֲמְלוּ עָלַי וְאַל תִּסְתַּכְּלוּ עַל
 כָּל הָרַע שֶׁעָשִׂיתִי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם
 הַזֶּה, בְּמַחֲשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֶׂה, אֲשֶׁר
 הִמְרִיתִי אִמְרֵי אֵל וַעֲצַת עֲלִיּוֹן
 נִאֲצַתִּי. אֵל תִּבְיטוּ בְּמַעֲשֵׂי הָרָעִים,
 וְאַל תַּעֲשׂוּ עִמִּי בַּחֲטָאִי, וְאַל אֶקְוֶן
 בְּעֵינֵיכֶם, עַל אֲשֶׁר זֶה כַּמָּה אֲשֶׁר

מְעוֹרְרִים אוֹתִי בְּאַלְפִים וּרְבֻבֹת
רְמָזִים וְהַתְּעוֹרְרוֹת, וּבְכַמָּה מִיָּנִי
עֲצוֹת נְכוֹנֹת בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת,
לְהִתְקָרֵב לַהֵשֶׁם יִתְבָּרֵךְ, וְאֲנִי בְּעֵצָם
קִשְׁיוֹת עָרְפִי קִלְקַלְתִּי וּפְגַמְתִּי בְּכָל
זֶה, וְלֹא הִטִּיתִי אָזְנִי וְלִבִּי לְכָל זֶה.
חֹסֶם עָלַי וְאֵל תְּשִׁיתוּ לִב לְכָל זֶה, וְאֵל
יַחַר אַפְכֶם בִּי חֲלִילָה, רַק תַּחֲשֹׁבוּ
מִחֲשָׁבוֹת עוֹד מַעֲתָה לְבַל אֶהְיֶה נִדְחָה
מִהֵשֶׁם יִתְבָּרֵךְ וּמִכֶּם חֲלִילָה. בִּי עֲדִין
"אֵין מַעֲצוֹר לִיהוָה לְהוֹשִׁיעַ" גַּם בַּעַת
הַזֹּאת. בִּי אֵין לִי שׁוּם כַּחַ עֲתָה אֵלָּא
בְּפִי לְבַד, וְגַם זֶה מֵאֲתוֹ יִתְבָּרֵךְ אֲשֶׁר
לֹא עֲזַב חֲסִדּוֹ וְאַמְתּוֹ מַעֲמִי, וְנָתַן כַּחַ
לִיעָף כְּמוֹנִי, לְדַבֵּר עֲתָה מִעַט דְּבָרִים
הָאֵלֶּה. וְעַל זֶה תִּמְכַּתִּי יִתְדוֹתַי,
שֶׁתִּרְחֲמוּ עָלַי וְתַעֲשׂוּ אֶת אֲשֶׁר אֶזְכֶּה
לְשׁוֹב בְּאַמֶּת לַהֵשֶׁם יִתְבָּרֵךְ. (וְלֵבָא לְאַרְיֵן

וְיִשְׂרָאֵל מִחֶרֶד בְּשָׁלוֹם, וְלִדְבַר כָּל זֶה וְיוֹתֵר מִזֶּה שֵׁם
 עַל צִיּוֹן שְׁלֹכֶם הַקְדוֹשׁ, וַיְהִי הַטּוֹב
 בְּרַחֲמָיו יִשְׁמַע תְּפִלָּתְכֶם וַיַּעֲזֹר וַיִּגְן
 וַיַּשִּׁיעַ אֹתִי וְאֶת כָּל יִשְׂרָאֵל
 לְמַעַנְכֶם, וַיַּחְזִירֵנִי בְּתִשְׁבָּה שְׁלֵמָה
 לְפָנָיו מִחֶרֶד, וַיֶּאֱחֹזֵנִי וְלֹא יִרְפֵּנִי, וְאֵל
 יַעֲזֹבֵנִי וְאֵל יִטְשֵׁנִי בְּשׁוּם אִפֹּן, עַד
 שְׁאֻזָּבָה לָשׁוּב אֵלָיו בְּאַמֶּת, וְלִהְיוֹת
 בְּרִצּוֹנוֹ הַטּוֹב מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם,
 וּלְתַקֵּן בְּחַיֵּי אֶת כָּל אֲשֶׁר פָּגַמְתִּי,
 בְּכַח וּזְכוּת הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּם, אֲשֶׁר
 עָלִיהֶם לְבַד אֲנִי נִשְׁעָן לְסֹדֶר דְּבָרֵי
 אֱלֹהִים לְפָנֵיהֶם וּלְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, בְּעַל
 הָרַחֲמִים יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת. "יְהוָה יִגְמֹר
 בְּעַדִּי, יְהוָה חֲסִדָּה לְעוֹלָם מַעֲשֵׂי יְדִיד
 אֵל תָּרָה, הוֹצִיאָהּ מִמִּסְגָּר נַפְשִׁי
 לְחֻדוֹת אֶת שְׁמֹךְ, בִּי יִכְתִּירוּ צְדִיקִים
 בִּי תִגְמַל עָלַי":

קונטרס

גְּדִלַת ל"ג בְּעֶמֶר

בו תבאר מצלת גדלת היום הנורא, יומא דהולוא רבא,
יום שמחתו של התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי,
זכותו יגן עלינו, ומה שיקולים לפעל בו.

בנוי ומיסד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון
הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי
חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים זוהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁבִיּוֹם ל"ג בְּעֶמֶר,
אֶז מֵאִיר אֲוֵרוֹ הַגָּדוֹל שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יוֹחָאי בְּעוֹלָם, כִּי הוּא גָּלָה כָּל-כֶּף אֶת
רוּחַנִיּוֹת אֱלֻקוֹתָיו יִתְבָּרַךְ בְּעוֹלָם, בְּגִלּוּי
רַב נוֹרָא וְנִפְלָא כָּזֶה, עַל-יְדֵי הַלְמוּדִים
בְּזִהָר וּבִתְקוּנִים, עַד שֶׁהָאֲרָה הַזֹּאת
נִשְׁאַרָה לְדוֹרֵי דוֹרוֹת. כִּי כָּל הַגִּלּוּיִים שֶׁל
הָאֲרִיז"ל וְתַלְמִידָיו, וְהַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב
הַקָּדוֹשׁ זי"ע וְתַלְמִידָיו, וְכֵן בְּעַלֵּי הַמוֹסֵר
וְתַלְמִידֵיהֶם, הַכֹּל מְיֻסָּד עַל דְּבָרֵי רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי וְהַזִּהָר וְהַתְקוּנִים, וְלִכְּן
בִּיּוֹם הַזֶּה מֵאִיר מְאֹד אֲוֵרוֹ שֶׁל רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּהָאֲרָה נוֹרָאָה וְנִפְלָאָה
מְאֹד.

(אמרי-מוֹהֲרָא"ש, חֵלֶק ב', סִימָן תתקעד)

קונטרס

גְּדִלַת ל"ג בְּעֶמֶר

א.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אָהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, כִּי בַּיּוֹם הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא ל"ג בְּעֶמֶר, הַלּוּלָא רַבָּא דְּרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, נוֹהֲגִים בּוֹ שְׁמֻחָה גְּדוֹלָה עַד מָאד, וּמַדְּלִיקִים אוֹרוֹת וּמְדוּרוֹת לְכַבּוֹדוֹ, כִּי הוּא נִקְרָא בּוֹצִינָא קַדִּישָׁא (הַגֵּר הַקָּדוֹשׁ), כִּי הוּא הָאִיר אֶחָ כָּל הָעוֹלָם עִם אוֹרוֹ יְתִבְרָךְ, וְעַל־כֵּן עַל יְדוֹ נִתְעוֹרְרִים מִן הַשָּׁנָה, כְּמוֹ שֶׁגָּלָה רַבֵּנוּ ז"ל, שְׂרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי נִקְרָא עַל שֵׁם (דְּגִיאל ד, י): "עִיר וְקַדִּישׁ מִן שְׁמַיָּא נָחַת", כִּי הוּא מְעוֹרֵר מִן הַשָּׁנָה, עַל־יְדֵי רַבּוּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה שֶׁגָּלָה; כִּי הוּא גָּלָה כָּל רִזִּין דְּאוֹרִיתָא וְסִתְרֵי תּוֹרָה, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְעוֹרְרִין מִן הַשָּׁנָה, וְתַכְף־וּמִיד כְּשֶׁנִּתְעוֹרְרִין מִן הַשָּׁנָה, אַזִּי נִצּוּלִין מִכָּל מִינֵי חֲטָאִים וְעוֹנוֹת. כִּי כָּל הַיִּידוֹת וְהַנְּפִילוֹת

וההשקלות שעוברות על האדם, הן רק מחמת שמחו ישן, ואינו זוכה להכיר בגדלת הבורא יתברך שמו, כי אם מח ודעת האדם היו ערים, אף פעם לא היה בא לידי חטאים ועוונות, כי המכיר את אמתת מציאותו יתברך, ויודע ועד אשר אין בלעדיו יתברך כלל, והוא עומד על ידו, אזי אף פעם לא היה בא לידי חטאים, ומחמת שמחו ודעתו נפלו לבחינת שנה, על-ידי-זה בא לחטאים ועוונות. ועל-פן מאז שגלה רבי שמעון בר יוחאי את ספרי הזהר והתקונים, שהם גלויים של אמתת מציאותו יתברך וכל סודות חכמת הקבלה, וגלה את סתרי נסתרות הבריאה, על-ידי-זה נמשכים שכל ודעת חדשים בעולם, ונצולים מכל מיני חטאים ועוונות, כי על-ידי גלוי אלקות, שאדם מרגיש את אמתת מציאותו יתברך, על-ידי-זה נתעורר מהשנה ונצל מכל מיני חטאים ועוונות, וזוכה לחזר בתשובה שלמה, כי מאירים לו דעתו ומחו בהארה נוראה ונפלאה עד מאד. ועל-פן היום הזה הוא יום שכלו אורה, ולכן נוהגים להדליק בו מדורות אור, ושמים מאד מאד. כי באמת אין לך עוד שמחה יותר גדולה משמחה זו שנתגלה אמתת מציאותו יתברך בעולם, שעל-ידי-זה נצולין מכל מיני חטאים ועוונות ופושעים, וזוכים לחזר בתשובה שלמה אליו יתברך.

ב.

צריך שתדע, אהובי, בני, אשר יום ל"ג בעומר, יום ההסתלקות של רבי שמעון בר יוחאי, הוא יום שמחה גדולה בכל העולמות, ובפרט בעולם הזה, כי ההסתלקות של הצדיק הגדול במעלה נוראה ונפלאה מאד, עושה תקוה בכל העולמות יותר מבחיו, כי גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהן (חלין ז:), כי הם מתקנים נשמות ישראל במיתתן יותר מבחייהם, ומכניעים את הסטרא אחרא והקלפות הנאותים בנשמות הנפולות בעוונותיהם, כי הצדיקים מכניעין ומבטלין אותם במיתתם יותר מבחייהם, בסוד (שופטים טז, ל): "ויהיו המיתים אשר המית במותו רבים מאשר המית בחיו", שהצדיק האמת מנהיג הדור האמתי ממית את שונאי הקדשה והקלפות והסטרא אחרא במותו יותר מבחיו, כי גדלת מעלת הצדיק, שכל ימי חייו בכל עת נרגע בעודו בעולם, הוא מוסר את נפשו, גופו ונשמתו בעבורו תפירה, ונעשה כאין ממש, ונכלל במקום שנכלל בעודנו בגשמיות גופו, עד שנעשה אחד עם עצם עצמיות אלקותו תפירה; כי מרב גיעתו וטרחתו בעבודתו תפירה שמו, גופו הגשמי והחמרי נעשה כלי לקבל בו עצם עצמיות אלקותו תפירה, ועל-ידי-זה בעצמו הוא זוכה לעורר ולחזק ולאמץ את נשמות ישראל ולקרכן אליו תפירה, כי מרב אור וחיית וזיו ודבקות שנצטמצמים בו,

אָפּלוּ שְׁעֲדִין מִלְבָּשׁ בְּלָבוּשׁ הַחֲמָרִי וְהַגִּשְׁמִי, בְּכָל זֹאת גַּם
הֵם מוֹדְפָכִים, כִּי הַפְּלִים נַעֲשִׂים בְּבַחֲיִנַת אֲוֵרוֹת, לָכֵן כָּל מִי
שֶׁמִּקְרָב אֵלָיו, גַּם עָלָיו נִמְשָׁךְ אֲוֵרוֹ וְנֶאֱמַתּוֹ יִתְבָּרֵךְ, עַד
שְׁזוֹכָה לַחֲזֹר בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה. כִּי הַצְדִּיק הַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה
נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, חִפֵּץ תָּמִיד בְּטוֹבוֹת וּבְתַקּוֹן נַשְׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל, וְעָקֵר הַטוֹב וְעָקֵר הַהַצְלָחָה הָאֱמֵתִית הוּא הַצְלָחַת
הַנַּפֶּשׁ, לְטַהֵר נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִזְהֻמָּתוֹ, וּלְהַחְזִירָן בְּתַשׁוּבָה
שְׁלֵמָה, לְעוֹרְרָן מִשְׁנֵתָן, שֶׁלֹּא תִישָׁנָה שְׁנַת עוֹלָם, חֵס
וְשָׁלוֹם. וְזֶה כָּל עֲנִינֵי בַחֲיִיו, שְׁנַת־לִבָּשֶׁת נַשְׁמָתוֹ הַרוּחָנִית
בְּתוֹךְ גּוּפוֹ הַגִּשְׁמִי, אֲשֶׁר דִּיקָא עַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ לִבְנֵי-אָדָם
שִׁיכּוֹת אֵלָיו, כִּי בְּאֵמֶת גְּדוּלֵי מַבְחָרֵי הַצְדִּיקִים שֶׁהֵם בְּטָלִים
בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְהֵם בְּעִינֵי עֶצְמָם כֹּלָא מַמַּשׁ, בְּטָלִים
וּמַבְטָלִים כֹּלָא מַמַּשׁ, בָּהֶם אֵין לְשׁוּם בְּרִיָּה הַשְׁגָּה כָּלֵל, כִּי
"עֵין לֹא רָאִתָּה" (יִשְׁעִיָּה סג, ד) אֶת גְּדֻלַּת הַשְׁגָּתָם וּמִדְרָגָתָם,
שְׁעוֹלָה עַד אֵין סוּף, אֲבָל עַל-יְדֵי גִשְׁמִיּוֹת גּוּפָם, עֲדִין יֵשׁ
לִבְנֵי-אָדָם שִׁיכּוֹת וְהַשְׁגָּה בָּהֶם, וְאֵף שֶׁגַּם בְּזֶה צְרִיכִים זְכוּת
גְּדוּלָּה מִן הַשָּׁמַיִם, שֶׁלֹּא יִתְהַפְּכוּ לְהִיּוֹת חוֹלָקִים עַל
הַצְדִּיקִים, כִּי הָרִי גּוּפָם הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי מְכַסֶּה עַל אֹר
נַשְׁמָתָם, עִם כָּל זֹאת מִי שְׁזוֹכָה לַחֲזֹר בְּתַשׁוּבָה אֱמֵתִית, וְגַם
הוּא מִשְׁתוֹקֵק אֶל רוּחָנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ, אֲזִי גַם הוּא
יָכוֹל שֶׁתִּהְיֶה לוֹ אִיזוֹ הַשְׁגָּה וְתִפְסָה בְּגּוּפוֹ הַקָּדוֹשׁ שֶׁל
הַצְדִּיק, שְׁנִזְדַּכֵּךְ וְנַעֲשֶׂה הַפְּלִי (הֵינּוּ גּוּפוֹ הַגִּשְׁמִי) גַּם-כֵּן

לאור, עם כל זאת אי אפשר לצדיק לקרב את נשמות ישראל אלא בשעה שהוא בבחינת שנה, הינו שנשמתו שרויה בתוך גופו, כי ממש הצדיק בעצמו אי אפשר לו לקבל, כי מחו גדול ונשגב ונעלה מאד מאד, עד שאי אפשר לקבל ממנו בשום אופן, כי אם על-ידי שהצדיק מוריד עצמו אל העולם, ומסלק את דעתו, ומדבר עם העולם שיחת חלין וספורי מעשיות, שכל זה הוא סוד שנה לגביו, וכזה יש לבני-אדם איזו תפיסה בו ובדבריו, לא-כן כשמתגלה אור קדשתו בשלמות, שאז אי אפשר להשיג את דעתו כלל, ומזה בא שיש לגדולי מבחרי הצדיקים מתנגדים גדולים, מאחר שהאנשים חטאו ופגמו ולכלכו עצמם ימים ושנים בחטאים ועוונות ופשעים, וכל מהם מטנף בכל מיני טנופים, ואם-כן איך ישיגו ויתפסו באור רוחניות גדולי הצדיקים? ! ולכן ההכרח להם להתנגד להם, כי אינם יכולים להבין איך שיה בזה עולם החמרי והגשמי, המלא הסתרות וכסויות, שישתובב כאן לפיד ומדורה של אש, הדבוק באור האורות בו יתברך; ועל-כן מזה נמשך, שבחיים חיותם של גדולי הצדיקים, יש עליהם מחלקת גדולה, ומתחפרים ומבזים אותם, כי לא כל אחד ואחד יכול להתקרב אליהם, כי אי אפשר להתקרב אליהם אלא בשעה שהם מורידים ומשליכים את עצמם מרום גבהי השגתם אל גשמיות ספורי העולם, כי אחרת לא היה לבני-אדם שום

תְּפִיסָה וְהַרְגָּשָׁה כָּלֵל, וּבֹו בְּרָגַע שֶׁהֵם מְשַׁלְּכִים אֶת עַצְמָם
 אֶל תּוֹךְ זֶה הָעוֹלָם, וּמַלְבִּישִׁים אֶת עַצְמָם בְּלְבוּשׁ אֲחֵר, כְּכֹר
 נִעְלָם וְנִתְכַסֶּה וְנִסְתָּר אֲוֶרֶם. וְעַל-כֵּן לֹא לִשְׂוֹא מִי שְׂמָלָא
 טְנוּפִים וְלִכְלוּכִים וְעוֹנוֹת וּפְגָמִים וּבִפְרֹט פְּגָמֵי הַבְּרִית,
 חוֹלֵק עַל הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד. לֹא-כֵן
 בְּשַׁעֲה שְׁנִסְתַּלֵּק הַצַּדִּיק, שְׂאֹז הַפְּשִׁיט מַעֲצָמוֹ אֶת גּוּפוֹ
 הַגָּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי, עַד שֶׁעָלָה לְמָקוֹם שְׁעָלָה, וְנִכְלָל בְּמָקוֹם
 שְׁנִכְלָל וְכו', אִז כְּכֹר אֵין גּוּפוֹ הַגָּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי בְּזֶה הָעוֹלָם,
 אִז דִּיקָא נִתְבַּטְּלוֹת כָּל הַמַּחְלּוּקוֹת מִמֶּנּוּ, כִּי כָל זְמַן שֶׁהִיָּה
 בַּחַיִּים חַיּוּתוֹ, הִיּוּ הַגּוֹף הַגָּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי וְכֵן הַסְּבִיבָה שְׂבִיבָה
 הִיָּה מְסַבֵּב, מַעֲלִימִים וּמְכַסִּים וּמְסַתִּירִים אֶת גְּדֻלָּתוֹ, וְעַל-
 יְדִי-זֶה הִיָּה מָקוֹם לְמַתְנַגְּדִים אֲרוּרִים וּפְגוּמִים לְחַלֵּק עָלָיו,
 וּלְרַחֵק מִמֶּנּוּ אֲנָשִׁים, לֹא-כֵן כְּשֶׁנִּפְטָר וְנִסְתַּלֵּק, כְּכֹר הַפְּשִׁיט
 אֶת גּוּפוֹ הַגָּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי שֶׁהוּא בַּחַיִּינַת שְׁנָה, וְעָלָה לְמָקוֹם
 שְׁעָלָה, וְדִיקָא בְּשַׁעֲת הַהִסְתַּלְּקוֹת נִתְעוֹרֵר מִבְּחִינַת שְׁנָה, כִּי
 נִכְלָל בְּמָקוֹם שְׁנִכְלָל, וְנִעֲשֶׂה אֶצְלוֹ הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנָה,
 וְעַל-כֵּן אִז יוֹם הַהִלּוּלָא שְׁלוֹ, יוֹם חֲתָנָתוֹ, כִּי אֵיתָא בְּזֵהָר
 הַקָּדוֹשׁ (אַחֲרֵי עַא:): צַדִּיקָא אֶף-עַל-גַּב דְּאַתְפִּטֵּר מֵהָאֵי
 עֲלָמָא לֹא אִסְתַּלֵּק וְלֹא אִתְאַבִּיד מִכְּלָהוּ עֲלָמִין דִּהָא בְּכָלְהוּ
 עֲלָמִין אֲשֶׁתַּפַּח יִתִּיר מַחֲיָיו (הַצַּדִּיק עַל אֶף שְׁנִפְטָר מִזֶּה
 הָעוֹלָם, לֹא הִסְתַּלֵּק וְלֹא נֶאֱבַד מִכָּל הָעוֹלָמוֹת, שֶׁהָרִי בְּכָל
 הָעוֹלָמוֹת נִמְצָא הוּא יוֹתֵר מִבְּחִיּוֹ). כִּי אִז בְּשַׁעֲה שֶׁהַפְּשִׁיטוֹ

את גופם הגשמי והחמרי נשארו אצלם רק אורות בלי כלים. ועל-כן גדולי מבחרי הצדיקים חיים לעולם, כמאמרם ו"ל (ברכות יח.): צדיקים [אפלו] במיתתן קרויים חיים, ועל-כן דיקא אז הם זוכים לקרב נשמות ישראל יותר מבחיהם.

וזה סוד השמחה שעושים בל"ג בעומר, ביום הסתלקות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, אשר בודאי בחיים חיותו עבר עליו מה שעבר, והיתה עליו מחלקת גדולה, עד שרצו להרגו, והכרח להחביא עצמו בתוך המערה שלש-עשרה שנה, ואפלו אחר-כך כשיצא, התלוצצו ודברו עליו: "טוהר בר יוחאי את העיר טבריה" (שבת לג), אבל אחר הסתלקות, שנה יומא דהלולא שלו, אז נתגלה אורו לכל העולם כלו, כי השאיר אחריו ספרים קדושים, ספרי הזהר והתקונים, אשר מזהירים ומאירים את אמתת מציאותו יתברך באור נורא ונפלא מאד; ועל-כן יום ל"ג בעומר, יום ההסתלקות של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, הוא יום גדול ונורא מאד, יום שמחה בכל העולמות, ובפרט בעולם הזה, וזה כלל כל ימי ההלולות של כלל גדולי מבחרי הצדיקים, שבחיים חיותם עסקו לקרב בני-אדם אליו יתברך, ועברו עליהם צרות ויסורים, מחלקת ומריבות, חרופין וגדופים, בזיונות ושפיכות דמים, מכל מיני רשעים

אֲרוּרִים, אֲשֶׁר עָסְקוּ לְהַעֲלִים וּלְהַסְתִּיר אֶת גְּדֻלַּתָם, וּלְרַחֵק אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מֵהֶם, וּבִיּוֹם הַסְּתָלְקוּתָם מִזֶּה הָעוֹלָם, שָׂאז נִתְגַּבְּרָה הַנֶּשְׁמָה עַל הַגּוּף, וְנִתְפָּרְדָּה הַחֲבִילָה, וְנִשְׁאַרָה בַּקִּי הַרוּחָנִיּוֹת, כִּי הַגּוּף לִקְבֵר יוּבַל, וְהַנֶּשְׁמָה הַרוּחָנִית נִשְׁאַרְתָּ קַיִמָּת בְּתוֹסַפַּת אוֹר, וּמֵה גַם שֶׁהִשְׁאִירוּ אַחֲרֵיהֶם סִפְרִים קְדוּשִׁים וְנוֹרָאִים מְאֹד מְאֹד, הַמְּקַרְבִּים אֶת בְּנֵי־אָדָם אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, אֲזִי עוֹשִׁים יוֹם הַלּוּלָא וְיוֹם שְׂמֻחָה בְּיוֹם הַסְּתָלְקוּתָם. כִּי אֵין לָךְ עוֹד יוֹם שְׂמֻחַ כְּיוֹם זֶה, שֶׁהַנֶּשְׁמָה הַרוּחָנִית מְאִירָה בְּכָל הָעוֹלָם, וּמִי שֶׁרָק רֹצֵה לַעֲיֹן בְּסִפְרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים וְהַנוֹרָאִים, וּלְהַנּוֹת מִזֵּיו אוֹרָם, יָכוֹל בְּלִי שׁוּם מְנִיעָה וְעָכּוֹב כָּלֵל לְהַשִּׁיג אֶת אוֹרָם הַרוּחָנִי; וְעַל־כֵּן גְּדוּלִּים צַדִּיקִים בְּמִיתָתָן יוֹתֵר מִבְּחֵייהֶם, וְלָכֵן מְדַלִּיקִים גִּירוֹת בְּיוֹם הַסְּתָלְקוּתָם, כִּי אִזּוּ מְאִיר אוֹרָם יוֹתֵר בְּעוֹלָם. וְלָכֵן בְּיוֹם הַקְּדוּשׁ וְהַנוֹרָא ל"ג בַּעֲמֹר, הוּא שְׂמֻחָתָם שֶׁל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, שָׂאז הוּא יוֹמָא הַלּוּלָא רַבָּא שֶׁל הַתְּנָא הָאֱלָקִי רַבִּי שְׂמֻעוֹן בַּר יוֹחָאי, וְכֵן הִשְׁאִיר אַחֲרָיו סִפְרִים כְּאֵלוֹ אֲשֶׁר מַחִיִּים נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, מִי שֶׁרָק הוֹגָה בָּהֶם. כִּי מִי שֶׁרָגִיל בְּלִמּוּד סִפְרֵי הַזֵּהר וְהַתְּקוּנִים, מִתְּעוֹרֵר מְאֹד מְאֹד בְּתִשׁוּבָה, כִּי הַלְשׁוֹן הַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַזֵּהר וְהַתְּקוּנִים מְעוֹרְרָת אֶת הָאָדָם מִהַשְׁנָה, וּמִכָּל שְׂכָן וְכָל שְׂכָן מִי שְׂזוּכָה גַם לְהַתְּעַמֵּק בָּהֶם וּלְהַבִּין אֶת רוּחָנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ הַמְּצַמֵּצֵם בְּתוֹךְ הַקְּדוּשִׁים הַנוֹרָאִים וְהַנְּפְלָאִים הָאֵלּוּ. עַל־כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי

הָאִישׁ הַזֶּה לְבָא אֶל הַצִּיּוֹן הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא שֶׁל הַתְּנָא
הָאֱלָקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי בְיוֹם הַהִלּוּלָא שְׁאֻז
בְּיָדָאִי יִקְבַּל מִמֶּנּוּ אוֹרוֹת צַחְצַחוֹת, אוֹרוֹת עֲלִיּוֹנִים, וְכֵן
אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר בָּא אֶל צִיּוֹנָם הַקָּדוֹשׁ שֶׁל גְּדוּלֵי הַצַּדִּיקִים
הַגְּדוֹלִים בְּמַעֲלָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה בְיוֹם הַסְתַּלְקוּתָם דִּיקָא,
שְׁאֻז יִקְבַּל מֵהֶם מִתְּנוּת גְּדוּלוֹת, וְיִזְכֶּה לְהַתְעוֹרֵר וּלְחַזֵּר
בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה עַל יָדָם.

ג.

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֱהוֹבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר הַיּוֹם הַקָּדוֹשׁ
וְהַנּוֹרָא ל"ג בעומר, יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל הַתְּנָא הָאֱלָקִי רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, הוּא יוֹם בְּהִיר וְשִׁמַּח עַד מָאד, יוֹם
שְׁמַאִיר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְעַל-כֵּן בְּיוֹם הַזֶּה יְכוּלִים לַפְּעַל
הַרְבֵּה אֲצִלוּ יִתְבָּרֵךְ כָּל מָה שְׁצָרִיכִים, כִּי יָמֵי הַסְפִּירָה הֵם
יָמֵי אֲבָל, שֶׁבָּהֶם נִסְתַּלְקוּ תַלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא, שֶׁקָּנְאוּ זֶה
בְּזֶה, וְלֹא כִבְדּוּ זֶה אֶת זֶה (עֵין יְכֻמוֹת סב:), אֲשֶׁר זֶה כָּלֵל
הַמַּחֲלָקֶת שֵׁשׁ בְּעוֹלָם בֵּין הַתַּלְמִידִים, שֶׁלֹּא שָׁמְשׁוּ כָּל
צָרְכָם, וְעַל-יָדֵי הַמַּחֲלָקֶת גּוֹרָמִים לַעֲצָמָם וּלְכָל הָעוֹלָם רָעָה
גְּדוּלָה, כִּי כָּל הַצָּרוֹת וְהַיִּסּוּרִין וְהַמְּרִירוֹת שְׁעוֹבְרִים בְּעוֹלָם,
הֵם רַק עַל-יָדֵי הַמַּחֲלָקֶת וְהַמְּרִיבוֹת, שְׁנַעֲשׂוֹת עַל-יָדֵי
הַתַּלְמִידִים שֶׁלֹּא שָׁמְשׁוּ כָּל צָרְכָם. כִּי בְּאֵמֶת הַצַּדִּיק הַגְּדוֹל,
בְּמַעֲלָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מָאד, כָּל מַגְמָתוֹ הִיא לְגִלּוֹת

וּלְפָרֶסֶם אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, לְהוֹרֹת וּלְגַלּוֹת, שְׁאִין
 בִּלְעָדָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וּבְכָל תְּנוּעָה וּתְנוּעָה שֶׁם אֱלוֹפוֹ שֶׁל
 עוֹלָם, אֵתָּה הוּא קֹדֶם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, וְאֵתָּה הוּא מְשֻׁנָּבֵר
 הָעוֹלָם, וְדוּמָם, צוּמָח, חַי וּמְדַבֵּר, הֵם כֶּסֶּא וּלְבוּשׁ לְאַלְקוּתוֹ
 יִתְבָּרֵךְ, וְאִין בִּלְעָדָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וּבִידִיעוֹת אֱלוֹ נִתְרַבָּה
 הַשְּׁלוֹם; וְעַל-כֵּן אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרֻכּוֹת סד.):
 תִּלְמִידֵי חֲכָמִים מְרַבִּים שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, כִּי זֶהוּ עֵקֶר עֲבוֹדָתָם
 שֶׁל תִּלְמִידֵי הַחֲכָמִים, לְהַשְׁלִים כְּוִנַּת הַבְּרִיאָה, לְגַלּוֹת אִיךָ
 שֶׁהַכֹּל לְכָל אֲלֻקוֹת גְּמוּלָה הִיא, שְׁנֵה נִקְרָא שְׁלוֹם — לְשׁוֹן
 שְׁלֻמוֹת, וְעַל-כֵּן שְׁמוֹ יִתְבָּרֵךְ הוּא שְׁלוֹם (שְׁבַת י.);
 וּכְשֶׁהַתִּלְמִידִים מְקַבְּלִים אֶת הַלְמוּד הַזֶּה מְרַבִּם אֲזַי מְכַבְּדִין
 זֶה אֶת זֶה, וְשׁוֹרָה בִּיגִיָּהֶם שְׁלוֹם וְאַהֲבָה גְּדוּלָּה, וְאֲזַי עוֹזְרִין
 זֶה לְזֶה, לֹא-כֵן אִם נִתְקַלְקַל הַשְּׁלוֹם בִּיגִיָּהֶם, הֵינּוּ שְׁאִינָם
 מְשַׁמְשִׁין אֶת רַבָּם כָּל צָרָפָם, אֲזַי מְחַרְפִּין וּמְבַזִּין וּמְכַנְיְעִין
 אֶחָד אֶת הַשֵּׁנִי, וְגוֹרְמִים חֲרָבָן בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן
 בֶּר יוֹחָאִי, מְבַחֵר תִּלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא, זָכָה לְשִׁמּוֹשׁ אֶת רַבּוֹ
 כָּל צָרָכּוֹ, כִּי קָבַל פִּי-שְׁנַיִם מְרַבּוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה הָאִיר אֶת כָּל
 הָעוֹלָם כְּלוֹ עִם אֲלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ וּבִסְפָּרָיו הַקְּדוּשִׁים שֶׁהֵנִיחַ
 אַחֲרָיו בְּרָכָה, שֶׁהֵם סִפְרֵי הַזֵּהָר וְהַתְּקוּנִים, שְׁמִי שֶׁרַק הוֹגֵה
 בָּהֶם, יִשְׁבִּיעַ אֶת עַצְמוֹ עִם אֹר אֲלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְעַל-כֵּן
 דִּיקָא בְּיוֹם הַהִלּוּלָא שְׁלוֹ, יוֹם הַהִסְתַּלְקוּת, שְׁאֲזֻ זָכָה
 לְהַפְרִיד אֶת נִשְׁמָתוֹ מִגּוּפּוֹ, אֲזַי מְאִיר אֹרּוֹ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת

ובפרט בעולם הזה, ועל-כן הוא יום שמת, יום תדנה, יום שיכולים לפעל בו כל הישועות בעולם. ועל-כן נוהגין לעשות גם חתנות ושאר מלי דשמחה ביום הזה. וביותר נוהגים להדליק מדורות ואורות לכבוד התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, כי היום הזה הוא יום מאיר ובהיר אורות עליונים, אורות צחצחות. אשרי מי שיקבל את למודו הטוב, שהוא גלוי אלקותו ותפירה, ויחדיר בעצמו את אמתת מציאות תפירה, וידע שהכל אלקות ואלקות הוא הכל, ואין בלעדיו תפירה כלל, ועל-ידי-זה יהיה בשלום ובאהבה, באהבה וברעות עם כלם, אשר זו המהנה הכי גדולה שיכולים לקבל מהצדיק הגדול והנורא, והיא — גלוי אלקותו ותפירה, ולכבד ולחקור את כל בר ישראל, ולחפש ולבקש ולמצא גם בו אלקותו ותפירה. כי כל בר ישראל הוא בנו של הקדוש-ברוך-הוא, וכמו שכתוב (דברים יד, א): "בנים אתם להנני"ה אלקיכם" וגו'; אשרי מי שמקבל את הלמוד הזה, ואז יהיה בשלום ובאהבה, באהבה וברעות עם כל בר ישראל.

ד.

צריך שתדע אהובי, בני היקר! אשר ביום הקדוש והנורא ל"ג בעומר, יומא ההלולא של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, אז מתחלת להאיר קבלת התורה

שֶׁמִקְבָּלִין בַּחֲגַּי הַשְּׁבוּעוֹת, אֲשֶׁר הוּא הַטוֹב הָאֲמִתִּי וְהַנֶּצְחִי שָׁאִין טוֹב אֲלֵא תוֹרָה (אֲבוֹת ו, ג), שְׁנֶאֱמַר (מִשְׁלֵי ד, ב): "כִּי לָקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם", וְעַל-כֵּן בָּל"ב יָמִים הִרְאֵשׁוּנִים מִיִּצְיַאת מִצְרַיִם עַד הַהִלּוּלָא שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בָּל"ג בְּעֹמֶר, עוֹסְקִים בְּזִכְרוֹן וּבִטְהָרַת הַל"ב, לְטַהֵר וּלְתַקֵּן אֶת מַדּוֹת הָאָדָם הַקְּשׁוּרוֹת בָּלֵב, וּמִיּוֹם ל"ג בְּעֹמֶר עַד חֹג הַשְּׁבוּעוֹת יֵשׁ טו"ב יָמִים, שָׂאֵז כָּבֵד מִתְחִיל הַטוֹב שֶׁבַּעוֹלָם, שֶׁהוּא הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. כִּי בְּאַמֶּת כָּל הַצִּירוֹת, הַיִּסּוּרִים וְהַמְרִירוֹת, הַמַּחְלָקוֹת וְהַמְרִיבוֹת, שֵׁשׁ בֵּין בְּנֵי-אָדָם הֵן רַק מַחְמַת עֵקְמוּמִיּוֹת הַלֵּב, מַחְמַת שָׂאִין לָאָדָם מַדּוֹת טוֹבוֹת, עַל-כֵּן לְבוֹ הוּא לֵב רַע, וְתַמִּיד מְסַתְּפֵל בְּעֵין רָעָה עַל זולתו, וּמִזֶּה בָּאוֹת כָּל הַצִּירוֹת וְהַיִּסּוּרִין, הַמַּחְלָקֶת וְהַמְרִירוֹת שֶׁסּוֹבְלִים, אֲבָל תַּכְף-וּמִיד כְּשֶׁזּוֹכִין לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה — נִגְלָה וְנִסְתָּר, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְגַּלָּה הַטו"ב שֶׁבְּרִיאָה וְהַטו"ב שֶׁבְּכָל אֶחָד וְאֶחָד, וְעַל-יְדֵי-זֶה מוֹצֵאִים אֶת הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁנִּקְרָא טוֹב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קמח, ט): "טוֹב הָיִי"ה לְכָל". וְעַל-כֵּן דִּיקָא בְּיוֹם הַקְּדוּשָׁה וְהַנּוֹרָא הַזֶּה — ל"ג בְּעֹמֶר, הוּא יוֹם שְׂמִחָה, יוֹם חֲדָנָה, כִּי אֵז סִפְרָנוּ כָּבֵד ל"ב יָמִים, כְּדִי לְתַקֵּן וּלְטַהֵר וּלְזַכֵּן אֶת הַלֵּב מִכָּל מִינֵי מַדּוֹת רָעוֹת וְתַאוּוֹת מְגֻנוֹת, וְזִכְנוּ לְפֶשֶׁט אֶת הָעֵקְמוּמִיּוֹת שֶׁבָּלֵב, וְעַל-כֵּן עֲכָשׁוּ מִתְחִילִים הַטו"ב יָמִים לְקַבֵּלַת הַתּוֹרָה. וְלָכֵן רָאוּי לְשִׁמְחָה מְאֹד מְאֹד בְּיוֹם הַקְּדוּשָׁה

והנורא הזה, ולהרבות בלמוד התורה הקדושה, ובפרט בפנימיות התורה הקדושה, שהוא הזהר והתקונים, ולקבל על עצמו קבלות טובות וחקוקות להבא, כי היום הזה מסגל לטו"ב.

ה.

צריך שתדע אהובי, בני היקר, אשר אין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמורה היא, ובכל תנועה ותנועה שם אלוהי של עולם, וכל מה שאתה רק רואה ושומע ומרגיש, הכל לכל אלקות גמורה היא, ואי אפשר לתפס את ההשגה והדעת הזו אלא על-ידי הצמצום, שזה כלל הימים, שכל יום יום הוא צמצום בפני עצמו, ועל-פן בכל יום יום עובר על האדם מה שעובר, קטנות וצמצומים וירידות וחלישות הדעת ובלבולים אחרים, כי כל יום יום הוא מדה בפני עצמה לקבל בו את אמתת מציאותו יתברך, ואלמלא הימים שהם כלל הצמצומים, לא היו משיגים שום השגה כלל, כי היה נעשה רבוי אור שגורם שבירת הפלים. וזה סוד ספירת העומר שהיא מצנה קדושה ונוראה מאד מאד, מצות עשה מהתורה, לספור את הימים, הינו מעת יציאת מצרים שיוצאים מהמצרים והגלות שלו, עד קבלת התורה, שהיא גלוי אמתת מציאותו יתברך, מצנה לספור כל יום יום, לידע שאי אפשר להשיג אורו האין סוף ברוך הוא,

שהיא התורה הקדושה, שהיא חכמתו יתברך, אלא על-ידי
הזמנים והמדות, לידע שכל יום ויום הוא יום, אף עקר
עבודתנו, להעלות ולהגביר את היום והזמן אל למעלה מן
הזמנים והזמן, שזו תהיה עבודת משיח צדקנו, לבטל את
הזמן והצמצום, הינו שישגיגו תמיד את אמתת מציאותו
יתברך, ויקים אז (וכריה יד, ז): "והיה יום אחד הוא יודע
להנניח לא יום ולא לילה"; כי אז בהתגלות האור הנפלא
הזה אשר הפל לכל אלקות גמורה היא, אז נתבטלו כל
הצמצומים, וזה יום השמחה והחדנה שיש בל"ג בעומר,
הלולא רבא דרבי שמעון בר יוחאי, כי ממנו התחילה
התנוצצות הגאולה, על-ידי שגלה סודות התורה, הינו את
אמתת מציאותו יתברך בכל העולם, ועל-פני היום הקדוש
והנורא הזה הוא יום התנוצצות הגאולה, ועל היום הזה
נאמר (שם יד, ח): "והיה לעת ערב יהיה אור"; כי הגלות
דומה ללילה (פסיקתא וישלח), ועקר קיומנו בערב ובלילה
הארץ הזה, שהיא הגלות המרה והנמקרת, דיקא על-ידי
למוד סתרי תורה, שהם הזהר והתקונים וכל סודות הקבלה,
שעל-ידי-זה נתבטל החשך והלילה, ומאיר האור אין סוף
ברוך הוא. ועל-פני דיקא ביום ל"ג בעומר, יום הלולא רבא
של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, שגלה את כלל
סתרי תורה, דיקא ביום הזה נעשה לילה ליום, וזהו כלל
המדורות והאורות שנוהגים להדליק ולהאיר, ונעשה לילה

ביום זאי, מרב האור שהאיר התנא הקדוש בעולם; אשרי מי ששם לבו ונפשו אל תוך סתרי תורה, ומדבק את עצמו לספרי הזהר והתקונים, שיאיר את נפשו באורות צחצחות, עד שתתבטל כל גלותו וצרותיו ויסוריו המרים, ויזכה להאיר על עצמו אור נערכ, אור נפלא; אשרי לו בזה ואשרי לו בבא !

ו.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר! ביום הקדוש והנורא הזה ל"ג בעומר, הלולא רבא של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, אז צריך לקבל על עצמו יותר מצות עשה של "ואהבת לרעך כמוך" (ויקרא יט, יח), שאמר התנא הקדוש רבי עקיבא, שהמצנה הזו היא כלל גדול בתורה (עין ירושלמי גדרים ט, ד), הינו פי כל התורה תלויה במצות עשה של "ואהבת לרעך כמוך", לאהב את זולתו כמו שאוהב את עצמו, וכמו שאין אדם רוצה לראות חוב לעצמו, בן אסור לו לראות חוב לזולתו, אלא צריך להשתדל לאהב כל בר ישראל כמותו, וכמו שאדם יעשה כל מיני פעולות שבעולם העקר לחפש ולבקש ולמצא בעצמו זכות, כמו-כן צריך כל בר ישראל לחפש ולבקש ולמצא בזולתו נקודות טובות, ולדונו לכף זכות. ותלמידי רבי עקיבא לא שמעו בקול רבם, ועל-כן מתו בימי העמר, על שלא נהגו כבוד

זה בנה, ולא היתה ביניהם אהבה, ובנדאי היו צדיקים, אך לא הלכו במדות החסד והרחמים על זולתם, וכל אחד ואחד הסתפל רק על הרע שבחברו, ולא על הטוב שבו, ועל-ידי-זה עקרו נשמות ישראל משרשן, כי כשאין דנים את נשמות ישראל לכף זכות, על-ידי-זה מרחיקים אותן לגמרי, כי צריכים להשתדל לדון את כל בר ישראל לכף זכות, ולמצא בו נקודות טובות, ולהחזירו בתשובה שלמה אליו ותברך, וזה זוכים רק על-ידי שמוצאים ומחפשים בזולתו נקודה טובה. ותכף-ומיד שמוצאים בזולתו נקודה טובה על-ידי-זה מעלים אותו מהרע שלו ומכניסים אותו אל הטוב, שהוא התורה והקדוש-ברוך-הוא. וזה עקר הדרך להחזיר בנ-אדם בתשובה — למצא בהם רק את הטוב ולדונם לכף זכות, ועל-ידי-זה מחזירים אותם אל התורה הקדושה ואל הקדוש-ברוך-הוא (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רפב). וזו היתה דרכו של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי אחר שיצא מהמערה, שראה זקן רץ עם שני בדי הדסים, ושאלו: "בעבור מה זה?" ואמר: "אחד בעבור 'שמור' ואחד בעבור 'זכור'". ענה ואמר לבנו רבי אלעזר: "ראה כמה חביבין המצוות לבני ישראל" (שבת לג.). וקדם לכן בכל מקום שנתן עניו — גשר, אבל אחר-כך מצא נקדה טובה אצל כל בר ישראל, כי כך קבל מרבו רבי עקיבא, שהיה נכנס בשלום ויצא בשלום (עין חגיגה טו:).

ועל-כן נתגלגלה הזכות על-ידי התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, שעל ידו נתוספו ארבע מאות ספסלים בבית-המדרש, כי סלקו את שומר הפתח שהעמיד רבן גמליאל, ואמר: כל תלמיד שאין תוכו כברו אל יכנס לבית-המדרש (ברכות כח.). ועל-כן היום הקדוש והנורא הזה ל"ג בעומר, יום ההולא של התנא רבי שמעון בר יוחאי, הוא יום קדוש, שבו מאיר הטוב שבכל בר ישראל. ועל-כן ביום הזה יכולים להחזיר את כלל נשמות ישראל אליו יתברך, על-ידי הלמוד שלמד התנא הקדוש רבי עקיבא ותלמידו התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, את הכלל גדול בתורה, שכל התורה תלויה בו, והיא מצות עשה של "ואהבת לרעך כמוך" — לאהב את כל בר ישראל כנפשו, ולמסר את נפשו להקים בתי-כנסיות ובתי-מדרשות בכל עיר ועיר, ולהרבות בשיבות, ולקבץ את כל נשמות ישראל לתוכן, וללמד להן את תורתו יתברך. כי זה לעצמת זה — קול המולה של רמי מנסר ברקיע, קולם הטמא של כלל אמות העולם המלאים באמונות טפלות, אשר מקור טמאתן בא מרמי, וכל המסיתים והמדיחים זה אלפים שנות גלותנו באים ממלכות רמי המתפשטת בכל העולם כלו, והם היו אלו שהרגו את התנא הקדוש רבי עקיבא, וסרקו את בשרו במסרקות של ברזל, ולא יכלו לסבל את למודו הטוב שגלה את הכלל הגדול שבתורה — לאהב את כל בר ישראל,

וכן תלמידו התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, היה צריך לברח ממלכות רמי, ולהחבא במערה י"ג שנים. פי קלפת מלכות רמי היא קלפה עצומה שעם ישראל סבל ממנה זה אלפים שנה, שהם כלל הכפירות והאפיקורסות והחכמות החיצוניות והמדמות שנמשכות מהם, והמסיתים והמדיחים והערב-רב שנתערב בינינו, עושים פרצות בנפשות ישראל, על-ידי שמכניסים גם בהם את החכמות החיצוניות, החכמות של הכל, הכפירות והאפיקורסות, עד שאין מתבישים לדבר נגדו יתברך בריש גלי, ומעבירים על הדת מליונים מאחינו בני ישראל בעוונותינו הרבים. ועל-כן דיקא ביום הקדוש והנורא הזה, יום ל"ג בעומר, שהוא יומא הלולא רבא של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, הוא יום סגלה לקבץ את כלל נשמות ישראל, ולהכניסם תחת כנפי השכינה, ולגלות ולפרסם להם את אמתת מציאותו יתברך, ולהכניסם אל בתי-כנסיות ובתי-מדרשות ולישיבות, ללמד עמהם את תורת הני"ה, ולא להתפעל משום בריה. פי היום הקדוש והנורא הזה מסגל להכניע את קלפת מלכות רמי, שממנה נתפשטה האמונה הטפלה, שסובלים ממנה כלל נשמות ישראל במשך כל ימי גלותנו, ועל-כן דיקא ביום הזה התחילה התנוצצות הגאולה, פי כשזה קם זה נופל (רש"י בראשית כב, כג; ועין פסחים מב:), כשקמה מלכות דקדשה על-ידי גלוי אמתת מציאותו יתברך בסתרי

תורה, על-ידי-זה נופלת מלכות הרשעה, מלכות רמי הרשעה, ומבטלים את כלל המסיתים והמדיחים והערכ רב שנתפשטו על נשמות ישראל; ולכן אשרי מי שעוזר לזה, לבנות בתי-כנסיות ובתי-מדרשות וישיבות, ולקבץ את נשמות ישראל, ולהכניסן בתוכם, וללמד עמהם תורת השם יתברך, ובפרט סתרי תורה שגלה התנא הקדוש והנורא רבי שמעון בר יוחאי, שעל-ידי למודו הטוב של התנא הקדוש הזה נזכה להגאל. כמו שאמרו (זהר נשא קכד): בְּהַאי חֲבוּרָא דְאִיהוּ סֵפֶר הַזֶּה יִפְקֹן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא (בַּחֲבוּר הַזֶּה שֶׁהוּא סֵפֶר הַזֶּה, יֵצְאוּ בּוֹ מֵהַגְלוּת); כִּי עַל-יְדֵי לְמוּדוֹ הַטּוֹב שֶׁל הַתְּנַא הַקִּדּוּשׁ הַזֶּה, נִזְכָּה לְצֵאת מִן הַגְּלוּת הַמָּרָה וְהַנִּמְהָרֶת שֶׁאָנוּ נִמְצָאִים תַּחַת מְלָכוּת רְמִי הַרְשָׁעָה, שֶׁהֵם כָּלֵל הָעֲבוּדוֹת זְרוֹת וְהַחֲכָמוֹת הַחִיצוֹנִיּוֹת, הַכְּפִירוֹת וְהָאִפִּיקוֹרְסוֹת, שֶׁמִּתְפַּשְּׁטוֹת בְּעוֹלָם, עַל-יְדֵי הַמִּינִים וְהָעֶרֶכְ-רַב שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר הַמִּתְעַרְבִּים בֵּינֵינוּ, וְעַלִּינוּ לַעֲקֹר אוֹתָם מֵאִתָּנוּ, וּלְהַזְרִים אֶת אֹר הַתּוֹרָה וְהָאֱמוּנָה וְגִלּוֹי אֱלֻקוֹת בְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל וּבְכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְהִגָּאֵל גָּאֵלֵת עוֹלָם.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם !

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: מִי שְׂזוּכָה
לְהִיּוֹת בְּל"ג בְּעוֹמֶר בְּצִיּוֹן הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי
רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי בְּמֵרוֹן, יִזְכֶּה לְקַבֵּל
הַרְבֵּה מִתְּנוּת מִמֶּנּוּ, כָּל אֶחָד מֵה שְׂרוּצָה
וְצָרִיד, כִּי בְּל"ג בְּעוֹמֶר, אָז הוּא יוֹם
הַהִלּוּלָא שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, הֵינּוּ
יוֹם הַחֲתָנָה שְׁלוֹ, וְכֵמוּ בְּגִשְׁמִיּוֹת בְּיוֹם
הַחֲתָנָה הַחֲתָן מָלֵא שְׂמִיחָה, וְכֹל מֵה
שְׂמִיחָה שִׁים מִמֶּנּוּ הוּא נוֹתֵן, כְּמוֹ-כֵן
וְיֹתֵר מִכֵּן הַתֵּנָא הַקָּדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר
יוֹחָאִי, הוּא הַחֲתָן, וְכֵי שָׂבָא לְחֲתָנָתוֹ
שֶׁהִיא בְּל"ג בְּעוֹמֶר, יִקַּבֵּל מִתְּנוּת מִמֶּנּוּ
כָּל אֶחָד מִבְּקָשׁוֹ וְצָרְכּוֹ.

קונטרס

הַאֲרֶת ל"ג בַּעֲמֹר

בו יבאר גדל ההארה שמאירה בעולם ביום
הקדוש והנורא, הלולא של רבי שמעון בן
יוחאי, אשר בזכותו אנחנו קימים.

בנוי ומיסד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון
הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי
חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי
חסידיו בֶּרֶסֶלֶב
עיה"ק ירושלים תובב"א

מוה־רא"ש נ"י אָמַר, שְׁמִיּוֹם ל"ג בְּעֶמֶר,
 אֲזַי מְאִירָה כְּכֹר הָאֶרֶת קִבְּלַת הַתּוֹרָה, כִּי
 עַד ל"ג בְּעֶמֶר, הָיוּ יָמֵי אָבֶל, עַל
 שְׁתַּלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא לֹא נִהְגּוּ כְבוֹד זֶה
 בָּזֶה, וְלִכְּנָן מֵתוֹ, אָבֶל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
 יוֹחָאִי הָיָה הַתְּקוּן לָזֶה, שֶׁבָּזֶה שֶׁגָּלָה
 לְתַלְמִידָיו אֶת הַלְמוּד שֶׁל "וְאַהֲבַת לְרַעֲךָ
 כְּמוֹךָ", וְאָמַר "אֲנִי בַחֲבִיבוֹתָא תֵּלִיא",
 אֲנַחְנוּ תְלוּיִים רַק בְּאַהֲבָה, וְרַבְּנּוּ ז"ל
 אָמַר (שיחות ה"ן, סימן צא), שֶׁעַל־יְדֵי
 שְׁנִנְזִהֲרִים לֹא לְדַבֵּר עַל שׁוֹם בֶּר יִשְׂרָאֵל,
 וְאוֹהֲבִים אֶת כָּל אֶחָד, עַל־יְדֵי־זֶה נִכְנָסֶת
 בּוֹ תְּשׁוּקָה לְלַמֵּד תּוֹרָה הַקְדוּשָׁה, לִכְּנָן
 מִיּוֹם ל"ג בְּעֶמֶר מִתְחִילָה הָאֶרֶת קִבְּלַת
 הַתּוֹרָה, מֵאַחֵר שֶׁאֲזַי נִכְנָס הַלְמוּד שֶׁל רַבִּי
 שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי לְאַהֲבָה אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי.

(אמרי־מוה־רא"ש, חלק ב', סימן תתקעה)

קונטרס

הַאֲרֵת ל"ג בְּעֶמֶר

א.

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנִי! אֲשֶׁר הָאָדָם צָרִיף
לְשֹׁמֵר מְאֹד מְאֹד עַל מַחְשַׁבְתּוֹ, כְּמוּכָא בְּדַבְרֵי רַבְּנוּ
ו"ל (לְקוּטִי-מוֹהֲר"ן, חֶלֶק א', סִימָן לֵה), שֶׁעָקֵר הַתְּשׁוּבָה
הוּא לְהַחֲזִיר אֶת עֲצָמוֹ לְמָקוֹם שֶׁלֶקַח מִשָּׁם, בְּסוּד
(תְּקוּנֵי-זֹהַר, תְּקוּן כ"א): וְרָקָא דְאִזְדְּרִיקַת לְאַתֵּר
דְּאִיתְנַטִּילַת מִתַּמָּן; שְׁאָדָם צָרִיף לְזִרְק אֶת עֲצָמוֹ
חֲזָרָה מֵהֵיכָן שֶׁהוּא בָּא, וּמֵאֵן הֵהוּא אֲתֵר, וּמֵאִיפֹה
הוּא בָּא? מַחְכְּמָה עֲלִיוֹנָה; כִּי חֲכָמָה הִיא שֶׁרֶשׁ כָּל
הַדְּבָרִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קד): "כֻּלָּם בְּחֲכָמָה
עָשִׂיתָ"; וְלִכֵּן צָרִיף כָּל אֶחָד לְשֹׁמֵר אֶת שְׁכּוֹלוֹ
וְחֲכָמְתּוֹ מִשְׁכָּלִיּוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, וְאֵל יְכָנִיס בְּדַעְתּוֹ
שׁוֹם מַחְשְׁבוֹת זְרוֹת אַחֲרוֹת, אֲלֵא צָרִיף כָּל אֶחָד

להכניס בדעתו אלקותו יתברך, כי זה עקר השלמות — רק לקנות חכמת אלקות, הינו שתמיד יחשב בדעתו, שאין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, ודבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל העליון. ובידיעות אלו הוא קונה לעצמו חכמת אלקות, שזה עקר החכמה; כי עקר שלמות החכמה הוא רק להשיג אלקות, ושאר שכליות הם הכל הכל הבלים. ולכן עקר התשובה, שאדם צריך לחזור בתשובה, הוא רק על-ידי שהכניס במחשבתו כל מיני חכמות חיצוניות ומחשבות של הכל, והרהורים רעים, רחמנא לישזבן, אשר כל זה מנתק אותו משרשו שהוא אלקותו יתברך. ולכן עקר התשובה הוא רק לחזור תמיד אליו יתברך, ולהכניס בדעתו אמתת מציאותו יתברך, כי בזה שחושב רק ממנו יתברך, על-ידי-זה נמשך עליו אור גדול ונורא מאד. כי באמת אמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן מו), אשר צריך לשמור את המחשבה מאד, כי ממחשבה יכול להיות נעשה דבר חיוני ממש, כי ככל שהשכל גבה למעלה יותר אצל האדם, היא יכולה להגיע ולהשיג יותר.

כְּמוֹ לְמַשָּׁל: עִם הָרָגֶל יְכוּלִין לְהַשְׁלִיךְ אִיזָה דָּבָר
לְמַעַלָּה, אָבָל עִם הַיָּד יְכוּלִין לְהַשְׁלִיךְ לְמַעַלָּה
יֹתֵר. וּבִדְבֹר יְכוּלִין לְהַשְׁיֵג וּלְהַגִּיעַ יֹתֵר וְיֹתֵר, כִּי
בְהַדְבֹּר יְכוּלִין לְדַבֵּר לְמַרְחוֹק. וְהַשְׁמִיעָה הִיא
גְּבוּהָה יֹתֵר, וְיְכוּלִין לִשְׁמַע קוֹל מַרְחוֹק מְאֹד,
כְּגֹזֶן: כְּשִׁירִין בְּקִנֵּי שְׂרָפָה (שְׁקוּרִין הוֹרְמָאטְעס),
יְכוּלִין לִשְׁמַע לְמַרְחוֹק מְאֹד. וְהִרְאִיהָ יְכוּלָּה לְהַשְׁיֵג
וּלְהַגִּיעַ עוֹד יֹתֵר וְיֹתֵר, כִּי בְהִרְאִיָּה יְכוּלִין לִרְאוֹת
וּלְהִבִּיט עַל הַשָּׁמַיִם. נִמְצָא, שֶׁכָּל בַּחֲיָנָה שֶׁהִיא
גְּבוּהָה יֹתֵר לְמַעַלָּה, הִיא יְכוּלָּה לְהַשְׁיֵג וּלְהַגִּיעַ
יֹתֵר. אָבָל הַמַּחֲשָׁבָה הִיא גְּבוּהָה מְאֹד לְמַעַלָּה מִן
הַפֶּל, וְיְכוּלָּה לְהַשְׁיֵג וּלְהַגִּיעַ לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה,
עַל-כֵּן צְרִיכִין לְשַׁמְרָה מְאֹד, כִּי עִם מַחֲשַׁבְתּוֹ הוּא
יְכוּלֵּ לַעֲלוֹת מֵעוֹלָם לְעוֹלָם, וּלְהַשְׁיֵג הַשְּׁגוֹת
אֱלֹקוֹת, עַל-יְדֵי שְׁמוֹת וַיְחֻדִּים, וְיְכוּלֵ לְטַיֵּל
בְּעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים כְּמַטִּיל בְּגֵן נִפְלָא, שְׁזָה כָּל סוּד
סִפְרֵי הַזֶּהר וְהַתְּקוּנִים וְכַתְּבֵי הָאֲרִיז"ל, לַעֲלוֹת
עַל-יְדֵי שְׁמוֹת וַיְחֻדִּים מֵעוֹלָם לְעוֹלָם, וּלְהַגִּיעַ עַד
אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, אֲשֶׁרֵי הָעֵין רְאָתָה אֵלָה.

ב.

וזה סוד ל"ג בעמר, שהוא הלולא דרבי שמעון בן יוחאי, שנוהגין בו בארץ ישראל שמחה גדולה. כי רבי שמעון בן יוחאי הוא סוד התעוררות השנה. כי מבאר בדברי רבנו ז"ל (התחלת לקוטי-מורה"ן), שרבי שמעון הוא סוד (דניאל ד'): עיר וקדיש מן שמיא נחית, שהוא ראשי תבות שמי'ע'ין. עיר וקדיש דיקא, שהוא סוד התעוררות השנה; כי עיר הוא הפך השנה, שהיא מחמת קטנות המחין, ועל-כן גלה רבי שמעון בן יוחאי ביותר כל רזין דאורייתא וסתרי נסתרות התורה, כי ליה יהבי רשותא משמיא. כי סתרי תורה הם סוד התעוררות השנה, כי מגלה את אמתת מציאותו יתברך בגלוי רב ונפלא מאד, עד שכל אחד ירגיש את הקדוש-ברוך-הוא, שאין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, אשר כל זה הוא סוד התעוררות השנה, שנתגלה על-ידי רבי שמעון בן יוחאי, שהוא עיר וקדיש, עיר דיקא הפך השנה. ולכן בספרי הזהר והתקונים, שם נתגלין אורות נוראים ונפלאים

מָאֵד, עַד שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ו"ל (שיחות-הַר"ן, סִמָּן קה),
 אֲשֶׁר לַמּוֹד הִזְהַר מִסַּגֵּל מָאֵד מָאֵד, כִּי עַל-יְדֵי לַמּוֹד
 הִזְהַר נַעֲשֶׂה חֶשֶׁק לְכָל מִינֵי לַמּוֹדִים שֶׁל הַתּוֹרָה
 הַקְדוּשָׁה. וְהַלְשׁוֹן הַקְדוּשׁ שֶׁל הִזְהַר מְעוֹרֵר מָאֵד
 לַעֲבֹדֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, דִּהְיִנוּ הַשִּׁבְחָה שֶׁמִּשְׁבַּח
 וּמִפָּאָר אֶת הַעוֹבֵד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, דִּהְיִנוּ הַלְשׁוֹן
 הַרְגִּיל בַּהֲזַר לֹאמַר וּפָאָה וְכו', עַל כָּל מַצּוֹה וְעֲבֹדָה,
 וְלִהְפֹּךְ הַצִּעָקָה שְׂצוּעַק וִי וְכו', וִי לִיָּה, וִי לְנִשְׁמָתָהּ,
 עַל הַסֵּר מִעֲבֹדֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֵלֹהֵי הַלְשׁוֹנוֹת
 מְעוֹרְרִים מָאֵד אֶת הָאָדָם לַעֲבֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי
 בְּתוֹךְ הִזְהַר וְהַתְקוּנִים שֶׁגָּלָה רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי
 וְתַלְמִידָיו, מִתְגַּלֵּין אִוְרוֹת צַחְצְחוֹת, אִוְרוֹת
 עֲלִיּוֹנוֹת, שִׁמְעוֹרְרִין אֶת הָאָדָם מָאֵד מָאֵד,
 וּמְמַשִּׁיכִים אֶת לְבוֹ אַחֲרָיו יִתְבָּרַךְ.

ג.

זֶה מֵה שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹצְאִים, אֲשֶׁר הִסְתַּלְקוּתוֹ שֶׁל
 רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי, הִיָּתָה בִּימֵי הַסְפִּירָה דִּיקָא,
 הֵינּוּ בְּל"ג בַּעֲמָר, שָׂאז מִתְחִילָה לְהַתְנוּצֵץ הַהֶאֱרָה
 שֶׁל חַג הַשְּׁבוּעוֹת, שֶׁהִיא קְבֻלַּת הַתּוֹרָה. כִּי כָּל יְמֵי

הַסְפִּירָה הֵם בְּסוּד שְׁנָה דִקְדָּשָׁה, שֶׁהִיא טוֹבָה
גְּדוּלָּה לְהַמְחִין, שְׁעַל-יְדֵי־זֶה בָּא הַמָּח בְּתוֹךְ
הָאֲמוּנָה וְנִתְחַדֵּשׁ שָׁם, וּמִקְבֵּל שְׁכַל חֵדֶשׁ וּנְשָׁמָה
חֵדָשָׁה מֵאוֹר הַפָּנִים, שֶׁהֵם ע' פָּנִים שֶׁל תוֹרָה וְכוּ'.
שְׁכַל זֶה הוּא סוּד יְצִיאַת מִצְרַיִם בְּפֶסֶח, וְאַחֲר־כֵּךְ
בָּאִים יְמֵי הַסְפִּירָה, וְאַחֲר־כֵּךְ בָּא חֵג הַשְּׁבוּעוֹת,
שֶׁהוּא קִבְּלַת הַתּוֹרָה, כִּי הִכַּל בְּשָׁבִיל תִּקּוֹן הַדַּעַת
וְהַמְחִין, כַּמּוּבָא בַּכּוֹנּוֹת (שְׁעַר סְפִירַת הָעֲמֹר), שְׁכַל
הַכּוֹנּוֹת שֶׁל פֶּסֶח וּסְפִירָה וְשְׁבוּעוֹת הוּא לַחֲזוֹר
וּלְהַמְשִׁיךְ וּלְתַקֵּן הַמְחִין שֶׁנִּפְגְּמוּ וְנִתְקַלְקְלוּ, עַל-יְדֵי
חֻטָּא אָדָם הָרָאשׁוֹן, וְעַל-יְדֵי חֻטָּאֵי כָּל הַדּוֹרוֹת
שֶׁלֹא־חֲרִירִי, שֶׁהֵם דּוֹר הַמַּבּוּל וְדּוֹר הַהַפְּלָגָה, שְׁכַל־ם
פָּגְמוּ בְּהַדַּעַת, עַל-יְדֵי תַּאֲוֹת נֶאֱוָף, וְעַל-יְדֵי כְּפִירוֹת
וְעִבּוּדָה זָרָה שֶׁלָּהֶם, שֶׁהוּא פָּגַם הָאֲמוּנָה, שֶׁהוּא
גַּם-כֵּן פָּגַם הַדַּעַת; כִּי עֵקֶר הַדַּעַת הוּא רַק לְהַשִּׁיג
הַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹת, בְּסוּד (דְּבָרִים ד'): "אֵתָּה הָרֵאָתָּ
לְדַעַת, כִּי הִנֵּנִי הוּא הָאֱלֹהִים, אֵין עוֹד מִלְּבָדּוֹ";
וְכֵן בְּכָל דּוֹר וְדּוֹר צָרִיכִין לְתַקֵּן אֵלּוּ הַתִּקּוּנִים,
שֶׁהוּא תִּקּוֹן הַדַּעַת, עַל-יְדֵי שְׁאֲנוּ יוֹצְאִין מִמִּצְרַיִם,
שֶׁזֶה פֶּסֶח. וְאַמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (פְּסָחִים קטז:):
בְּכָל דּוֹר וְדּוֹר חֵיב אָדָם לְרֵאוֹת אֶת עֲצָמוֹ כְּאֵלּוּ

הוא יצא ממצרים; ואחר-כך מתחילים לספור את הימים, שזה סוד ספירת העמר, כדי לתקן את המחין מקטנות לגדלות וכו', ואחר-כך בא חג השבועות, שהוא קבלת התורה, כי בפסח הוא יציאת מצרים, ואז נמשכו כל המחין בהתגלות נפלאה ובהארה גדולה מאד פידוע, שזהו עקר יציאת מצרים. כי במצרים היו המח והדעת בגלות פידוע, כי אז עדין לא נזדכך המח בשלמות, כי שם במצרים נזדככו מאד מאד, כי המצרים היו מזהמים מאד, כמאמרם ז"ל (תנא דבי אליהו ובה, פ"ק ז'): אין לך אמה בעולם, שהיתה שטופה בדברים מכערים וחשודים בכשפים ובזמה ובכל מעשים רעים, אלא המצריים בלבד; ועם ישראל היו צריכים להיות ביניהם, ולהתחזק לא להמשיך אחר זהמתם וטמאתם, עד שזכו לצאת משם, על-ידי משה רבנו, שהחדיר בעם ישראל את המחין, לידע ולהודיע ולהודע, אשר אין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, וכן הוא בכל אדם, שכל זמן שאינו זוכה לקדש את מחו ממחשבות וחכמות חיצוניות ונורות, אזי הוא נמצא בגלות מצרים, שמתגבר עליו פרעה, על-ידי שלא שמר

אֶת מַחֲמַחֲשָׁבָתוֹ מִבְּחִינַת בֵּת פְּרָעָה, שֶׁהִיא סוּד
חֻכְמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת. וְעַל-כֵּן לֹא הִתְחִילָה גְּאֻלַּת
מִצְרַיִם, עַד שֶׁנוֹלַד מֹשֶׁה, שֶׁהוּא הָיָה הַגּוֹאֵל, כִּי
הוּא הָיָה הַדַּעַת שֶׁל כָּלִל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל כִּידוּעַ.
וְתַכְף כְּשֶׁנוֹלַד, נִתְּגַלָּה אוֹר הַדַּעַת, וְהִתְחִילָה
לְהִתְנוּצֵץ גְּאֻלַּת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת ב'): "וַתֵּרָא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא", וְאֵין טוֹב אֲלֹא דַעַת
דְּקִדְשָׁה, דַּעַת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מִשְׁלִי
יט): "גַּם בְּלֹא דַעַת נִפְשׁ לֹא טוֹב" וְגו'; וְכְמוֹ
שֶׁכָּתוּב (שֵׁם ד'): "כִּי לִקַּח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי"
וְגו'. וְעַל-כֵּן מַחֲמַת שְׂאֵז הִתְחִיל הַדַּעַת לְהִשְׁתַּלֵּם,
עַל-כֵּן חֲזָרָה תַּכְף בֵּת פְּרָעָה אֶל הַקִּדְשָׁה. וּבֵת
פְּרָעָה דִּיקָא הִצִּילָה אֶת מֹשֶׁה מִן הַיָּאֹר, זֶה רִמְזָה
שֶׁהַדַּעַת נִשְׁלֵם בְּשִׁלְמוֹת גְּדוּלָּה, עַד שֶׁבֵּת פְּרָעָה,
שֶׁהֵן חֻכְמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, חֲזָרָה אֶל הַקִּדְשָׁה וְאֶל
הַדַּעַת דְּקִדְשָׁה, שֶׁהוּא סוּד הַתְּגִלּוֹת מֹשֶׁה רַבְּנוֹ,
אֲשֶׁר הִיא מְסָרָה נִפְשָׁה בְּשִׁבּוּלָהּ. וְעַל-יְדֵי-זֶה הִיָּתָה
הַגְּאֻלָּה; כִּי עַקֵּר הַגְּאֻלָּה שֶׁל מִצְרַיִם הוּא עַל-יְדֵי
שְׁלֵמוֹת הַדַּעַת, שֶׁהֵאִיר מֹשֶׁה רַבְּנוֹ לְעַם יִשְׂרָאֵל אֶת
הַדַּעַת הָאֵמֶת, לִידַע וּלְהוֹדִיעַ וּלְהוֹדִיעַ, שְׂאֵין
בְּלִעְדֵּיו יִתְבָּרֵךְ כָּלִל, אֲשֶׁר זֶה עַקֵּר שְׁלֵמוֹת הַמַּחֲיִין,

להמשיך על עצמו מחין עליונים, לידע שהכל זה אלקות, ואלקות זה הכל, דהינו כשנתבטלין החכמות החיצוניות, שהם סוד בת פרעה, וחזרין אל הקדשה, ומכירין ויודעין כלם, כי הו"ה הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד, שזה עקר הדעת כמו שיהיה לעתיד לבוא, כמו שכתוב (צפניה ג'): "כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם הו"ה", כי תכף-ומיד כשיתגלה לכלם אמתת מציאותו יתברך, אזי יפתחו את פיהם לדבר אליו יתברך, כי כשנתגלה לאדם, אשר כל העולם כלו אלקות גמור הוא, והוא יתברך נמצא ואין בלעדיו נמצא, אז נפתח פיו לדבר אליו יתברך, כי המאמין האמתי, שמאמין שהוא יתברך נמצא אתו, עמו ואצלו, אז ירגיל את עצמו לדבר אליו יתברך, כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, שזו שלמות הארת המחין, שמרגיש שהוא יתברך נמצא כאן למטה, שכל זה הוא סוד פסח, שהוא פה-סח, שנפתח הפה לדבר אליו יתברך. נמצא, שבפסח בשעת יציאת מצרים, נשלם הדעת, ונתבטלו החכמות חיצוניות, שהוא סוד בת פרעה, וחזרו אל הקדשה.

עם כל זאת אף-על-פי שבפסח נשלם הדעת מאד, אף-על-פי-כן עדין אין הדעת בשלמות, עד שמתדשין אותו בסוד עבור, על-ידי השנה. שכל זה הוא סוד ספירת העמר, שהוא סוד שנה, הסתלקות הדעת, כי אחר יום ראשון של פסח, חוזרין ונסתלקין כל המחין והדעת, כמובא (בכונות מג הפסח), והסתלקות הדעת הוא סוד שנה. וזה עמר שעורים, שהוא מאכל בהמה, שהוא העדר הדעת בחינת שנה, הינו שעכשו אנו מסלקין דעתנו, ומכניסין מחנו לתוך האמונה לבד, שהוא סוד שנה, כדי שיתחדש מחנו, כדי שנוזקה לקבל שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים, שהוא קבלת התורה, שהוא ע' פנים לתורה, שזוכין לקבל בשבועות, שזהו סוד מה שחוזרין ומקבלין השכל חדש שהוא התורה, על-ידי מ"ט ימי הספירה, שהם היו בחינת שנה, שעל-ידי-זה נתחדש המח. כי ימי הספירה הם סוד צמצומים, שאדם נופל בדעתו, ויש לו עליות וירידות כדרך כל הבא להכנס בעבודת השם יתברך, שההכרח שיהיו לו עליות וירידות קדם שמשגיג השגות אלקות, וקדם שזוכה שמח-מחשבתו דבוק בחי החיים בו יתברך,

וְעַל-כֵּן יָמִי הַסְפִּירָה הֵם יָמֵי דִין כִּידוּעַ, שְׁכָל זֶה
הוא סוד שְׁנָה, קִטְנוֹת הַמַּחִין, שֶׁהוא לִילָה וַחֲשָׁד,
שָׂאז שׁוֹרִים רק דִּינִים כִּידוּעַ, וְעַל-כֵּן נוֹהֲגִין לִהְיוֹת
נְעוּרִין כָּל הַלֵּילָה כְּלוּ בְּשָׁבוּעוֹת, שֶׁזֶהוּ סוֹד
הַתְּעוּרְרוֹת הַשְּׁנָה, כִּי סְפִירָה היא בְּחִינַת שְׁנָה
דְּקִדְשָׁה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא נִתְחַדָּשׁ הַמַּחֲעַל-יְדֵי
הָאֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה, שְׁמַסְלִקִין אֶת דַּעְתּוֹ לְגַמְרֵי כְּאֵלוֹ
אֵין לוֹ שׁוּם דַּעַת, וְסוּמָךְ אֶת עֲצָמוֹ בְּאֱמוּנָה פְּשׁוּטָה
בוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאֵז אַחֲרֵי-כֵן זֹכִין לְשָׁבוּעוֹת, שֶׁהוא
הַתְּעוּרְרוֹת הַשְּׁנָה, שָׂאז מְקַבְּלִין שְׁכָל חֲדָשׁ וּנְשָׁמָה
חֲדָשָׁה מֵאוֹר הַפָּנִים, שֶׁהוא סוֹד קִבְּלַת הַתּוֹרָה,
בְּחִינַת ע' פָּנִים לַתּוֹרָה. נִמְצָא, שֶׁחֵג הַשָּׁבוּעוֹת הוא
סוֹד הַתְּעוּרְרוֹת הַשְּׁנָה, וְעַל-כֵּן נְעוּרִין אֵז כָּל
הַלֵּילָה.

ד.

וּבְל"ג בְּעֶמֶר נִסְתַּלַּק רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, וְאֵז
מִתְחִילָה לְהִתְנוּצֵץ הַהָאֲרָה וְהַקְדָּשָׁה שֶׁל חַג
הַשָּׁבוּעוֹת, שֶׁהוא סוֹד הַתְּעוּרְרוֹת הַשְּׁנָה, הַתְּחַדָּשׁוֹת
הַמַּחִין. וְעַל-כֵּן אֵז הוא הַלּוּלָא רַבָּא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן

בֶּן יוֹחָאי, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה, סוֹד עִיר
וְקַדִּישׁ מִן שְׁמֵי אֱלֹהִים. כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי
הוּא קִדְשֵׁת הַבְּרִית, כְּמִבְאָר בְּדִבְרֵי חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוּשִׁים (מִדְּרַשׁ תְּהִלִּים ל"ו), שֶׁבִּשְׂבִּיל זֶה לֹא נִרְאָה
קִשְׁת בִּימִיּוֹ, כִּי הוּא בַּעֲצָמוֹ הִיָּה בְּחִינַת קִשְׁת,
שֶׁבִּשְׂבִּיל זֶה נִזְהָגִין לְדֶרֶךְ הַקִּשְׁת בִּלְ"ג בְּעֶמֶר.
וְקִשְׁת הִיא בְּחִינַת: תְּקִיעָה שְׁכָרִים תִּירוּעָה,
שְׁסִימָנִם קִשְׁת; וְכִמּוּבָא בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-
מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן מב), שֶׁהֵם כָּלִלִיּוֹת הַקּוּלוֹת שֶׁל
הַשׁוֹפָר שֶׁהִיָּה בְּמִתֵּן תּוֹרָה, שְׁאֵז הִיָּתָה הַתְּעוֹרְרוֹת
הַשָּׁנָה, וְלָכֵן דִּיקָא בִּלְ"ג בְּעֶמֶר מִתְחִילָה לְהִתְנוּצֵץ
הָאָרֶת קְבֵלַת הַתּוֹרָה. וְלָכֵן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי
גָּלָה פְּנִימִיּוֹת סוֹדוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁהֵם סִפְרֵי הַזֵּהָר
וְהַתְּקוּנִים, וּבִפְרָטִיּוֹת הָאִידִרָא רַבָּא וְהָאִידִרָא זוּטָא,
שֶׁבּוֹ מְגַלָּה אֶת פְּרָצוּף כָּל הָעוֹלָמוֹת, וְאִיךָ
שְׁמִיחָדִים וּמִקְשָׁרִים זֶה בְּזֶה.

ה.

וּמִחֲמַת שְׂרָבִי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הִיָּה סוֹד
הַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה, כִּי הוּא הִיָּה מְאִיר אֹרֶחַ הַפְּנִיִּים,

גלוי אַמתת מציאותו יתברך בַּהֲתַגְלוֹת נורָאָה וּנְפִלְאָה מְאֹד, עַד שְׁכַל אֶחָד וְאֶחָד יִזְכֶּה לְהַשְׁיֵג הַשְׁגוֹת אֱלֻקוֹת, וְיִרְגִּישׁ אֶת אַמתת מציאותו יתברך עָלָיו, עַל־כֵּן הִתְפָּאֵר בְּאִידְרָא (זהר האזינו קלב:), דְּהָא חֲמִינָא דְאַנְפִי נְהִירִין וְכוּ'; שְׁנֵה סוּד אֹר הַפָּנִים, בַּחֲנִינַת הַתְּאֻדְמוּת פְּנֵי הַתּוֹקֵעַ, שְׁנַמְשָׁכִין אֹז בַּעַת הַתְּקִיעוֹת אֲוֵרוֹת מְפָנִים עֲלִיוֹנִים, שְׁנֵה סוּד קְרוֹן אֹר הַפָּנִים שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ עַל־יְדֵי קְבֻלַּת הַתּוֹרָה, שְׁאֲצָלוּ נֶאֱמַר (שְׁמוֹת לד): "כִּי קָרַן עוֹר פְּנֵי מֹשֶׁה"; וְעַל־כֵּן לֹא הָיָה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי יָכוֹל לְסַבֵּל כְּשֶׁרָאָה בְּנֵי־אָדָם שְׁעוֹסְקִין בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ, כְּמוֹ שְׁאֲמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (שְׁבַת לג:): כְּשִׁינֵצָא מֵהַמַּעֲרָה חֲזִי אִינְשֵׁי דְקָא כְּרַבִּי וְזִרְעִי, אָמַר: מְנִיחִין חַיֵּי עוֹלָם וְעוֹסְקִין בְּחַיֵּי שְׁעָה וְכוּ'; כִּי כָּל הַמְּלָאכּוֹת וְעוֹסְקֵי דֶרֶךְ אֶרֶץ שְׁעוֹסְקִים בְּנֵי־אָדָם, הֵם כָּלָם בְּסוּד שְׁנָה, שֶׁהוּא עֲנִין מִשָּׂא וּמִתֵּן. וּמִחֲמַת שְׂרַפִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי הָיָה רְחוּק מִשְׁנָה, כִּי הָיָה עִיר וְקִדִּישׁ, עַל־כֵּן לֹא הָיָה יָכוֹל לְסַבֵּל כָּלָל, וְאָמַר: מְנִיחִין חַיֵּי עוֹלָם, וְעוֹסְקִין בְּחַיֵּי שְׁעָה, הֵינּוּ שֶׁהָיָה קֶשֶׁה לוֹ מְאֹד, כִּי הָא תִּינַח לְמִי שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, שְׁאֹז הַשְׁנָה טוֹבָה לְפָנָיו, שְׁנַתְּחִידֵשׁ מִחוּ עַל־יְדֵי־נָה, וְיָכוֹל

אח־כֶּף לַעֲסֹק בַּתּוֹרָה בְּמִחַ זֶף בְּיוֹתֵר. אֲכַל מִי
שְׁאִינוּ עוֹסֵק בַּתּוֹרָה, מֵה פּוֹעֵל בְּהִשָּׁנָה?! וְזֶה
'מִנְיָחִין חַיֵּי עוֹלָם וְעוֹסְקִין בְּחַיֵּי שְׁעָה', הֵינּוּ כִּי
בְשִׁלְמָא אִם הָיוּ עוֹסְקִין בְּחַיֵּי עוֹלָם דִּהְיָנוּ בַּתּוֹרָה,
וְהָיוּ עוֹסְקִים גַּם בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ, שֶׁהִיא בְּחִינַת שְׁנָה,
הָיוּ יְכוּלִים לוֹמַר, שֶׁהַמָּשָׂא וּמִתֵּן שֶׁהוּא בְּחִינַת
שְׁנָה, הִיא טוֹבָה לָהֶם לַעֲבוֹדַת הַבוֹרָא, כִּי עַל-יְדֵי-
זֶה נִתְחַדַּשׁ מַחֲסֵם. אֵךְ מֵאַחֵר שֶׁמִּנְיָחִין חַיֵּי עוֹלָם,
וְאִינֶם עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, וְעוֹסְקִים רַק בְּחַיֵּי שְׁעָה,
בְּמִלְאָכוֹת וּבְמָשָׂא וּמִתֵּן, שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁנָה, עַל-כֵּן
הַקִּפִּיד עֲלֵיהֶם בְּיוֹתֵר. אֲכַל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ הַקִּפִּיד עַל
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, עַל שֶׁאִינוּ יְכוּלִים לְסַבֵּל עַל
וּמַעֲנִישֵׁם מִיָּד, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים,
שֶׁאָמַר הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי וּבָנוּ:
לְהַחְרִיב עוֹלָמִי יִצְאָתָם וְכוּ'. וְלִכֵּן כְּשִׁינְצָאוּ עוֹד
פַּעַם, כְּכֹר הַסֵּתְפָלוּ בְּעֵין טוֹבָה, וְרָאוּ אֵיךְ שִׁנְזָן רֵץ
עִם שְׁתֵּי אֲגָדוֹת שֶׁל הַדָּסִים, וְשִׁאֲלוּ אוֹתוֹ: לָמָּה
אַתָּה צָרִיךְ אֶת זֶה? עָנָה וְאָמַר, שֶׁאַחַד הוּא בְּשִׁבִּיל
זְכוּר, וְאַחַד בְּשִׁבִּיל שְׁמוֹר. עָנָה וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן
בֶּן יוֹחָאי לְבָנוּ: רְאֵה כְּמָה יִשְׂרָאֵל חֲבִיבִין עֲלֵיהֶם
הַמַּצּוֹת, כִּי רְאֵה אֶת כָּל הַטּוֹב שֶׁנִּמְצָא בְּכָל בֵּר

יִשְׂרָאֵל. וְלִכְּנָן לֹא בַחֲנָם, שְׁאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי (סֵפֶה מֵה:): יָכוֹל אֲנִי לִפְטֹר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין, מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָאתִי עַד עַתָּה, וְאֶלְמָלִי אֲלִיעֶזֶר בְּנֵי עַמִּי — מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם וְעַד עַכְשָׁיו, וְאֶלְמָלִי יוֹתָם בֶּן עֲזִיָּהוּ עַמָּנוּ — מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם עַד סוּפוֹ; נִמְצָא, שֶׁהִתְנָא הַקְדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי פּוֹטֵר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין, וּמִמָּשִׁיךְ רַק חֲסֵדִים וְרַחֲמִים גְּמוּרִים עַל כָּל בֶּר יִשְׂרָאֵל.

ו.

וְעַל-כֵּן עוֹשִׁין שְׁמִיחָה גְדוֹלָה בְּיוֹם הַסְתַּלְקוֹתוֹ דִּיקָא, שֶׁהוּא בְּל"ג בְּעָמָר. כִּי הַסְתַּלְקוֹת הַצְדִּיק עוֹשֶׂה תַקוּן גְּדוֹל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת יוֹתֵר מִבְּחֵייו, כִּי (חֵלֵק ז:): גְּדוֹלִים צְדִיקִים בְּמִיתָתָן יוֹתֵר מִבְּחֵיָהֶם; וְהֵם מְתַקְּנִין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּמִיתָתָן יוֹתֵר מִבְּחֵיָהֶם, וּמִכְנִיעִין הַסֵּטְרָא אַחֲרָא וְהַקְלָפוֹת הַנֶּאֱחָזִין בְּנַשְׁמוֹת הַנְּפֻלוֹת בַּעֲווֹנוֹתֵיהֶם. כִּי הַצְדִּיקִים מִכְנִיעִין וּמַבְטְלִין אוֹתָם בְּמִיתָתָם יוֹתֵר מִבְּחֵיָהֶם, בְּסוּד (שׁוּפְטִים טז): "וַיְהִיו הַמֵּתִים אֲשֶׁר

המית במותו רבים מאשר המית בחייו, שהצדיק
האמת מנהיג הדור האמתי, ממית שונאי הקדשה
והקלפות והסטרך אחרא במותו יותר מבחייו, כי
המיתה היא בחינת שנה ארבה, ותחיית המתים היא
בחינת התעוררות השנה, כמו שכתוב (ישעיה כו):
"הקיצו ורננו שכני עפר"; וכמו שכתוב (דניאל יב):
"ורבים מישני אדמת עפר יקיצו וגו'". והצדיק,
שחפץ תמיד בטובות ותקנות ישראל, ועוסק
בתקונם — לתקנם, להעלותם ולקרבם, ולהביאם
אליו יתברך, אשר זה עקר הטוב ועקר ההצלחה
האמתית, שהיא הצלחת הנפש — לטהר נפשות
ישראל מזהמתן, ולהחזירם בתשובה שלמה,
לעוררם משנתם שלא יישנו שנת עולם, חס
ושלום. אבל עקר העסק שהצדיק האמתי עוסק
לתקן נשמות ישראל, הוא בשעת שנה דיקא. כי
ממח הצדיק בעצמו אי אפשר לקבל, כי מחו גדול
ונשגב ונעלה מאד מאד, עד שאי אפשר לקבל
ממנו בשום אופן, כי אם על-ידי שהצדיק מוריד
עצמו אל העולם, ומסלק את דעתו, ומדבר עם
העולם שיחת חלין וספורי מעשיות, שזהו בחינת
שנה. וכמו ששמעתי בפרוש מפי רבנו ז"ל,

ששיחת חלין שמדברין לפעמים עם העולם, כדי
 לפקח את דעתו, ולתת נוחא להמחין כשיגעים
 מהתורה ועבודת השם יתברך, זה בעצמו שנה
 ממש, שעל-ידי-זה נתחדש המח. נמצא, כשהצדיק
 מדבר עם העולם, זהו ענין שנה אצלו, שהוא
 הסתלקות הדעת, ועל-ידי-זה ניקא הוא מעוררם
 בתשובה, ומחזירם להשם יתברך. כי בשעת שנה
 נכנס המח בתוך האמונה, והאמונה היא שוכנת
 תמיד בין הגויים והקלפות, לברר משם נצוצי
 הקדשה שנפלו לשם, שהם הנשמות הנפולות של
 הרחוקים מהשם יתברך, שנפלו על-ידי עוונותיהם
 למקום שנפלו, רחמנא לצלן. והאמונה מרחמת
 עליהם, ועוסקת תמיד לבררם. אבל עקר כח
 האמונה לבררם ולהוציאם הוא, כשנשמות
 הצדיקים עולות אליה, ונכללות בה בשעת שנה,
 בסוד העלאת מין נוקבין. וכידוע, שאז יש כח
 לאמונה לעלות אל דודה, ונעשה יחוד העליון.
 ובכל יחוד עליון, שהצדיק מיחד יחוד קדוש
 ונורא, ומוסר את נפשו בעבורו יתברך, ונכלל
 במקום שנכלל, על-ידי-זה הוא מעלה את הנשמות
 הפגומות והנפולות. כי יש הרבה נצוצות שנפלו,

שהם סוד נשמות הנפולות, שנפלו מחמת
 עוונותיהם, ועכשו על-ידי הצדיק שמוסר את נפשו
 אליו יתברך, ומיחד יחודים קדושים, על-ידי-זה
 נתעוררות הנשמות הנפולות בתשובה, וחוזרין
 להשם יתברך כל אלו הרשעים, שהם שרש נצוצי
 נשמות שנפלו במקום שנפלו, על-ידי חטאיהם
 ועוונותיהם, ואז נתחדשת גם נשמת הצדיק, על-
 ידי היחוד הזה, ועל-ידי-זה זוכה לקבל שכל חדש
 ונשמה חדשה, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-
 מוהר"ן, חלק א', סימן נג), שבשכיל זה הצדיקים
 מוסרים את נפשם לקרב נשמות אליו יתברך, כדי
 להגדיל את מחם ודעתם, כי על-ידי שהצדיק
 מקרב נשמות ישראל, גם הוא נתעלה, וככל
 שהצדיק מעלה נשמות רחוקים יותר, על-ידי-זה
 הוא נתעלה יותר בדבקות אין סוף ברוך הוא.
 ועל-כן עקר העסק שהצדיק עוסק לקרב בגי'אדם
 להשם יתברך, הוא בשעת בחינת שנה שלו דיקא,
 דהינו כשיורד אל הנשמות הנפולות והפגומות,
 ועוסק עמהם, ומדבר עמהם שיחת חלין וספורי
 דברים, שהם בחינת שנה של הצדיק. כי דיקא בזה
 שהצדיק יורד מדבקותו אל אלו הנשמות הנפולות,

בְּזֶה הוּא מַעֲלָה אוֹתָם. וְלִכְּנֹן אֱלוֹ שְׂאִינָם זֹכִים
 לְהִבִּין דְּבַר זֶה, הֵם מְזַלְזָלִים בַּצַּדִּיק, כִּי הוּא נִדְמָה
 בְּעֵינֵיהֶם כְּאָדָם פָּשׁוּט; וּמִזֶּה בָּא שְׁחֻלְקִים עַל
 הַצַּדִּיק כָּל אֱלוֹ הַנִּשְׁמוֹת הַפְּגוּמוֹת וְהַנְּפֹלוֹת,
 שֶׁהַצַּדִּיק בְּעֶצְמוֹ יוֹרֵד אֲלֵיהֶם וּמִתְחַבֵּר עִמָּהֶם,
 וּמַשִּׁיחַ אֹתָם שִׁיחוֹת חֲלִין, שְׂכָל זֶה הוּא בְּחִינַת
 שְׁנָה אֲצִלוֹ, הַכֹּל כְּדֵי לְהַעֲלוֹתָם וּלְתַקְּנָם. אָבֵל אֱלוֹ
 שְׁנִפְגָּמוֹ כָּל-כֶּף, אֵינָם מְבִינִים אֵת זֶה, וְלִכְּנֹן הֵם
 חוֹשְׁבִים אֵת הַצַּדִּיק לְאָדָם פָּשׁוּט, וּמִזֶּה בָּא
 שְׁמֻלְזָלִים בּוֹ מְאֹד. וְהַצַּדִּיק צָרִיךְ לִסְבֹּל סִבְל גָּדוֹל
 מְאֹד מֵאֱלוֹ הַנִּשְׁמוֹת הַפְּגוּמוֹת וְהַנְּפֹלוֹת, וְאִפְלוֹ
 כְּשֶׁהַצַּדִּיק הָאֵמֶת מְגַלֶּה תוֹרָה לְעוֹלָם, אֶף-עַל-פִּי
 שֶׁהִיא תוֹרָה גְּבוּהָה מְאֹד, אֶף-עַל-פִּי-כֵן הוּא בְּסוּד
 שְׁנָה לְגַבִּי הַשְּׂגוֹת שֶׁל עֲצָמוֹ, שֶׁהִיא גְּבוּהָה מְאֹד
 מְאֹד, עַד שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיגָה אִפְלוֹ בְּמַחְשָׁבָה,
 וּמִכָּל שְׂכָן בְּדַבּוּר, כְּמוֹ שֶׁפְּשָׁטִי אוֹרִיתָא הֵם בְּחִינַת
 שְׁנָה לְגַבִּי דְּבִקּוֹת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, כְּמוֹ-כֵן
 הַתְּגִלוֹת הַתּוֹרָה שֶׁל הַצַּדִּיק שְׁמַגְלֶה לְעוֹלָם, כְּדֵי
 לְקַרְבָּם וּלְחַזְקָם, לְאַמְצָם, לְעוֹדְדָם וּלְשַׂמְחָם, הוּא
 בְּחִינַת שְׁנָה, שֶׁהוּא פְּשָׁטִי אוֹרִיתָא כְּנֶגֶד הַשְּׂגוֹת
 עֲצָמוֹ. נִמְצָא, שֶׁעַקֵּר הַתְּקַרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶם

שְׁבַשְׁמִים, שֶׁהַצִּדִּיק עוֹסֵק תָּמִיד לְקָרְבָם, הוּא דִּיקָא
עַל-יְדֵי סוּד הַשָּׁנָה שְׁלוֹ, שִׁיּוּרָד מִמְדַּרְגָּתוֹ כְּדִי
לְהַגְבִּיהַ אֶת כָּל הַנִּשְׁמוֹת הַנְּפוּלוֹת וְהַפְּגוּמוֹת.
וְעַל-כֵּן אֲדוּלִים צִדִּיקִים בְּמִיתָתָן יוֹתֵר מִבְּחֵייהֶם;
כִּי עֶקֶר הַגְּדֻלָּה שֶׁל הַצִּדִּיק בְּחַיּוֹ וּבְמוֹתוֹ, הוּא כְּפִי
מֵה שְׁזוּכָה לְקָרֵב נַפְשוֹת יִשְׂרָאֵל לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ,
שֶׁזֶהוּ עֶקֶר תַּעֲנוּגָיו וְשַׁעֲשׁוּעֵיו שֶׁל הֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ,
כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרָכוֹת ל.ב.): כָּלוּם
נִתְתִּי לָךְ גְּדֻלָּה, אֲלֵא בְּשָׁבִיל יִשְׂרָאֵל; וְעַל-כֵּן גְּדֻלַּת
הַצִּדִּיקִים הִיא בְּמוֹתָם יוֹתֵר מִבְּחֵייהֶם, כִּי בְּמוֹתָם
הֵם מְקַרְבִּין בְּיוֹתֵר נַפְשוֹת יִשְׂרָאֵל לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ,
כִּי הַמִּיתָה הִיא בְּסוּד שָׁנָה אֲרָכָה, וּבִשְׁעַת שָׁנָה, אֲזִי
דִּיקָא עֶקֶר הָעֵסֶק שֶׁל הַצִּדִּיק לְקָרֵב יִשְׂרָאֵל לְאַבְיֵיהֶם
שְׁבַשְׁמִים, כִּי הַצִּדִּיק בִּשְׁעַת הַסְּתַלְקוּתוֹ, שָׂאֵז זוּכָה
לְתַכְלִית שְׁלֵמוֹתוֹ, כִּי כָּל יָמָיו הָיָה עוֹסֵק בַּעֲבוּדַת
הֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, וְעַלֶּה בְּכָל פַּעַם מְדַרְגָּה לְדַרְגָּה,
עַל-כֵּן בְּכָל פַּעַם שֶׁעָלְתָה נִשְׁמָתוֹ בְּשָׁנָה, עֲדִין לֹא
הִיָּתָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת כְּמוֹ בִּשְׁעַת מִיתָתוֹ, שָׂאֵז
הוּא הִגִּיעַ אֶל תַּכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת. וְגַם בִּשְׁעַת שָׁנָה
לֹא עָלְתָה לְגַמְרִי, כִּי עֲדִין נִשְׁאַרָה בּוֹ קֶצֶת בְּשָׁבִיל
חַיּוֹתוֹ, כְּדִי שְׁיֻכַּל לְהַתְעוֹרֵר מִשְׁנָתוֹ. אֲבָל בִּשְׁעַת

מִיתָהּ שֶׁל הַצַּדִּיק, שְׁאֵז הַנֶּשְׁמָה בְּתַכְלִית שְׁלֵמוּתָהּ, וְעוֹלָה לְמַעַלָּה בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים כָּל הַנֶּשְׁמָה שֶׁל הַצַּדִּיק לְגַמְרִי, לְתוֹךְ הָאֱמוּנָה שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה, עַל־כֵּן אֵז נִתְגַּדֵּל מְאֹד מְאֹד, בְּחִינַת הַהֶעֱלָאת מִן נוֹקְבִין שֶׁל הַשְּׂכִינָה, כַּמּוּבָא (זֵהר וַיִּקְרָא יג.), שֶׁהַשְּׂכִינָה מִתְפַּאֲרֶת וְאוֹמֶרֶת: חֲזִי בָּמָה בָּרָא קִאֲתִינָא לְגַבְרָא וְכוּ', כִּי מִשְׁתַּעֲשָׁעִין לְמַעַלָּה בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים עִם נִשְׁמַת הַצַּדִּיק, שֶׁמִּסֵּר נַפְשׁוֹ כָּל יָמָיו בְּעִבּוּרוֹ יִתְבָּרַךְ, וְסָבַל כָּל יָמֵי חַיָּיו עַל־בּוֹנוֹת וּבְזִיוֹנוֹת, חֲרוּפִין וְגִדּוּפִין מֵאֲנָשֵׁי דָּלָא מַעֲלִי, וְדִבְרוּ עָלָיו כָּל דָּבָר אֲסוּר, וְחָלְקוּ עָלָיו, וְהוּא הַחֲזִיק מֵעַמֵּד, וְלֹא נִשְׁבַּר מִשּׁוּם דָּבָר, אֲלֹא גָלָה וּפְרָסָם בְּיוֹתֵר אֶת אֲמִתּוֹת מְצִיאוֹתָיו יִתְבָּרַךְ בְּכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, וְקָרַב אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְהִפִּיחַ בָּהֶם רוּחַ חַיִּים, וְקָרְבָם וְחִזְקָם וְשִׁמְחָם וְעוֹדֵדָם, שִׁיחֲזָרוּ בְּתִשּׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ. וְלִכֵּן דִּיקָא אַחֵר הַסִּתְּלָקוֹתָיו מִן הָעוֹלָם, אֵז נִתְגַּדֵּל הַיַּחֲוֵד מְאֹד, שְׁנִיתְיַחֲדָה נִשְׁמָתָם בְּתוֹךְ הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהִיא הָאֱמוּנָה, וְכִפִּי גִדְּלַת הַיַּחֲוֵד, כֵּן נִתְרַבֵּין לַעֲלוֹת נִצּוּצוֹת הַנִּפְּוֹלִין יוֹתֵר, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה חוֹזְרִין בְּתִשּׁוּבָה רָשָׁעִים רַבִּים בְּיוֹתֵר. וְכֵן מִתְנַהֵג

כָּל יָמֵי עוֹלָם עַד הַתְּחִיָּה, שְׁנִשְׁמַת הַצַּדִּיק שְׁמַת וְנִסְתַּלַּק מִזֶּה הָעוֹלָם, שֶׁהִיא בִּבְחִינַת שְׁנָה אֲצִלוֹ, עַל־יְדֵי־זֶה הוּא מַעֲלָה תָּמִיד מִן נוֹקְבִין לְהַשְׁכִּינָה שֶׁהִיא הָאֱמוּנָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה הִיא מְבַרֶּרֶת נִשְׁמוֹת רַבּוֹת שֶׁנִּפְּלוּ עַד אֵין קֶץ. כִּי יֵשׁ נִשְׁמוֹת נְפֻלוֹת מְאֹד מְאֹד, שֶׁנִּפְּלוּ כָּל־כָּף כָּמוֹ שֶׁנִּפְּלוּ, עַד שֶׁאֵי אֶפְשָׁר שִׁיְהִיָּה לָהֶם שׁוּם תִּקּוּן בָּעוֹלָם, כִּי אִם עַל־יְדֵי נִשְׁמַת הַצַּדִּיק, וְדִקְא עַל־יְדֵי מִיתָתוֹ. וְכַמּוֹכֵן בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי־מֹהֲרָן, חֶלֶק א', סִימָן סה); כִּי כָּפִי גְדֻלַּת הַיַּחֲוֹד שֶׁלִּמְעָלָה, בֵּין עוֹלָיִם נְצוּצוֹת רַבִּים מִמְּקוֹמוֹת הַקְּלָפוֹת בְּיוֹתֵר. וְעַל־כֵּן אֵינָא בּוֹהֵר הַקְּדוֹשׁ (אַחֲרֵי עַא.), דְּצַדִּיקָא שְׂכִיחֵי יִתִּיר בְּתֵר אֶסְתַּלְקוּתִיהּ בְּהֵאֵי עֲלָמָא יִתִּיר מִבְּחִיּוּהִי. וְזֶהוּ סוּד הַשְׁתַּטְחוֹת עַל קִבְרֵי צַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים, שֶׁהוּא דָּבָר גָּדוֹל מְאֹד, וּמוֹעִיל מְאֹד לַעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְזִכּוֹת לְצֵאת מִהָרַע שָׁלוּ, וּלְשׁוּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. כִּי יֵשׁ בְּנֵי־אָדָם שֶׁנִּפְּלוּ כָּל־כָּף בַּעֲוֹנוֹתֵיהֶם, עַד שֶׁנֶּאֱחָזוּ בָּהֶם הָרַע כָּל־כָּף, עַד שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לָהֶם בְּשׁוּם אֶפֶן לְשׁוּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, רַק עַל־יְדֵי שְׂבָאִין עַל קִבְרֵי הַצַּדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים, וְאֵז נִכְלָלִין בְּנִשְׁמַת הַצַּדִּיק שְׁמַת, שֶׁהוּא עוֹסֵק תָּמִיד לְבַרֵּר בְּרוּרִים,

וְהוּא בְּכַחוּ הַגָּדוֹל, שְׁגָדוֹל בְּמִיתָתוֹ יוֹתֵר מִבְּחַיּוֹ, הוא יָכוֹל לְכַרֵּר אֶפְלוּ הַנְּשָׁמוֹת שֶׁנָּפְלוּ מְאֹד מְאֹד. אָבֵל אֶף-עַל-פִּי-כֵן הִבְעֵל בְּחִירָה אִי אֶפְשָׁר לְכַרְרוֹ בְּעַל כְּרָחוּ, כִּי אִם כְּשָׂבָא עַל הַקָּבֶר בַּמָּקוֹם גְּנִיזָתוֹ הַקְדוּשָׁה, וּמַעֲוָר עֲצָמוֹ בַּתְּשׁוּבָה, שְׁאֵז יֵשׁ כַּח לְהַצְדִּיק לְכַרְרוֹ בְּכַחוּ הַגָּדוֹל, וּלְהוֹצִיאוֹ מִמָּקוֹם שֶׁנָּפַל לְשָׁם, וּלְתַקְנוֹ אֶף-עַל-פִּי שְׁלֵא הָיָה אֶפְשָׁר לוֹ לְהַתְקֵן בְּשׁוּם אֶפֶן בְּחַיּוֹ.

ז.

וְזֶהוּ סוֹד הַלּוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, שְׁעוֹשִׁין בְּיוֹם הַסְתַּלְקוֹתוֹ דִּיקָא, כִּי דִיקָא עַל-יְדֵי הַסְתַּלְקוֹתוֹ, הוּא מְתַקֵּן וּמְחִזִּיר בַּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה נִפְשׁוֹת רַבּוֹת יוֹתֵר, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְרַבָּה הַשְּׂמִיחָה בְּיוֹתֵר, שְׁזוֹ תִּהְיֶה הַשְּׂמִיחָה שְׁלֵעֲתִיד בְּעֵת הַתְּחִיָּה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִשְׁעִיָּה לָה): "וְשִׂמְחַת עוֹלָם עַל רֹאשׁ", כִּי תִחְיֶה הַמַּתִּים הוּא עָקֵר בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה, שְׁזֶה (דְּנִיָּאל יב): "וְרַבִּים מִיִּשְׁנֵי אֲדָמַת עֶפֶר יִקְיָצוּ". וְעַל-כֵּן אֵז יִתְקַע בְּשׁוּפָר גָּדוֹל, שְׁזֶה הַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיוּ עוֹלִין אֵז

כָּל הַנִּדְחִין וְהַאֲבָדִין, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעיה כז):
 "וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ
 הָאֲבָדִים בְּאֶרֶץ אֲשׁוּר וְהַנִּדְחִים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם,
 וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲנוּ"ה בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלַיִם". כִּי כָל־
 יִהְיֶה לָהֶם עֲלִיָּה וְתִקּוֹן, כָּל אֶחָד כְּפִי הָרְאוּי לוֹ,
 עַל-יְדֵי הַבְּרוּר שֶׁעֶסֶק הַצַּדִּיק לְכַרְרָם כָּל יְמֵי חַיָּו,
 וּבִיּוֹתֵר בְּכַפְלֵי כְּפָלִים בְּעֵת מִיתָתוֹ, שֶׁהוּא בַּחֲנִינָת
 שְׁנָה. וְאִזּוֹ תִּגְדֹּל הַשְּׂמֵחָה מְאֹד מְאֹד, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (תַּעֲנִית לא): עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא לַעֲשׂוֹת מְחֹל לַצַּדִּיקִים לַעֲתִיד לָבוֹא וְכוּ', כְּמוֹ
 שֶׁכָּתוּב (ישעיה כה): "וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא הִנֵּה אֱלֹהֵינוּ
 זֶה קוֹיֵנוּ לוֹ וַיּוֹשִׁיעֵנוּ, זֶה הַנוֹ"ה קוֹיֵנוּ לוֹ נִגִּילָה
 וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתוֹ"; וְעַצֵּם הַשְּׂמֵחָה הַזֹּאת
 נִתְעוֹרְרָה בְּשַׁעַת הַסְּתָלְקוֹת הַצַּדִּיקִי אֲמַת, כִּי הַצַּדִּיק
 הוֹלֵךְ לְעוֹלָמוֹ לַחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם, כִּי צַדִּיקִים
 בְּמִיתָתָן קְרוֹיִים חַיִּים, אֲשֶׁרֵיהֶם וְאֲשֶׁרֵי חֻלָּקָם!
 וְזֶהוּ סוֹד עֲצֵם הַשְּׂמֵחָה שֶׁל הַלּוּלָא רַבָּא דְּרַבִּי
 שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, שֶׁעוֹשִׂין בְּל"ג בַּעֲמָר, שְׁבִיּוֹם הַזֶּה
 מֵתַחִיל לְהִתְמַתֵּק הַדִּין הַנֶּאֱחָז בִּימֵי הַסְּפִירָה, שֶׁהִיא
 בַּחֲנִינָת שְׁנָה, וּמֵתַחִילָה לְהִתְנוּצֵץ הַהָאָרָה שֶׁל
 שְׁבוּעוֹת, שֶׁהִיא הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנָה, סוֹד תַּחֲנִית

המתים, שהיא קבלת התורה. כי בעת קבלת התורה נשמות ישראל מתנדבקים בו יתברך, ונתעוררין מהשנה העמקה שישנים, ונתעוררים מבחינת מיתה לבחינת חיים, כי התורה היא הסם חיים, ואז השמחה גדולה מאד, שזו השמחה שלעתיד, שהיא השמחה של שבועות. כי אין שמחה לפניו יתברך כמו בעת שמחזירין אליו יתברך נדחים, דהינו כשמחזירין בתשובה את הרחוקים מאד להשם יתברך, כי השם יתברך חפץ חסד הוא, והוא צופה לרשע וחפץ בהצדקו. וכל זמן שהאדם רחוק ממנו יתברך בצוונותיו, צר לו מאד כביכול, כמו שכתוב (ישעיה סג): "בכל צרתם לו צר". ועקר הצרה היא צרת הנפש שרחוקה מהשם יתברך, כי השם יתברך חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח. ועל-כן על-ידי שהצדיק מעלה ומתקן כמה נשמות ישראל ומחזירם אליו יתברך, על-ידי-זה נגדלת השמחה מאד מאד, כמו שמחזירין להמלך את בנו שגרשו מעל פניו בצוונותיו, ועל-ידי-זה שנתרחק קלקל בכל פעם ביותר, מחמת שנפל בדעתו, על-ידי שראה גדל רחוקו מהמלך, עד שטעה ונדמה בדעתו, שהמלך

הרחיקו לעולם, ולא היה מצפה שישוב עוד אל המלך, כמו שכתוב (איוב טו): "לא יאמין שוב מני חשך". ובאמת יש להמלך צער גדול בכל עת, וזוכר את בנו הרחוק בכל עת. וכשנמצא אחד שמרחם על המלך ועל בנו, והולך אל המקום המזהם שנפל לשם, ומרמז לו רמזים, ומתנהג עמו בחכמה נפלאה בדרך פלא והפלא, עד שמכניס בו הרהורי תשובה ומחזירו אל המלך, כמה שמחה ותענוג גורם אל המלך עד אין שעור. כי זה עקר שמחתו וגדלתו ותענוגיו ושעשועיו של המלך יתברך, כששמחזירים אליו הרחוקים ממנו. וכמוכא בזהר (יתרו סט): כד אתי יתרו ואמר, כי עתה ידעתי וכו', כדין אסתליק ואתינקר שמא דקדשא בריך הוא עילא ותתא. כי דיקא אדם שהיה כל-כך רחוק ממנו יתברך, כשחוזר, אז נתעלה ונתינקר שמו של הקדוש-ברוך-הוא, עין שם. וכן מוכא בזהר (תרוהא קכח): שהוא זכאה בעי למרדך בתר חיבא, ולמקני ליה באגר שלים, בגין דיעבר מניה ההוא זחמא, ויתכפיא סטרא אחרא ויעביד לנפשיה, בגין דיתחשב עליה כאלו הוא ברא ליה, ונדא איהו שבחא דיסתלק ביה יקרא דקדשא בריך הוא יתיר

משבחא אחרא, ואסתלקותא דא יתיר מכלא, מאי טעמא, בגין דאיהו גרים לאכפא סטרא אחרא, ולאסתלקא יקרא דקדשא בריך הוא, ועל דא כתיב באהרן (מלאכי ב'): "ורבים השיב מעון", וכתיב (שם ה'): "בריתי היתה אתו". תא חזי, כל מאן דאחיד בידואי דחייבא, ואשתדל ביה למשבק ארחא בישא, איהו אסתלק בתלת סלוקין, מה דלא אסתלק הכי בר נש אחרא, גרים לאכפא סטרא אחרא, וגרים דיסתלק קדשא בריך הוא ביקריה, וגרים לקימא כל עלמא בקיומיה לעילא ותתא, ועל האי בר נש כתיב (מלאכי ב') "בריתי היתה אתו החיים והשלום", וזכי למחמי בגין לבנוי, וזכי בהאי עלמא, וזכי לעלמא דאתי, כל מארי דיגין לא יכלין למידן ליה בהאי עלמא ובעלמא דאתי עאל בתריסר תרעי ולית מאן דימחי בגדיה, ועל דא כתיב (תהלים קיב): "גבור בארץ יהיה זרעו, דור ישרים יברך הון ועשר בביתו וצדקתו עומדת לעד, זרח בחשף אור לישרים" וגו'. וזהו סוד השמחה הגדולה של הלולא דרבי שמעון בן יוחאי ביום הסתלקותו הקדוש כל"ג בעמר, שאז יורדת הארה גדולה מן השמים על כל העולם כלו, כי רבי

שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי אָמַר, שֶׁהוּא יָכוֹל לִפְטֹר אֶת כָּל
הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין, וְעוֹלִין וְנִתְקַנִּין וְחוֹזְרִין
בְּתִשׁוּבָה כְּמֵה רְחוּקִים, וּבִפְרָט אֵלּוּ שְׁזוּכִים לְבוֹא
אֶל צִיּוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּמֵרוֹן בַּל"ג בַּעֲמָר, אִזּוֹ יוֹרֶדֶת
עֲלֵיהֶם הָאֶרֶץ גְּדוּלָּה מְאֹד. כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי
עוֹמֵד וְנוֹתֵן מִתְּנוּת לְכָל מִי שֶׁבָּא עַל קִבְרוֹ. וְעַקֵּר
הַמִּתְּנָה, שֶׁנִּכְנָסֶת בְּנִשְׁמָתוֹ תִּשְׁוֶקָה עֲצוּמָה לְחֹזֶר
בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ. וְעַל-כֵּן הוּא דָּבָר גְּדוֹל
מְאֹד לִהְיוֹת בַּל"ג בַּעֲמָר אֲצֵל קִבְרֵי הַתְּנָא הַקְּדוֹשׁ רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, כִּי אִזּוֹ הוּא עֵת רְצוֹן גְּדוֹל מְאֹד,
וְיוֹרֶדֶת עַל הָאָדָם הָאֶרֶץ גְּדוּלָּה, וְנִכְנָס בּוֹ רְצוֹן עֲלִיוֹן
וְנוֹרָא מְאֹד לְחֹזֶר אֶל שְׂרֵשׁוֹ, אֲשֶׁרִי מִי שְׁזוּכָה לְבוֹא
בַּל"ג בַּעֲמָר לְמֵרוֹן, אֵל הַצִּיּוֹן הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, וְתִמְשֹׁךְ עֲלָיו הָאֶרֶץ נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה
מְאֹד בְּגִלּוֹי אֱלֻקוֹת, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְחֹזֶר בְּתִשׁוּבָה
שְׁלֵמָה, אֲפִלּוּ שֶׁהוּא נִמְצָא בְּתַכְלִית הַמִּדְרָגָה
הַתַּחְתּוֹנָה, וְהוּא מִנְּחַ בִּשְׂאוֹל תַּחֲתִית וּמִתַּחֲתִי, עִם
כָּל זֹאת גְּדֻלַּת הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, יֵשׁ בְּכֹחוֹ לְהַעֲלוֹת
גַּם נִשְׁמָתוֹ הַפְּגוּמָה מְאֹד, וּלְהַחְזִירָה בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה
אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְלְהַבִּיאָהּ אֶל תְּקוּנָהּ הַנִּצְחִי.

תָּם וְנִשְׁלָם, שֶׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

קונטרס
זכות ל"ג בעומר

בו תבאר מעלת האדם הזוכה לעלות אל ציון רבי שמעון
בן יוחאי בל"ג בעומר במרון, אשר אז עומד התנא הקדוש
הזה, ומחלק מתנות לכל הבאים אליו.

בנוי ומיסד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון
הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי
חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים זוהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי
חסידיו בֶּרֶסְלָב
עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁבִיּוֹם ל"ג בְּעֶמֶד
נִתְגַּלָּה זְכוּת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי בְּעוֹלָם,
שָׁאָמַר (סֵפֶה מֵה:): יָכוֹל אָנִי לִפְטוֹר אֶת כָּל
הָעוֹלָם כִּלּוּ מִן הַדִּין מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָאתִי עַד
עַתָּה, וְאֶלְמְלִי אֲלִיעֶזֶר בְּנֵי עַמִּי מִיּוֹם
שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם וְעַד עַכְשָׁיו, וְאֶלְמְלִי יוֹתָם
בֶּן עֲזִיָּהוּ עַמְּנוּ מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם עַד
סוּפּוֹ; נִמְצָא, מֵאַחֵר שֶׁהָיָה בְּכֹחוֹ וּזְכוּתוֹ
לִפְטוֹר אֶת כָּל הָעוֹלָם כִּלּוּ מִן הַדִּין, לָכֵן
בִּיּוֹם הַזֶּה מְאִירָה זְכוּתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן
בֶּן יוֹחָאִי בְּיוֹתֵר בְּעוֹלָם.

(אמרי-מוֹהֲרָא"ש, חֵלֶק ב', סִימָן תתקעו)

קונטרס

זכות ל"ג בעומר

א.

בני ובנותי היקרים! אין אתם יכולים לתאר ולשער את גדל הזכות שיש לכל מי שזוכה לבוא ביום ההלולא של התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי במרון, כי אז הוא עומד ומחלק מתנות לכל אלו הבאים אליו, ואי אפשר להסביר את גדל השמחה שיש שם, למי שעדיין לא זכה להיות שם, כי מצד אחד, גדל התשוקה, הרצונות והכסופים וההשתוקקות לחזור אליו יתברך בשפיכת לב, שאדם שופך לבו שם כמים בדמעות שליש, שבוכה ומבכה על ימיו שעברו כמו שעברו וכו', ומצד שני גדל השמחה והחדנה והנעם והזיו שזוכים להרגיש שם וכו', זה קשה להעביר לבני-

אדם. ולכן אשרי מי שזוכה לבוא בל"ג בעומר למרון, מקום גניזתו של התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי, שבפרוש התפאר ואמר (ספד מה): יכול אני לפטר את כל העולם כלו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה; ולכן כל מי שהוא קשה יום, ועוברים עליו צרות ויסורים, דינים ומכאובים, כדאי לו לבוא בל"ג בעומר אל מקום גניזתו של רבי שמעון בן יוחאי. וכבר אמרו צדיקים על מאמרם ז"ל (ברכות ט): כדאי הוא רבי שמעון לסמך עליו בשעת הדחק; הינו פשיש לבר ישראל אינה דחק ולחץ, כדאי לבוא לרבי שמעון ולסמך עליו. ואמר הצדיק הקדוש רבי אהרן מקארלין זי"ע: "מה הקדוש-ברוך-הוא לכל, אף רבי שמעון בן יוחאי לכל"; כי הצדיק הוא מתנה לכלל נשמות ישראל. וידוע הגלוי הנורא והנפלא שגלה רבנו ז"ל בגדלת התנא רבי שמעון בן יוחאי, אשר כפר הבטיח הקדוש-ברוך-הוא ואמר (דברים לא): "והיה כי תמצאן אותו רעות רבות וצרות, וענתה השינה הזאת לפניו לעד, כי לא תשכח מפי ורעו", על אף שייעבר על עם ישראל רעות וצרות, עם כל זאת על-ידי רבי שמעון בן יוחאי נזכה להחזיק מעמד בגלותנו הארכה והמרה, כי סופי תבות של

כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי וְרַעוּ הֵם יוֹחֵאִי, הֵינוּ מִפִּי
 וְרַעוּ שֶׁל יוֹחֵאִי, שֶׁהוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן — לֹא תִשְׁתַּכַּח
 הַתּוֹרָה, אִפְּלוּ בַּמַּצִּבִּים הָכִי קָשִׁים שָׂרָק יַעֲבֹרוּ עַל
 עִם יִשְׂרָאֵל, זְכוּתוֹ תִּגָּן עַל כָּל הַדּוֹר. וְכֵן מְצִינוּ
 בַּשָּׁעָה שֶׁהִתְקַבְּצוּ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל הַתַּנָּאִים הַקְּדוּשִׁים
 לְמַצֵּא עֲצָה, אֵיךְ יוּכְלוּ עִם יִשְׂרָאֵל לְהִתְקַיֵּם בְּגִלּוֹת
 הָאֲרֶכָה וְהַמְּרָה, לֹא מְצָאוּ שׁוּם עֲצָה, אֲלֹא אָמְרוּ
 שְׁעִתִּידָה תּוֹרָה שֶׁתִּשְׁתַּכַּח מִיִּשְׂרָאֵל, מְרַב הַצְּרוּת
 וְהַתְּלָאוֹת וְהִיסּוּרִים הַמְּרִים שֶׁיַּעֲבֹרוּ עַל עִם יִשְׂרָאֵל
 בְּגִלּוֹהָ, כְּמֵאֲמָרָם ו'ל (שְׁבַת קֶלַח): כְּשֶׁנִּכְנְסוּ
 רַבּוֹתֵינוּ לְכָרֶם בִּיבְנָה, אָמְרוּ: עֲתִידָה תּוֹרָה
 שֶׁתִּשְׁתַּכַּח מִיִּשְׂרָאֵל, שְׁנֵאֲמַר (עֲמוֹס ח'): "הִנֵּה יָמִים
 בָּאִים נֹאם ה' הַיּוֹי"ה אֱלֹקִים, וְהִשְׁלַכְתִּי רָעַב בָּאֶרֶץ, לֹא
 רָעַב לֶלֶחֶם וְלֹא צָמָא לַמַּיִם, כִּי אִם לִשְׁמֹעַ אֶת דְּבָרֵי
 הַיּוֹי"ה" וְכו'. וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, חֵס
 וְשָׁלוֹם, שֶׁתִּשְׁתַּכַּח תּוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל, שְׁנֵאֲמַר (דְּבָרִים
 לֹא): "כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי וְרַעוּ"; כִּי עַל־כֵּן אָמַר
 לָהֶם אֶת הַפֶּסוּק הַזֶּה דִּיקָא, כִּי סוֹפִי תְּבוֹת שֶׁל כִּי
 לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי וְרַעוּ הוּא יוֹחֵאִי, שְׁרַמְזוּ לָהֶם,
 שְׁעַל יָדוֹ לֹא תִשְׁתַּכַּח הַתּוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל, כִּי הוּא
 יִשְׂאִיר וַיִּנְחִיל לָעַם יִשְׂרָאֵל אֶת סִפְרֵי הַזֵּהָר
 וְהַתְּקוּנִים, שְׁעַל יָדָם מִי שָׂרָק יַעֲסֹק בָּהֶם, יֵאִיר בּוֹ

אורו יתברך בגלוי רב ונפלא כזה, שלא תשתבח התורה והאמונה ממנו. וכמובא בזהר (נשא קכד): בהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא; ולכן אשרי מי שזוכה לבוא אל ציון המצינת של התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי במרון ביום ההלולא שלו, ומקבל על עצמו ללמד בכל יום קצת זהר ותקונים, שזה מאד מסגל לזכוף ולטהרת הנשמה, כמו שאמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן קח), שלמוד הזהר מסגל מאד מאד, ועל ידו נעשה חשק לכל מיני למודים של התורה הקדושה, כי הלשון בעצמה מעוררת ומושכת את האדם לעבודתו יתברך.

ב.

והנה מבאר בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ה'), אשר העקר הוא האמונה, וצריכים לחפש ולבקש בעצמו איפה הוא אוהז באמונה, כדי שלא יטעה את עצמו, ולהעלות האמונה מנפילה צריכים לחתור המים, שמהם גדלה האמונה, שהם העצות העמקות, כי צריכים לצעק מעמק הלב, כמו שכתוב (תהלים קל): "ממעמקים

קראתיך הוי"ה", שצריכים לצעק מעמקי לבבו, שיזכה לאמונה ברוחה ומזככת, לידע ולהודיע ולהודע, אשר הוא יתברך מחיה ומחיה ומקים את כל הבריאה כלה. וככל שאדם מחזיר בעצמו האמונה הפשוטה בו יתברך, על-ידי-זה נצול מכל הצרות. כי יש סובלי חלאים, שיש להם מכות מפלאות, והם סובלים החלאים רק בשביל נפילת האמונה, כמו שכתוב (דברים כח): "והפלא הוי"ה את מכותך מכות גדולות ונאמנות, וחלאים רעים ונאמנים", הינו ונאמנים דיקא, כי עקר מה שסובלים הוא רק מחמת חסרון האמונה, כי אם יש לאדם אמונה פשוטה בו יתברך, ויודע ועד אשר דבר גדול דבר קטן אינו נעשה מעצמו, כי אם בהשגחת המאציל העליון, אז הוא ינצל מכל צרותיו, ותהיה לו רפואה שלמה. ולכן כשאבדת מהאדם האמונה הקדושה, אזי צריכים לצעק מן הלב, כמו שכתוב (איכה ב'): "צעק לבם אל הוי"ה", מעמקי דלבא, ועל-ידי-זה נשפעות עליו עצות איה להגיע לאמונה, כמו שכתוב (משלי ב'): "מים צמקים צפה בלב איש"; כי על-ידי שאדם צועק מעמקי לבבו אליו יתברך, נשפעים עליו מים חיים, עצות נפלאות איה לזכך את נשמתו, שירגיש

את אמתת מציאותו יתברך, וכמוכא בדברי מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי הלכות, ראש חדש, הלכה ו', אות ז'), כי אמונה הוא שרש הבריאה כלה, כי בשבילה נברא הכל, כי כלל הבריאה הוא סוד המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים, שזהו עקר הבריאה של כל דבר, שהמשיך רוחניות אלקותו, כביכול, לתוך צמצום כזה, עד שנעשה על-ידי-זה דבר זה מהבריאה. וכן בכל פרטי הבריאה, עקר מה שמחזיק את הבריאה, זה האלקות שנמשכת בפרטי אותו הדבר שנברא, וכן בכל פרט ופרט מפרטי הבריאה, נמשך בו רוחניות אלקות לתוך הצמצום הזה שנברא, ובכל יום ויום היתה בו בריאה מיוחדת, שהוא סוד המשכת רוחניות אלקותו לתוך צמצום כזה כפי אותו היום, עד שבברא דבר זה של הבריאה. וכן בכל יום ויום, והכל כדי שיהיה נמשך שפע לכל העולמות, כדי לצחצח שרשי הנשמות כדי להמשיך העצות העמקות, כדי לגדל האמונה על-ידי-זה, רק בששת ימי בראשית היו הכל על-ידי אתערותא דלעילא לבד. והעקר הוא כשבא האדם לעולם, שעקר גמר ותקון כל הבריאה על ידו, כי הוא צריך לעסק בזה לגמור תקון כל דבר, דהינו להמשיך רוחניות

אלקות לכל דבר על-ידי אתערותא דלתתא, שזה העקר כידוע. על-כן האדם השלם צריך לכוון בכל יום ויום כפי הבריאה שהיתה באותו היום, כמוכן בכתבים (עין בפרי עץ חיים, שער הנהגת הלמוד בכונת השבוע מהרמ"ע ז"ל), וכמו שהיו עוסקין אנשי המעמד בכל שבוע בפרשת בראשית, וקראו בכל יום הבריאה שהיתה באותו היום, כמאמרם ז"ל (תענית כו.); כי צריכין להמשיך בכל יום המשכת רוחניות אלקותו לתוך צמצומים, כדי לחדש ולקיים הבריאה שבאותו היום, בסוד אתערותא דלתתא, שבשביל זה נברא הכל. והעקר כדי שעל-ידי-זה ימשיך שפע ויצחצח הנשמה, כדי שיוכל להמשיך עצות עמקות כפי אותו היום, כדי לגדל האמונה על-ידי-זה, שהוא עקר הכל, ועקר כל העקרים; כי מי שרוצה לשים לבו על דרכיו להסתפל על תכליתו וסופו, וסוף כל סוף מה שיהיה נעשה עמו, הוא יודע ומבין שצריכין בכל יום ויום עצות עמקות הרבה להנצל ממה שצריך להנצל, כל אחד כפי ענינו שיזכה לעבר היום בשלום, כי יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ויום, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (קדושין ל:), וכמה סבות והרפתקאות שעוברים על כל האדם בכל יום ויום.

וכמה וכמה עצות עמקות ותחבולות גדולות צריך
 בכל יום, שיזכה להנצל מהרוצחים והאורבים
 האכזריים, העומדים עליו בכל יום, שהם היצר
 הרע וחילותיו. וצריכין בכל יום לצעק הרבה
 הרבה ממעמקים, מעמק הלב מאד מאד, בסוד
 (תהלים קל): "ממעמקים קראתיך ה' ה'", מעמקי
 עמקים, מהשאול תחתית ומתחתיו שנפלתי לשם,
 גם משם צריכים לצעק אליו יתברך מכל הלב,
 בסוד (איכה ב'): "צעק לבם אל ה' ה'", עד שיזכה
 להמשיך עצות עמקות מהצדיק האמת, שהם סוד
 (משלי כ'): "מים עמקים עצה בלב איש", כדי
 שיזכה לידע לתת עצות לנפשו בכל דבר, באפן
 שיצליח הצלחה האמתית והנצחית. ועל זה צעק
 דוד המלך הרבה (תהלים יג): "עד אנה אשית עצות
 בנפשי", וכתיב (שם עג): "בעצתך תנחני", וכתיב
 (שם טז): "אברך את ה' ה' אשר יעצני". והכלל,
 שהאדם צריך לצעק הרבה אליו יתברך, שיזכה
 לנקות את עצמו מכל מיני כפירות ואפיקורסות של
 כל מיני ספקות ובלבולים שהיצר הרע מכניס בו,
 על-ידי עוונותיו המרבים. וכמו שאמר רבנו ז"ל
 (ספר-המדות, אות אמונה, סימן כב): הפשע של האדם
 מכניס כפירה באדם; ועל זה צריכים לצעק מעמק

הלב בכל יום אליו יתברך, שיזכה לאמונה ברוך ומזככת מאד מאד, עד שיהיה גלוי לפניו אמתת מציאותו יתברך בגלוי רב ונורא מאד, אשר זו השמחה הכי גדולה, כשאדם זוכה שנתגלה אליו עצם עצמיות אלקותו יתברך, שמרגיש שהקדוש ברוך הוא נמצא ואין בלעדיו נמצא, ועל-ידי-זה נתרפא מכל החלאים רעים, וזוכה להמתקת הדינים.

ג.

וזה בחינת גדל הצעקה מעמק הלב, שנוהגין בני ישראל הכשרים לצעק בשעת הספירה, כי הוא בחינת צעקת הלב ממעמקים, כדי שנוזפה להמשיך עצות עמקות, כדי שנוזפה לטהר על ידם מזוהמתנו ומטמאתנו, כדי שנוזפה לקבל את התורה בשבועות, שהוא בחינת כלל כל העצות הקדושות. כי כלל התורה היא בחינת תר"ג עטין דאורייתא, כמוכא (זהו יתרו פב:), והעקר כדי שנוזפה על ידם לאמונה בשלמות, שהוא העקר, הינו כי על-ידי התורה הקדושה ומצוותיה, אנו ממשיכים על עצמנו מחין עלאין בהשגת אלקות, והמצוות

מכניסות אמונה פשוטה בו יתברך, כמו שכתוב (תהלים קיט): "כל מצותיך אמונה", וזה אשר דיקא בימי הספירה, שאז צועקים הרבה מעמקי הלב על תקון העצות, וסופרים את הימים כדי להגיע לחג השבועות, שהוא קבלת התורה, אז דיקא אנו שמחים בשמחת הלילת רבי שמעון בן יוחאי, אחר שעברו ל"ג יום, שהוא בסוד (תהלים קיט): "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך", ג"ל דיקא, שהוא סוד ל"ג, שאז גלה רבי שמעון בן יוחאי את האידרא זוטא, ואנו שמחים מאד בשמחת ההלולא, שהשאיר אחריו ברכה סודות התורה, שהם ספרי הזהר והתקונים, המגלים רזין וסתרי נספרות, ועל-כן ל"ג בעומר הוא לשון גילה ושמחה, כמו שכתוב (משלי כג): "גיל יגיל אבי צדיק", שהוא בחינת ג"ל, לשון גילה ושמחה, כי אין עוד שמחה משמחה זו בהתגלות רזי וסתרי נספרות התורה הקדושה, ועל-כן נשאר עד קבלת התורה עוד טו"ב ימים, כי רבי שמעון בן יוחאי היה התקון של תלמידי רבי עקיבא, שלא כבדו זה את זה, ועל-כן נסתלקו בימי העמר, ורבי שמעון בן יוחאי למד עם תלמידיו: "אנן בחביבותא תליא", כי אנו צריכים להחזיק את עצמנו ביחד באהבה גדולה

מאד, ולכן לא בחנם שזו זכות גדולה מאד להיות אצל הציון הקדוש של רבי שמעון בן יוחאי ביום ההולא דילה, שאז מקבלים ממנו את המתנה הזאת לאהב את כל בר ישראל. וזה שגחלקו ימי הספירה לשני חלקים, בסוד ל"ב טו"ב, הינו עד ל"ג בעומר יש ל"ב ימים, שאז אדם צריך לצעק מעמק לבבו על תקון העצה, שלא יטעה את עצמו בזה העולם, ויזכה לתקון המשפט, שישפט את עצמו כמו שצריך, ומל"ג בעומר עד חג השבועות יש טו"ב ימים, שאדם צריך לעבד הרבה מאד, שיהיה לו ל"ב טו"ב. וזה זוכים על-ידי שצועקים הרבה בימי הספירה, כדי לזכות לתקון המשפט, שלא יטעה את עצמו, וכן לא יטעה את אחרים, אלא תמיד יסתכל רק אליו יתברך.

ד.

וזה עקר בחינת תקון המשפט, כי העקר הוא המשפט, כי הכל נבראו רק בשביל הבחירה כידוע, שהכל נברא בשביל האדם. ועקר מעלת האדם, שגבה מהכל, אפלו ממלאכים ושרפים, הכל הוא מחמת שהאדם הוא בעל בחירה. ועקר הבחירה

הוא בשביל המשפט, כדי שהאדם הכשר יקבל שָׁכְרוּ בַּמִּשְׁפָּט, ולא יאכל לַעֲתִיד בַּחַנּוּם נִהְמָא דְכִסּוּפָא. ועל-כֵּן יֵשׁ כַּח גְּדוּל מָאד לְהַבְעֵל בַּחֲרִירָה בַּמּוֹבָא. אֲבָל מִשְׁפָּט הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עִמָּךְ עִמָּךְ מָאד, כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט, כִּי עַל-פִּי דִין וּמִשְׁפָּט לְבַד, לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לְהִתְקַיֵּם הָעוֹלָם, עַל-כֵּן הַקָּדִים מִדַּת הַרְחָמִים, אֲבָל אֶף-עַל-פִּי-כֵן בְּלֹא מִשְׁפָּט כָּלֵל אִי אֶפְשָׁר לְהִתְקַיֵּם הָעוֹלָם שֶׁנִּבְרָא בַּשִּׁבְלִי הַבַּחֲרִירָה, שֶׁכָּל הָעוֹלָמוֹת תְּלוּיִים בָּזֶה, עַל-כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לִידַע, שֶׁכָּל מֶה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו בְּכָל יוֹם וַיּוֹם כָּל יְמֵי חַיָּיו, הַכֹּל בְּצִדָּקָה וּבַמִּשְׁפָּט, בַּחֲסֵד וּבְרַחֲמִים, כִּי יֵשֶׁר מִשְׁפָּטָיו יִתְבָּרַךְ, כִּי בַּחֲרִיתוֹ הִיא דִּיקָא בְּאַפֵּן זֶה שֶׁמִּתְנַהֵּג עִמּוֹ בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו שֶׁקָּל בְּדַעְתּוֹ, שֶׁזֶּה הָאָדָם עָקֹר בַּחֲרִיתוֹ כְּשִׁיחִיָּה עֲשִׂיר מִפְּלֵג, וְזֶה הָאָדָם עָקֹר בַּחֲרִיתוֹ עַל-יְדֵי עֲנִיּוֹת וְדַחְקוֹת גְּדוּלָּה, וְכֵן בִּשְׂאֵרֵי הַהִרְפָּתָקָאוֹת שֶׁעוֹבְרִים עַל בְּנֵי-אָדָם, כָּל אֶחָד כָּפִי הַבַּחֲרִירָה שָׁלוֹ, שְׂרוּצִים לְבַחֵן אוֹתוֹ מִלְמַעְלָה, כָּל אֶחָד כָּפִי עֲנִינּוֹ וְשִׁרְשׁ נִשְׁמָתוֹ, כִּי הַכֹּל בַּשִּׁבְלִי הַבַּחֲרִירָה. וּבָזֶה טוֹעִים רַב בְּנֵי-אָדָם, שֶׁכָּל אֶחָד אוֹמֵר, אִם הָיָה לוֹ פְּרִנָּסָה — הָיָה עוֹבֵד הַשֵּׁם. וְאִם-כֵּן לִפִּי דְבָרָיו, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בָּא,

חס ושלום, בטרוניםא וְעַלִּילָה עֲמוֹ, שֶׁהוּא רוֹצֶה שְׁיַעֲבֹד וְיַעֲסֹק בַּתּוֹרָה, אֶף־עַל־פִּי שְׁאִינוּ יָכֹל מַחֲמַת דַּחֲק הַפְּרִנְסָה, וְאִם־כֵּן הָרִי הוּא מְהֵרָה אַחֵר מִשְׁפָּטֵיו שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, בָּאֵלּוּ, חֵס וְשָׁלוֹם, הוּא יִתְבָּרֵךְ מַעֲוֹת הַמִּשְׁפָּט נִגְדּוּ. וְזֶה הַפָּגֶם גָּדוֹל בְּיוֹתֵר, כִּי כְשֶׁמְהֵרָה אַחֵר מִשְׁפָּטֵיו שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, זֶהוּ עֶקֶר בַּחֲנִינֵת פָּגֶם הַמִּשְׁפָּט, שֶׁמִּשֵּׁם בָּאִים כָּל הַקְּלוּלִים. עַל־כֵּן צָרִיךְ כָּל הַחֹפֶץ בְּאַמֶּת לַחוּס עַל עַצְמוֹ, שְׂיִזְהַר מְאֹד מְלוֹמַר בְּדַבָּרִים הָאֵלֶּה, רַק יֵדַע וַיֵּאֱמִין, שֶׁבַחֲרֵתּוֹ תִּלְוִיָּה דִּיקָא בְּאַפֵּן זֶה, שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מִתְנַהֵג עֲמוֹ. וַיֵּאֱמִין שֶׁהַכֹּל לְטוֹבָתּוֹ, וַיְהִיָּה רָגִיל לִומר (בְּרֻכּוֹת ס:) : כָּל מֶה דְּעָבִיד רַחֲמֵנָא לְטַב עָבִיד ; וּבִנְדָאֵי יֵשׁ דִּרְךָ, שְׁדִּיקָא עַל־יְדֵי־זֶה הַדַּחֲקוֹת וְהִיסּוּרִים וְהַבְּלָבוּלִים יִתְקַרֵּב לַהֲשֵׁם יִתְבָּרֵךְ. וְאִם קָשָׁה לוֹ לִקְבֹּל וּלְסַבֵּל הִיסּוּרִים וְהַדַּחֲקוֹת, יִצָּעֵק וְיִתְפַּלֵּל לַהֲשֵׁם יִתְבָּרֵךְ שְׂיִוְשִׁיעּוֹ וְיַעֲזֹרֵהוּ, וּבְזֶה בְּעַצְמוֹ יִתְקַרֵּב לַהֲשֵׁם יִתְבָּרֵךְ וְיַעֲבֹדֵהוּ, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מִתְאַוֶּה לְתַפְלָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְכֵמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים נ'): "וַיִּקְרָאֵנִי בְּיוֹם צָרָה אֲחַלֶּצֶךָ וּתְכַבְּדֵנִי", כִּי אֵין שׁוֹם עֲצָה וְתַחֲבוּלָה נֶגֶד כָּל הַצָּרוֹת וְהַרְפָּתָקָאוֹת וְדַחֲקוֹת וְטִרְדַּת הַפְּרִנְסָה, הָעוֹבְרִים עַל כָּל הָאָדָם בְּכָל עֵת וָעֵת, כִּי אִם לִצָּעֵק וּלְזַעֵק

וילהתחנן לפני השם יתברך, ולבכות לפניו כתינוק
הבוכה לפני אביו שימלא מחסורו. וכשילך בדרך
זו ירויח תמיד הרבה רוח האמת והנצחי; כי
על-פירב יפעל בבקשתו הרבה, כי השם יתברך
שומע תפלות כל פה, וכמו שכתוב (תהלים קמה):
"קרוב הוי"ה לכל קראיו לכל אשר יקראהו
באמת". ואפלו אם לפעמים, חס ושלום, לא
תתקבל תפלתו, כי זימנין דשמע זימנין דלא שמע,
כמוכא בזהר (וירא קה:); על-כל-פנים הרויח, שקרב
עצמו להשם יתברך על-ידי-זה, כי אין שום דבר
שיקרב וידבק את האדם להשם יתברך כמו
התפלה, שהיא עקר התחברות ודבקות של ישראל
להשם יתברך, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-
מזהר"ן, חלק ב', סימן פד): דע, שעקר התחברות
ודבקות להשם יתברך הוא על-ידי תפלה, כי
התפלה היא שער, שדרך שם נכנסים להשם
יתברך. ולכן כשאדם מרגיל את עצמו לבקש את
הקדוש-ברוך-הוא כל מה שהוא צריך, ומשיח
ומספר לפניו יתברך את כל לבבו וכל מה שעובר
עליו, אפלו שלא יקבל כלום, על-כל-פנים אין
שום דבור ושיחה ותפלה שהולך לריק, חס
ושלום, כי כל דבור ודבור שאדם מדבר ומשיח

ומתפלל אליו יתברך, מדביקו אל האין סוף ברוך הוא, ואם יהיה חזק בזה ימים ושנים, ואפלו שינסו אותו בנסיונות קשים ומרים מאד, הוא לא יעזב את דרכו הטוב והפשוט, ויבוא ויתפלל אליו יתברך, הוא רק ירויח, שהוא בין כך מדבק את עצמו בו יתברך. אבל זה שאומר האדם: אם היה כך וכו', כפי שמדמה לעצמו וכו', אז הייתי עוסק בתורה וכו', אין זו עצה כלל, והוא פוגם בזה הרבה, שזה פגם המשפט, שזה מבלבל אותו, ועוקרו ממנו יתברך, ומעקם את לבו. כי כל אחד צריך לבקש ממקום שהוא שם את השם יתברך, כמו שכתוב (דברים ד'): "ובקשתם משם את הוי"ה אלקיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך", 'משם' דיקא, ממקום שאתה שם מכל מה שעובר עליך, הינו שאדם אסור לו להתיאש בשום פנים ואפן, אפלו שעובר עליו מה שעובר, ורואה שהולך הכל אתו הפך רצונו, עם כל זאת אל ייאש את עצמו מן הרחמים, אלא ידרש ויבקש את השם יתברך, 'משם' דיקא, הינו ממקום שהוא נמצא, ויהיה חזק בדעתו מאד מאד לא לעזב את עצמו בשום פנים ואפן.

ה.

וזה עקר עסקנו בימי הספירה, לתקן ביותר סוד תקון המשפט. ועל-כן צריכין להתחיל מתחלת התקון, שהוא תקון האמונה, על-ידי צעקת הלב ממעמקים, כי כבר מבאר, שכל זמן שלא נתקן תקון האחרון, שהוא תקון המשפט בשלמות, אזי גם כל התקונים הראשונים אינם בשלמות. ונוגע הפגם בכלם, על-כן צריכין להתחיל בכל פעם מתחלת התקון, שהוא צעקת הלב ממעמקים, כדי לזכות לעצות עמקות, שמהן גדלה האמונה, כי לזכות להגיע לכל התקונים שהאדם צריך לתקן את עצמו, כדי שיהיה כלי לקבל בו את התורה הקדושה בחג השבועות, צריכין עצות הרבה, עצות אמתיות, עצות עמקות מאד. והעקר על-ידי צעקת הלב מעמקי עמקים להשם יתברך, שירחם עליו ויושיעו מהרה, וישפיע לו עצות אמתיות שיוכל להציל נפשו מכל הפגמים, שהם פגם האמונה ופגם הברית; כי על הכל צריכין עצות עמקות מאד, שיזכה להנצל מכל זה בכל יום ויום, כי היצר הרע מתגבר על האדם מאד מאד בפגם הברית, שהוא תאות נאוף,

להפילו במחשבות זרות ונהרהורים רעים והסתכליות רעות, עד שיבוא לידי חטאים גמורים, וכן מבלבל את כל אחד ואחד בקשיות ובספקות ובעקמומיות עליו יתברך, כאלו שהולכים עמו, חס ושלום, באכזריות, על-כן בימי הספירה, שהוא הכנה לקבלת התורה, שכלולה מכל התקונים, שאז מקבלים את כל המחין העליונים, דבקות באין סוף ברוך הוא, ומקבלים את כל המצוות שהם תרי"ג עטין, על-כן אז בימי הספירה אנו עוסקין בלצעק הרבה אליו יתברך, כדי לזכות לתקון המשפט, לידע ולהודיע כי כל המשפטים והדינים כלם מאתו יתברך, ובנדאי צדיק הנז"ה וישר משפטיו, וחלילה להרהר אחריו יתברך, ואפלו שעובר עליו מה שעובר בגד רצונו, והוא רואה שאלו הרשעים האוררים מצליחים בדין, עם כל זאת עליו לסלק את דעתו לגמרי, ולהסתיר את עצמו בסתר צל כנפיו יתברך, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן נה), ועל-ידי-זה לבסוף יהיה להרשעים מפלה גדולה מאד. ובפרט אלו המוסרים, שמוסרים את הצדיקים למלכות הרשעה, כמובא בדברי רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות ספירת העמר, סימן ג'): בספירת העמר יכולים להכניע

את המסור, וסימן: ל'ע'מ'ר' — ראשי תבות: מ'איגרא ר'מא ל'בירא ע'מיקתא, ובזה בעצמו ממתיקין הדינים והמשפטים. כי עקר סוד תקון המשפט הוא על-ידי תמימות, כי כל העקמומיות שיש בלב הרבה בני-אדם, שאומרים שאינם יכולים לעסוק בעבודת השם יתברך, מחמת חסרון הפרנסה ושאר יסורים ומניעות, חס ושלום, כל זה נמשך מחמת שאי אפשר להבין דרכי השם, שהם צדיק וטוב לו, צדיק ורע לו (ברכות ז.), שזאת הקשיה והמבוכה מבלבלת הרבה בני-אדם. ואפלו מי שאינו נכנס בקשיה זאת, אף-על-פי-כן כל הדבורים שרגילים אפלו הפשרים קצת לומר, שאינם יכולים לעסוק בתורה, ולהתקרב להשם יתברך מחמת חסרון הפרנסה ושאר מניעות שיש לכל אחד ואחד, הכל נמשך ונשתלשל ממבוכה זאת, קלקול המשפט, שאינו יכול להבין למה צדיק ורע לו רשע וטוב לו. ועקר התקון לזה הוא רק תמימות ופשיטות, להשליך כל החכמות ולבלי להרהר אחריו יתברך כלל, ולידע ולהאמין, כי (הושע יד): "ישרים דרכי ה'ה", צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם", ולהתגבר בכל מה שעובר עליו לחטף בכל יום איזה טוב כל מה שיוכל, כי

לית יום דלית בו טוב, כמובא בזהר (נשא קכג). ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן ה'), שהצדיק הגדול, על-ידי גדל התמימות שלו, שמשליך כל החכמות כשמגיע לאיזו עבודה, אפלו חכמות גמורות הוא משליך ממנו, ועובד את השם יתברך בתמימות ובפשיטות בלי שום חכמות כלל, כמו עבד העובד את רבו, על-ידי-זה זוכה להשיג דרכי השם יתברך, שהוא צדיק וישר, ומבין למה צדיק ורע לו ורשע וטוב לו וכו', שזהו עקר תקון המשפט. וכל זה עבודת גדולי ומבשרי הצדיקים, שתמיד זורקים ומשליכים מעצמם את חכמתם הקדושה, ועובדים את הקדוש-ברוך-הוא בתמימות ובפשיטות גמורה, בלי שום חכמות והשכלות כלל. ולכן הם זוכים בכל פעם להגיע למדרגות עליונות וגבוהות עד מאד בהשגות אלקות, וכן אפלו אנשים פשוטים, שאינם יכולים לזכות להשגה זאת, שלא יקשה להם שום קשיות למה צדיק ורע לו ורשע וטוב לו, על-כל-פנים זוכין על-ידי התמימות שיאמינו באמונה שלמה, כי ישוים דרכי הני"ה ומשפטיו אמת ברחמים. כי זה עקר שלמות האמונה, שיאמין בהשם יתברך באמונה חזקה, ולא ירהר על משפטיו והנהגתו

כָּלֵל. וְזֶה (תהלים קיט): "דָּרָךְ אֲמוֹנָה בְּחַרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ שׁוֹיִתִּי", הֵינּוּ שֶׁתִּגִּיעַ הָאֲמוֹנָה עִם תְּקוּן הַמִּשְׁפָּט, שֶׁהָאֲמוֹנָה הַקְדוּשָׁה תָּבִיא אוֹתוֹ, שְׁלֹא יִקָּשֶׁה שׁוֹם קִשּׁוֹת אַחֲרָיו יִתְבָּרֵךְ, וְלֹא יִהְיֶה לְכַבּוֹ עָקֶם בְּעִקְמוּמִיּוֹת, חֶסֶם וְשָׁלוֹם. וְזֶה מִמְּשִׁיכִין עַל-יְדֵי הַנֶּפֶת הָעֹמֵר שְׁעוּרִים, שְׁמַרְיָמִין כָּל הַמִּשְׁפָּטִים וְהַדִּינִים לַהֵשֶׁם יִתְבָּרֵךְ, כִּי מְנִיפִין הָעֹמֵר, וּמַעֲלָה וּמוֹרִיד, שְׁזֶה סוּד (תהלים עה): "כִּי אֲלָקִים שׁוֹפֵט זֶה יִשְׁפִּיל וְזֶה יָרִים", שְׁמוֹדִיעִין שֶׁהַכֹּל מֵהֵשֶׁם יִתְבָּרֵךְ, וְאֵין לַהֲרַחֵק אַחֲרָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וּבִזְזָה בְּעֶצְמוֹ מִמִּתִּיקֵין הַדִּינִים. וְזֶה שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (מִנְחוֹת סב.): מוֹלִיךְ וּמָבִיא כָּדִי לַעֲכָב רוּחוֹת רָעוֹת, מַעֲלָה וּמוֹרִיד כָּדִי לַעֲצֹר טָלָלִים רָעִים; שֶׁהֵם כָּלֵל כָּל הַדִּינִים וְהַיִּסּוּרִים שֶׁבָּאִים מִרוּחוֹת רָעוֹת וְחֲסָרוֹן הַפְּרָנְסָה שֶׁבָּא בְּטָלָלִים רָעִים, שֶׁכֵּלֶם נִמְתָּקִין וְנִתְבַּטְּלִין עַל-יְדֵי הַנֶּפֶת הָעֹמֵר, עַל-יְדֵי שְׁמַאֲמִינִים כִּי צָדִיק הֵשֶׁם, שֶׁהוּא תְּקוּן הַמִּשְׁפָּט.

ו.

וְזֶה שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (יְבֻמוֹת סב.), שְׁבִימִי הַסְּפִירָה מֵתוֹ תִּלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא, שְׁלֹא

היתה אהבה ביניהם, הינו שלא כבדו זה את זה, שזה פגם המשפט, כי המשפט ששופטים זה בין זה, הוא בשביל אהבה ושלום ולבטל הריב, כמו שכתוב (זכריה ח'): "משפט שלום שפטו בשעריכם"; ועל-כן אמר רבי עקיבא (ירושלמי נדרים, פרק ט', הלכה ד') על הפסוק (ויקרא יט): "ואהבת לרעך כמוך", זה כלל גדול בתורה; כי כל התורה נקראת משפט, כמו שכתוב (תהלים יט): "משפט הוי"ה אמת", ששם אהבה הקדושה שורה, וזה שהזהירה התורה בפרטיות על אהבת הגר, כמו שכתוב (דברים י'): "ואהבתם את הגר", וכן (ויקרא יט): "ואהבת לו כמוך", כי הגר צריך ביותר לתקון המשפט, שהוא אהבה דקדושה, וכן כל בעל תשובה שחוזר בתשובה, הוא בחינת גר, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן יד); ועל-כן תלמידי רבי עקיבא שפגמו באהבה, שהוא פגם המשפט, על-כן מתו בימי הספירה, שאז עוסקין בתקון המשפט. והתקון שלהם היה על-ידי רבי שמעון בר יוחאי וחביריו, שאמר "אנן בחביבותא תליא" לתקן האהבה, שתהיה תמיד בין התלמידים אהבה, כי רבי שמעון בר יוחאי עסק ביותר במעשה מרובה, שהם כל סודות הקבלה

שגלה, שכל זה הוא סוד קשור המרכבה, ששם שורה אהבה הקדושה, שזהו סוד תקון המשפט. ועל-כן הלולא דרבי שמעון בר יוחאי הוא בימי הספירה בל"ג בעומר, כי עקר תקון הספירה, הוא על-ידי קשור המרכבה, ששם הוא תקון המשפט, שרבי שמעון בר יוחאי עסק בזה.

ז.

וזה המעלה של אדם שזוכה לבוא אל ציון התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי, ובפרט בל"ג בעומר ביום ההלולא דליה, וכן הוא ענין גדול מאד להיות רגיל ללכת על קברי הצדיקים, שהוא דבר גדול מאד מאד, וכמו שאמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות צדיק, סימן קעג): על-ידי השתטחות על קברי הצדיקים, הקדוש-ברוך-הוא עושה לו טובות, אף-על-פי שאינו ראוי לכך; כי הצדיקים אפלו אחר הסתלקותם עוסקים בתקון המשפט, ובפרט אלו שזוכים לבוא אל ציונם הקדוש, ושופכים שם את לבבם המר, וצועקים ובוכים על גדל עקמומיות לבבם, שמלאים קשיות וספקות אחריו יתברך, וצועקים מעמק הלב, וחוזרים בתשובה

שלמה על כל הקשיות והבלבולים, אזי הצדיקים הקדושים מקשרים אותם אל המרכבה העליונה. ולכן הוא דבר גדול מאד לבוא על קברי צדיקים, ולבקש שם רחמים רבים מעמק הלב על תקון המשפט, שזה מה שרבנו ז"ל הזהירנו לבוא אל ציונו הקדוש, ולתן פרוטה לצדקה, ולומר שם את העשרה מזמורי תהלים הנקראים 'תקון הכללי', שהם העשרה מיני נגינה, שהם תקון הברית, כמוכא בדבריו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רה), כי על-ידי פגם הברית באים לפגם הדעת, שמשם נמשכים כל הקשיות והספקות שיש לאדם עליו יתברך; כי כשאדם הוא פוגם בברית, רחמנא לישוזבן, על-ידי-זה נפגם מחו ודעתו, והוא מלא קשיות וספקות אחריו יתברך, שזה קלקול המשפט, שנדמה לו שהולכים עמו מלמעלה שלא במשפט וצדק, שמשם בא, שכל מי שפגם בברית, הוא מלא קשיות וספקות אחריו יתברך, והוא תמיד שורה בעצבות ובמרירות, וצרים ומרים לו החיים, ובזה שזוכה לבוא אל ציון רבנו ז"ל, ואומר שם את העשרה מזמורי תהלים שגלה בשביל תקון הברית, על-ידי-זה זוכה לתקון המשפט, שנתישבים לו כל הקשיות, ורואה אשר

(דברים לב): "הצור תמים פָּעֵלוּ כִּי כָל דִּרְכָיו מִשְׁפָּט, אֵל אֱמוּנָה וְאֵין עוֹל צְדִיק וְיֵשֶׁר הוּא"; וְזוֹ מַעֲלַת הַשְׁמָחָה שֶׁיֵּשׁ אֲצֵל קִבְרוֹ שֶׁל הַתָּנָא הָאֱלָקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בִּלְ"ג בְּעֶמֶר, שָׂאזְזוּ הֵם יְמֵי הַסְפִּירָה, וְאִז עוֹסְקִים בְּתַקוּן הַמִּשְׁפָּט. וְלִכֵּן הִיא זְכוּת גְּדוּלָּה מְאֹד, לְבוֹא דִּיקָא אֶז אֶל צִיּוּנוֹ הַקְדוּשׁ בְּמֵרוֹן, וְלִשְׁפֹּף שֵׁיחַ וּתְפִלָּה אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, שְׂיִזְכֶּה לְתַקוּן הַמִּשְׁפָּט, שֶׁלֹּא יִהְיֶה לוֹ שׁוּם קִשְׁיוֹת וּסְפָקוֹת אַחֲרָיו יִתְבָּרֵךְ, שֶׁזֶה עָקֵר הַגְּאֻלָּה, כִּי כָל זְמַן שֶׁיֵּשׁ לְאָדָם עֲקֻמוּמִיּוֹת וּסְפָקוֹת וְקִשְׁיוֹת אַחֲרָיו יִתְבָּרֵךְ, זֶה עָקֵר הַגְּלוּת, כִּי מְרִים לוֹ הַחַיִּים מְאֹד, וְאִינוּ מוֹצֵא אֶת מְקוֹמוֹ, כִּי מִי שֶׁרַחֲמָנָא לְצֻלָּן, נִכְנָס בְּקִשְׁיוֹת וּבִסְפָקוֹת אַחֲרָיו יִתְבָּרֵךְ, לוֹ לְבוֹ סְחָרְחָר, בְּבַחֲיַנְתָּ (תְּהִלִּים לח): "לִבִּי סְחָרְחָר עֲזָבֵנִי כַּחַי וְאוֹר עֵינֵי גַם הֵם אֵין אִתִּי", וְעַל־כֵּן כְּשִׁזְזָה לְבוֹא בִּלְ"ג בְּעֶמֶר אֲצֵל צִיּוֹן הַתָּנָא הַקְדוּשׁ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּמֵרוֹן, אֶז נִתְקַן אֲצֻלוֹ הַמִּשְׁפָּט, וְזוֹכָה אֶל ל"ב טו"ב, וּמִתְנוּצֵץ לוֹ אוֹר הַגְּאֻלָּה הָעֲתִידָה, אֲשֶׁרֶּי לוֹ וְאֲשֶׁרֶי חֲלָקוֹ!

תם וּנְשִׁלֵּם, שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם:

קונטרס

סגלת ל"ג בעומר

יבֹלֶה נִירָאוֹת וְנִפְלְאוֹת מִמַּעַלֶּת הַיּוֹם הַקָּדוֹשׁ ל"ג בְּעוֹמֵר, יוֹם
הַהִלּוּלָא שֶׁל הַתְּנָא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, וְאֲשֶׁרֵי מִי
שָׁבָא אֶז לְצִיּוֹנוֹ הַקָּדוֹשׁ, וַיִּקְבַּל מִמֶּנּוּ שִׁי וּמִתְנָה.

בְּנוֵי וּמִסֵּד עַל-פִּי דְּבָרֵי
רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אוֹר הַגָּנוֹז וְהַצָּפוֹן
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ
רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל-פִּי דְּבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרֵנוּ הַגָּאוֹן
הַקָּדוֹשׁ, אוֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל כֹּחַ לֹא אָנִיס לִיה
רַבִּי נִתָּן מִבְּרֶסְלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ
וּמִשְׁלָב בִּפְסוּקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמִאֲמָרֵי
חֻכְמֵינוּ הַקָּדוֹשִׁים מִגְמְרָא וּמִדְרָשִׁים וְזֶהר הַקָּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדַפּוֹס עַל-יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֶסְלָב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: יוֹם ל"ג בְּעֶמֶר
מִסְגָּל מְאֹד לַפֶּעַל אָצְלוּ יִתְבָּרַךְ כָּל מֵה
שְׁצָרִיכִים, כִּי עֵצָם הַיּוֹם הַזֶּה הִהְסְתַּלְקוֹת
שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, נִקְבַּע לְדוֹרוֹת,
שְׁיֹם הַלּוֹלֶת הַצַּדִּיק הוּא יוֹם מִסְגָּל מְאֹד
לְהַמְשִׁיךְ יְשׁוּעוֹת בְּזָכוֹת הַצַּדִּיק הַקָּדוֹשׁ
הַזֶּה, שְׁנִסְתַּלַּק בְּיוֹם הַזֶּה, כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן
בֶּן יוֹחָאִי גָּלָה אֶת אִמְתּוֹ מִצִּיּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ
בְּגִלּוֹי רַב וְנִפְלָא מְאֹד, עַל-יְדֵי סִפְרֵי הַזֶּהר
וְהַתְּקוּנִים, וְכָל הַצַּדִּיקִים אַחֲרָיו, כְּגוֹן:
הָאֲרִיז"ל וְתַלְמִידָיו, וְהַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב
הַקָּדוֹשׁ זי"ע וְתַלְמִידָיו, כָּל אֶחָד בָּנָה אֶת
תּוֹרָתוֹ וְאֶת עֲבוֹדָתוֹ וְאֶת חֲדוּשָׁיו עַל-פִּי
סִפְרֵי הַזֶּהר וְהַתְּקוּנִים, וְלִכֵּן מֵאָז ל"ג
בְּעֶמֶר, יוֹם הַהַלּוּלָא שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יוֹחָאִי, נִקְבַּע לְדוֹרוֹת, שְׁבִיּוֹם הַהַלּוּלָא שֶׁל
צַדִּיק, אִזּוֹ הוּא זְמַן מִסְגָּל מְאֹד מְאֹד
לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ זָכוֹת הַצַּדִּיק.

(אמרי-מוֹהֲרָא"ש, חֶלֶק ב', סִימָן תתקעז)

קונטרס

סגֵּלַת ל"ג בְּעֶמֶר

.א

רבי שמעון בן יוחאי הבטיח, שעל ידו לא
תשתכח התורה מעם ישראל

בני ובנותי היקרים! עליכם להכניס בעצמכם
אמונה פשוטה בו יתברך, ולידע שהקדוש-ברוך-
הוא מחיה וממיה ומקים את כל הבריאה כלה,
ודומם, צומח, חי, מדבר — זה עצם אלקות; כי
הקדוש-ברוך-הוא הלביש את עצמו בתוך הבריאה
באפן כזה, שמחד גיסא — אין רואים כלום, אשר
מחמת זאת נקרא 'עולם' — לשון 'העלם',
שנעלמת אלקותו יתברך בתוך העולם, אבל מאידך
גיסא — מי שמחפש ומבקש, בודאי ימצא את
האלקות שיש בתוך הבריאה. וזו כל עבודתנו,

שָׁאֲנוּ עַמְלִים שְׂכָעִים שָׁנָה בָּזָה הָעוֹלָם — לְבַקֵּשׁ
וּלְחַפֵּשׁ וּלְמַצֵּא אֶת אֲמֵתַת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, שָׁנָה
כָּלֵל הַמְצוֹת שָׁאֲנוּ זֹכִים לָקִים בְּכָל יוֹם, שְׁעַל-יָדֵי
כָּל מְצָה וּמְצָה שְׁאָדָם מְקִים, הוּא מְחַפֵּשׁ וּמְבַקֵּשׁ
עַד שְׁמוּצָא אֶת הָאֱלֻקוֹת שְׁבִבְרִיאָה. לְזֹאת, בְּנִי
וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עָלֵינוּ לְהִתְחַזֵּק מְאֹד, וּלְקִים אֶת
מְצוּוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, כִּי עַל-יָדֵי כָּל
מְצָה וּמְצָה, מִתְקַרְבִּים אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
וּמְמַשִּׁיכִים עַל עֲצָמָם אֲמוּנָה. וְכִמוּ שְׁאוּמֵר דָּוִד
הַמֶּלֶךְ (תְּהִלִּים קִיט, פו): "כָּל מְצוּוֹתֶיךָ אֲמוּנָה" —
כָּל הַמְצוֹת צְרִיכוֹת לְהִבְיֹא אֶת הָאָדָם לְאֲמוּנָה. וְכֵן
אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים (מִדְרַשׁ אֲגָדָה): כָּל הָעוֹשֶׂה
מְצָה אַחַת יִתְרֶה עַל הַמְצוֹת, דּוּמָה כְּמִי שֵׁשׁ לוֹ
אֶלּוֹךְ; עַל-יָדֵי כָּל מְצָה שִׁיהוּדִי זֹכֶה לָקִים, אֲזִי
מִמְשִׁיף עַל עֲצָמוֹ אוֹר וְזִיו וּדְבָקוֹת וְחִיּוֹת הַבּוֹרָא
יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, וְנִחַשְׁב כְּאֵלוֹ קִים אֶת כָּל הַתּוֹרָה.
וּמַהִי תּוֹרָה? אֲמַאי אֶקְרִי תּוֹרָה? דְּמוּרֵי וְגַלִּי מַה
דְּהוּי סְתוּם מְנִיה (זֶהר מְצַרַע נג:); נַעֲלָמַת מְבִנֵי-אָדָם
הָאֱלֻקוֹת, עַל-כֵּן סוֹבְלִים תְּלָאוֹת וְצַעַר רַב; כִּי אִם
הָיוּ רוֹאִים וּמְרַגִּישִׁים אֶת הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲזִי
לֹא הָיוּ סוֹבְלִים שׁוּם סִבָּל, כִּי הָיָה עוֹד נֶעֱם זִיו
וְאוֹר וְחִיּוֹת וּדְבָקוֹת, יוֹתֵר מִזֶּה שְׁאָדָם מְרַגֵּשׁ

רוחניות אלקות? ! אשר אז לא עוברים עליו שום צרות ויסורים ! אלא כשאדם שוכח, כביכול, ממנו יתברך, אז עוברים עליו כל מיני סבל, מרירות והרפתקאות. וזה מה שאמר משה רבנו (דברים לא, יז): "וחרה אפי בו ביום ההוא, ועזבתים, והסתרתני פני מהם וגו', ומצאהו רעות רבות וצרות, ואמר ביום ההוא, הלא על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלה"; למה עוברות על בני-אדם צרות רבות ורעות? מפני שאין אלקי בקרבי, הינו מחמת שאדם איננו מרגיש את הקדוש-ברוך-הוא, כי נתקנים אצלו (שם פסוק יח): "ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל הרעה אשר עשה, כי פנה אל אלהים אחרים"; עם כל זאת הקדוש-ברוך-הוא אב הרחמן, ומבקש (שם פסוק יט): "ועתה כתבו לכם את השירה הזאת, ולמדוה את בני ישראל, שימה בפיהם למען תהיה לי השירה הזאת לעד" וגו'; הינו שעם ישראל ישמעו היטב אל דברי התורה הקדושה, שקבלנו על-ידי משה רבנו בהר סיני, שמוהירנו הקדוש-ברוך-הוא, שיעשה חסד עם עם ישראל, ויחזיר אותם לארץ ישראל, "כי אביאנו אל האדמה אשר נשבעתי לאבותינו זבת חלב ודבש וגו' ופנה אל אלהים אחרים, ועבדום

וּנְאֻצוֹנִי וְהִפֵּר אֶת בְּרִיתִי" (שם פסוק כ); אֲכַל אִם הֵם יַעֲזֹבוּ, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, אֶת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, אֲזִי יִרְחֲקוּ אוֹתִי מֵהֶם, כְּמֵאֲמָרָם ו"ל (סוּטָה ג): בְּתַחֲלָה הִיָּתָה הַשְׂכִּינָה עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד, כִּיִּן שְׁחָטָאוּ, נִסְתַּלְקָה הַשְׂכִּינָה מֵהֶם. מִהִי הַשְׂכִּינָה? גְּלוֹי אֱלֻקוֹת, שְׁכַל יְהוּדֵי צָרִיךְ לְהִרְגִּישׁ אֶת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, שֶׁנִּמְצָא וְאִין בִּלְעָדוֹ נִמְצָא; אֲכַל כִּיִּן שְׁאֲדָם חוּטָא כָּל־פִּי מַעֲלָה, אֲזִי מִרְגִּישׁ כָּל מִינֵי צָרוֹת וְיִסּוּרִים וְרַעוֹת רַבּוֹת הָעוֹבְרוֹת עָלָיו. וְלָכֵן אוֹמֶרֶת הַתּוֹרָה: "כִּי אֲבִיאֲנֹו אֶל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאֲבֹתָיו, זִבַּת חֶלֶב וְדָבַשׁ, וּפָנָה אֶל אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְעַבְדּוֹם וּנְאֻצוֹנִי" וְגו'; אֲנִי אֶתֵּן לָהֶם אֶת הָאָרֶץ — אָרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְיִרְגִּישׁוּ אֶת הַנֶּעֱם, אֶת הַזִּיז וְאֶת הָאֲהָבָה שְׁאֲנִי אוֹהֵב אוֹתָם, וְאֶתֵּן לָהֶם מְכָל טוֹב הָאָרֶץ, אֲכַל אִם "וּפָנָה אֶל אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְעַבְדּוֹם", וְעַל־יְדֵי־זֶה "וּנְאֻצוֹנִי וְהִפֵּר אֶת בְּרִיתִי", בַּעֲבוּר זֶה סוֹבֵל אֶת כָּל הַצָּרוֹת.

וְאֵנוּ עֲדִים, שֶׁהַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא חָמַל עַל עַם יִשְׂרָאֵל, וְנִתְקַבְּצוּ קְבוּץ גָּדוֹל מֵעַם יִשְׂרָאֵל חֲזָרָה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאֲבוֹתֵינוּ, וְהָעָרֶב־רֹב מִנְּצָלִים בְּיוֹתֵר אֶת תְּמִימוֹתָם שֶׁל אֲחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

מעדות המזרח, ובמקום שנחזור בתשובה, במקום
 שנכיר את הקדוש-ברוך-הוא, ובמקום שנקים את
 המצוות, נתערב בינינו ערב-רב, שהעבירו מלינו
 יהודים מהאמונה הקדושה, ורוצים לעקר את שם
 ה' מנשמות ישראל, עוקרים את השבת מעם
 ישראל, אשר השבת היא שמו יתברך, כמו שכתוב
 בזהר (ח"ב פח): מהי שבת? שמה דקדשא בריך
 הוא ההוא דשלים מכל סטרוי. שבת היא השם של
 הקדוש-ברוך-הוא העליון, שמחיה את כל
 העולמות. וכשהיהודי זוכה ושומר שבת, אזי
 ממשיך על עצמו אור וזיו ודבקות וחיות הבורא
 יתברך שמו. על-פן הערב-רב רוצים לעקר
 מנשמות ישראל לגמרי את השבת, להשפית מהם
 את התורה והמצוות, לחסל את הישיבות ואת
 תלמודי-התורה — היה לא תהיה. ועל זה התורה
 הקדושה אומרת (שם פסוק כא): "והיה כי תמצאן
 אתו רעו"ת רבות וצרו"ת, וענתה השירה הזאת
 לעד, כי לא תשכח מפי ורעו" וגו'; התורה מעידה
 שלא תשכח התורה מעם ישראל. אומר רבנו ז"ל
 (התחלת הלכותי-מהר"ן), שבפסוק זה כבר נבא משה
 רבנו נבואה, שלעם ישראל יקום צדיק קדוש, תנא
 אלקי, רבי שמעון בן יוחאי, והוא ישאיר לנו

ספרים כאלו, אשר על ידם כל עם ישראל ישובו בתשובה שלמה, והם: ספרי הזהר והתקונים. כי מאחר שבסוף כל הדורות, יהיו לעם ישראל רעות רבות וצרות, וכמעט שיהיה כליון, עם כל זאת "וענתה השירה הזאת לפניו לעד, כי לא תשכח מפי זרעו"; הינו, כידוע, מלחמת העולם הראשונה פרצה בשנת תרע"ו, ומלחמת העולם השנייה פרצה בשנת תרצ"ו, אשר אז החלו חבלי משיח מהעמלקים, ימח שמם וזכרם. תרע"ו — אותיות רעו"ת, תרצ"ו — אותיות צרו"ת, שאז החלו חבלי משיח, שסבלנו מגזיים רשעים ארורים, אכזרים, רוצחים בדם קר בלי שום רגש אנושי, גרועים מחיות טורפות, אשר הכחידו מליונים מנשמות ישראל, ואם לא די בזה, שהיתה שואה גשמית, אזי באה אחר-כך שואה רוחנית, אשר העבירו על הדת מליונים מנשמות ישראל. עם כל זאת אמר משה רבנו: "כי לא תשכח מפי זרעו". ואומרים חכמינו הקדושים (שבת קלח:): כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה, הינו ביבנה היה קבוץ של התנאים, שהתקבצו יחד וישבו שורות שורות ככרם, והחלו לדון — מה יהיה עם עם ישראל בסוף הדורות, במאה האחרונה של אלפים שנות

גלות? ובאו לידי החלטה ונסכם בדעתם: עתידה תורה שתשפח מִיִּשְׂרָאֵל; אין רואים עצה אחרת, אלא שתשכח התורה הקדושה מעם יִשְׂרָאֵל, כי בעקבתא דמשיחא תהיינה צרות רבות ורעו"ת כאלו, שלא יוכלו לעמד בהן, ולא יחזיקו מעמד. קם רבי שמעון בן יוחאי ואמר: חס ושלום, כיצד תאמרו שתשכח התורה מִיִּשְׂרָאֵל? ! אני מבטיחכם, "כי" לא תשכח מפי זרעו". וגלה לנו רבנו ז"ל סוד נפלא מאד, למה רבי שמעון בן יוחאי נקט דיקא את הפסוק הזה? אלא שסופי תבות של הפסוק הזה, הוא צרוף המלה: יו'ח'אי. רבי שמעון בן יוחאי נבא, שמפי זרעו של יוחאי, שזה סובב על עצמו, יקום אחד, אשר הוא יותיר ספרים קדושים כאלו בעולם, אשר מי שרק יסתכל בהם, ימשך לבו אליו יתברך; והם ספרי הזהר והתקונים. ולכן כתוב בזהר (נשא דף קכד:): בִּהְיֵא חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא; על-ידי ספר הזהר עם יִשְׂרָאֵל יצאו מהגלות. ומי שרגיל ללמד זה, רואה שהספר הזה מדליק את נשמות יִשְׂרָאֵל, ומאיר להם את אור השכינה הקדושה. כי ספרי הזהר מחזירים בתשובה שלמה, ומכניסים בו תשובה עצומה אחריו יתברך, כי מי

שְׂרָגִיל לַגֶּרֶס בַּזֶּהָר, נִדְלָקֶת נִשְׁמָתוֹ כְּשֶׁמֶשׁ בַּצְּהָרִים,
מֵרֵב הָאוֹר הַגָּנוּז בּוֹ. וְלִכֵּן הָאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה נִתֵּן תַּקּוּן
לְבַעַל תְּשׁוּבָה — שִׁיגֶרֶס בְּכָל יוֹם חֲמִשָּׁה דְּפִים
זֶהָר, אוֹ חֲמִשָּׁה דְּפִים תַּקּוּנֵי-זֶהָר, שֶׁזֶּה הַתַּקּוּן הַכִּי
גָּדוֹל.

וְלִזְמַנָּה, בְּנֵי הַיְּקָרִים! עֲכָשׁוּ בְּל"ג בַּעֲמָר, סִגְלָה
גְּדוֹלָה לְקַבֵּל עַל עַצְמָכֶם לַגֶּרֶס בְּכָל יוֹם כַּמָּה דְּפִים
זֶהָר אוֹ תַּקּוּנִים, אֲשֶׁר זֶה מִזְכֵּךְ אֶת הַנֶּפֶשׁ, וְזֶה
הַתַּקּוּן לְנִשְׁמָה. וּמִכָּל שָׁכֵן וְכָל שָׁכֵן, כְּשֶׁאֲדָם זֹכֶה
בְּיוֹם ל"ג בַּעֲמָר לְהַגִּיעַ אֶל הַצִּיּוֹן הַקְּדוּשָׁה שֶׁל רַבִּי
שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי, שָׂאז הוּא יוֹם הַהִלּוּלָא שְׁלוֹ, יוֹם
חֲתָנָתוֹ. כְּשֶׁפְּלוּנֵי עוֹשֶׂה חֲתָנָה, אֲזִי יָדִיד, חֶבֶר
וְקָרוֹב, מִשְׁתַּתְּפִים בְּשִׂמְחָה וּשְׂמֵחִים יַחַד, וּמִקְבָּלִים
שִׁי מִתְּנָה מִבְּעַל הַשְּׂמִיחָה, כָּמוֹ-כֵן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי
הַיְּקָרִים! "סִגְלַת ל"ג בַּעֲמָר" אֵין לְתֹאֵר וְאֵין לְשַׁעַר
כָּלִל; כִּי בּוֹ בְּיוֹם שְׂבָאִים אֶל הַצִּיּוֹן הַקְּדוּשָׁה שֶׁל רַבִּי
שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּמִרוֹן, אֶפְלוּ לְכַמָּה דַּקּוֹת, רַק
לְהִרְאוֹת אֶת עַצְמוֹ עַל הַהָר הַקְּדוּשָׁה, הָרִי זֶה כָּבֵד
תַּקּוּן נָפֶלָא מְאֹד, וּמִקְבָּלִים מֵרַבִּי שִׁמְעוֹן מִתְּנָה, שִׁי
נָפֶלָא, כִּי זֶה יוֹם הַחֲתָנָה שְׁלוֹ, יוֹם הַהִלּוּלָא שְׁלוֹ,
יוֹם שְׂבִי נִתְעַלָּה לְמַעְלָה לְמַעְלָה. לִכֵּן יוֹם ל"ג

בעמר הוא יום שמחה גדולה בכל העולמות, וכל
 יהודי שרק בא אל הציון הקדוש של רבי שמעון
 בן יוחאי, יקבל שי, אף שאינו אומר כלום, אלא
 בא לדקות ספורות בלבד. ומכל שכן כשיהודי בא
 ושוסף לבו להקדוש-ברוך-הוא ומבקש בזכות
 התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי, שיזכה
 לישועה, אינכם יכולים לתאר את גדל השעשועים
 שנעשים למעלה מן התפלות הללו. ואם הייתם
 יודעים גדל הזכות להיות ביום ל"ג בעמר בהר
 מרון, מקום גניזתו של התנא הקדוש רבי שמעון,
 הייתם עוזבים הכל, ונוסעים ורצים העקר להגיע
 לשם, אף בשביל דקות ספורות, להיות ביום זה
 סמוך ונראה אצל הציון הקדוש הזה, כי אז
 מקבילים ממנו מתנות. ומי מאתנו אינו צריך
 מתנה? ! זה צריך זוג, זה צריך בריאות, זה צריך
 נחת, זה צריך פרנסה, זה צריך ישועה לצאת מכל
 הצרות והחובות ועוד כהנה וכהנה. לזאת, בני
 ובנותי היקרים ! "סגלת ל"ג בעמר" לא נתן להבין
 כלל, כי אז נעשית שמחה בכל העולמות, כי רבי
 שמעון בן יוחאי, הוא התנא שעמד איתו, נגד כל
 חכמי ישראל, שאמרו, אשר מרב הצרות והיסורים
 שיעברו על עם ישראל, עתידה התורה להשכח.

ועמד תקיף ואמר: חס ושלום, "כי" לא' תשכח' מפיו ורעו', מורעו של יוחאי, שזהו רבי שמעון, אשר על ידו תהיה השארות התורה לנצח. וזאת אנו רואים בחוש — את "סגלת ל"ג בעמר", היום הקדוש הזה, יש בו סגלה מיחדת, אשר הוא כאבן שואבת, כמגנט ממש, אשר רבבות רבבות נשמות ישראל נמשכים אל הציון הקדוש של רבי שמעון בן יוחאי להיות שם, להראות פניהם, ואיזו זכות היא להם?! לזאת, בני ובנותי היקרים! הבה לא נפסיד את הסגלה הזו — להיות בציון הקדוש של התנא הזה, ונשפך שם לבנו וצקון לחשנו, ונבקש ממנו יתברך בזכות התנא רבי שמעון בן יוחאי, שימחל לנו על כל עוונותינו, ונזכה לחזר בתשובה שלמה, ונקבל על עצמנו את כל המצוות, שמירת שבת, טהרת המשפחה, אכילת מאכלות כשרים, נתינת חנוך תורני לילדים, ולכל נא נתפעל מהערב-רב, הרוצים לעקר מאתנו את האמונה הקדושה, חפצים לשרש מאתנו את השבת, ממלאים את הארץ בחגיות אשר מוכרים בהם בריש-גלי בשר חזיר, אשר כל זה הוא רק נסיון, שמנסים אותנו לאן נפנה בעת צרה. כי עם ישראל שרויים בצרה גדולה מאד עכשו, באפן שעוד לא

הִיָּה מִשָּׁךְ כָּל שָׁנוֹת הַהִיסְטוֹרִיָּה שְׁלָנוּ, מֵאֲזֻ
 שְׁנַעֲשִׂינוּ לָעַם, כִּי מַעֲזִים לְדַבֵּר פְּתוּחַ נֶגֶד הַקְדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא וְנֶגֶד כָּל הַקְדוּשׁ לָעַם יִשְׂרָאֵל, וְלִבְנוֹ
 נִקְרַע לַגָּזְרִים, בְּשַׁעַה שְׁאֵנוּ רוֹאִים מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ,
 אִיךָ מִתְעַרְבִים בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל רַבְכוֹת גּוֹיִים
 וְגוֹיֹת, וְהַכֹּל כְּדֵי לְבֹלֵל אוֹתָם בִּינֵינוּ, וְאֵין פּוֹצֵה
 פֶּה וּמַצְפִּצֵף, אֲדַרְבָּה! מְדַבְּרִים פְּתוּחַ נֶגֶד כָּל
 הַקְדוּשׁ לָעַם יִשְׂרָאֵל, מְדַבְּרִים פְּתוּחַ נֶגֶד הַקְדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, דְּכָר כְּזֶה עוֹד לֹא הָיָה,
 וְזֶה מְגִלָּה וּמִרְמֹז, שְׁאֲנַחֲנוּ סְמוּכִים מֵאֵד מֵאֵד לְיוֹם
 הַמִּיחָל, שֶׁהוּא יוֹם הַגָּאֵלָה, בּוֹ נִגָּאֵל מִכָּל צְרוּתֵינוּ,
 וּבְזָכוֹת הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, תַּתְּגַּלָּה
 לָנוּ הַשְׂכִּינָה הַקְדוּשָׁה, שְׁכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתְּנוּ
 יִזְכֶּה לִרְאוֹת בָּמוֹ עֵינֵינוּ אֶת אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ,
 שְׂאֲזֻ נִגָּאֵל מִכָּל צְרוּתֵינוּ; כִּי עַקֵּר הַגָּלוּת, אוֹמֵר
 רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּשֵׁי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ז'), זֶה רַק
 מַחֲמַת חֶסְרוֹן אֲמוּנָה; כִּי אִם עִם יִשְׂרָאֵל הָיוּ חֲזָקִים
 בְּאֲמוּנָה פְּשוּטָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, הָיוּ מְדַבְּרִים אֵלָיו
 יִתְבָּרֵךְ כְּמוֹ שְׁמִדְּבָרִים אֵל חֶבֶר טוֹב, וְאֲזִי לֹא הָיִינוּ
 סוֹבְלִים כָּלֵל. כִּי מַהִי הַגָּלוּת? שְׁנַעֲלֵם וְנִסְתָּר
 מֵאַתְּנוּ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא! כְּמוֹ שְׁכָתוּב: "וְאֲנֹכִי
 הִסְתָּר אֶסְתִּיר פָּנַי בַּיּוֹם הַהוּא עַל כָּל הַרְעָה אֲשֶׁר

עֲשֵׂה, כִּי פָנָה אֶל אֱלֹהִים אֲחֵרִים"; אָנוּ רוֹאִים
שֶׁהָאָרֶץ מְלֵאָה עִם גִּלּוּלִים, בָּאִים מְכַל הָעוֹלָם
צִלְיָנִים, עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וּמַמְלָאִים אֶת כָּל הָאָרֶץ
עִם טִמְאַת הַמַּסִּיוֹן, וְרוֹצִים לַעֲקֹר אֶת הָאֱמוּנָה מֵעַם
יִשְׂרָאֵל, עַד שֶׁלְּכָל אֶחָד נִכְנסוּ מַחֲשָׁבוֹת שֶׁל
כְּפִירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת, וּבִפְרָט שְׁכָלֵי הַתְּקַשְׁרֹת
וְהַעֲתוּנִים מְלֵאִים זִהְמָה שֶׁל נֶאֱוָף, שְׁקוּץ, תַּעֲוֹב,
עֶרֶם וְזִהוּם, וּמַדְבָּרִים פְּתוּחִם נֶגֶד הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוא, אֲשֶׁר זֶה מֵה שְׁעוֹקֵר אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִמָּנוּ
יִתְבָּרֵךְ, עַד שֶׁנִּתְקַזְּזוּ: "וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא הֲלֹא עַל
כִּי אֵין אֱלֹהֵי בְּקֶרְבִי מִצְאוּנֵי הַרְעוֹת הָאֵלֶּה"; הֵינוּ
מַחֲמֵת שְׁאִין מְרַגִּישִׁים אֶת הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוא, עַל-
כֵּן חֲשִׁים בְּצִרוֹת וּבִיסוּרִים. אָבֵל הַתְּנָא הָאֱלָקִי רַבִּי
שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, הִשְׁאִיר אֶת סִפְרֵי הַזִּהָר
וְהַתְּקוּנִים, שֶׁעָלִיהֶם נִבְנוּ כָּל כְּתָבֵי הָאָר"י ו"ל,
שִׁמְגָלִים וּמִפְרָסְמִים אֶת הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוא,
וְעָלִיהֶם נִבְנוּ כָּל כְּתָבֵי הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקָּדוֹשׁ זִי"ע
וְתַלְמִידָיו הַקָּדוֹשִׁים, שִׁמְפָּרְסְמִים לְכֻלָּם אֶת אֲמַתָּת
מִצִּיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ. וּבִפְרָט עַל-יְדֵי סִפְרֵי רַבֵּנוּ ו"ל,
שִׁמְחֻזְקִים וּמַעֲזוּדִים וּמְשַׁמְּחִים אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל,
וּמְפִיחִים בָּהֶם חַיּוֹת וּדְבָקוֹת לַחֲזֹר אֶל הַקָּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוא, וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לַגְּאֻלָּה. וְלִכְן

אשרי מי שמתמיד בספריו הקדושים, אשר הם מצילים את נשמות ישראל בדור הזה מקלפת הערב-רב, ומחדירים אמונה פשוטה בו יתברך.

ב.

רבי שמעון בן יוחאי מעורר מהשנה

בני ובנותי היקרים! רבי שמעון בן יוחאי מעורר מהשנה. רבנו י"ל אומר (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן ס'): יש בני-אדם שישנים את ימיהם, ואפלו שמתפללים, אפלו שמקימים מצוות, אפלו שלומדים, אבל מחם ישן, ואינם חושבים ממנו יתברך, אינם זוכים לגלוי אלקות, אינם מרגישים את אמתת מציאותו יתברך, המחיה את כל הבריאה כלה, אינם מרגישים את הקדוש-ברוך-הוא, אשר זו נקראת שנה. אבל התנא רבי שמעון הוא מעורר מהשנה. כי מי שמרגיל את עצמו ללמד זהר ותקונים, שאפלו האמירה בעלמא מזככת את הנפש, הוא נתעורר מהשנה. כל הספרים הקדושים שזכינו אליהם מכל חכמי ישראל משך כל הדורות, הם בנויים ומיסדים על ספר הזהר והתקונים; הן ספרי חסידות והן ספרי

מוסר — כלם מעוררים את בני-אדם מתרדמתו, ומגלים לו איך לחזור בתשובה שלמה אל הקדוש-ברוך-הוא. לזאת, בני ובנותי היקרים! עליכם לזכר, שרבי שמעון בן יוחאי, הוא התנא שמעורר מהשנה, ולכן "סגלת ל"ג בעמר", להתעורר מהשנה שאנחנו ישנים בה. דוד המלך אומר (תהלים ז): "ימי שנותינו בהם שבעים שנה, ואם בגבורות שמונים שנה", אבל השבעים שנה של האדם פורחים, כמאמר רבנו ז"ל (לקוטי-מזהרן, חלק ב, סימן סא), שכל השבעים שנה הם כרבע שעה; ואנו רואים בני-אדם, שבשכיל שעה אחת מוכנים לאבד את העולם הזה והעולם הבא גם יחד, אף אם היה לאדם השכל האלקי, לדעת שאין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, היה מנצל כל יום ויום, כל שעה ושעה, כל רגע ורגע, והיה דבוק באין סוף ברוך הוא וברוך שמו; כי כל דקה וכל שניה, כל רגע שאדם חושב מהקדוש-ברוך-הוא, הוא מקים מצות עשה של (דברים יא, כב): "ולדבקה בו", להיות דבוק בבורא יתברך שמו כדבק, ואז אדם אינו ישן, אדרבה מרגיש שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתו, עמו ואצלו, ומדבר אליו יתברך, אשר זו נקראת התבודדות —

לשיח ולדבר אליו יתברך. וזה רבנו ז"ל החדיר
בעם ישראל, ואמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן פג),
שזו תהיה עבודתו של משיח, ולמה נקרא
'משיח'? על שם 'משיח' אלמים; הינו כשאדם
ישן איננו מדבר, כי שרוי בשנה עמקה, כאשר
מדבר, הרי זה סימן שהוא ער. אף פעמים אין
האדם ישן בגופו, עיניו פקוחות, ובכל זאת שרוי
בתרדמה, עד שאיננו יכול לפתח פיו ולדבר.
ואימתי? כשהמח שלו ישן, אז איננו יכול לשיח
ולדבר, ומהו הדבור? לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא
ולספר לו כל אשר עובר עליו ומעיק לו. בני
ובנותי היקרים! אם הייתם יודעים שהקדוש-
ברוך-הוא נמצא אתכם, עמכם ואצלכם, ושומע
מה שאתם מדברים, אזי הייתם מדברים רק אליו
יתברך. וכך אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א',
סימן סב): למה אדם אינו מדבר אליו יתברך? כי
נכנסה בו כפירות ואפיקורסות, ואינו יודע
שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתו, עמו ואצלו,
והוא יתברך נמצא ואין בלעדיו נמצא, ולכן
מסתובב מפה לשם ומחפש תקונים, בשעה
שהתקון הכי גדול — לדבר אל הקדוש-ברוך-
הוא, לפתח את הפה ולשיח כל לבו לפניו יתברך.

מהי חזרה בתשובה? אומר הנביא (הושע יד, ב):
 "שובה ישראל עד הני"ה אלקיך, כי כשלת
 בעונך", איך שבים בתשובה? "קחו עמכם דברים
 ושובו אל ה'", אומרים חכמינו הקדושים (שמות
 רבה, פרשה לח, סימן ד'): איני מבקש מכם אלא
 דברים; הקדוש-ברוך-הוא אינו מבקש כלום —
 לא לצום ולא עבודות קשות, אלא 'דברים' — רק
 דבורים לדבר אליו יתברך, אשר אז מתגלה לאדם,
 שהקדוש-ברוך-הוא נמצא עמו ואצלו, ומרגיש
 אותו יתברך בגלוי רב, וזו הגאולה. ולכן, בני
 ובנותי היקרים! עליכם לזכר ש"סגלת ל"ג
 בעמר", היא סגלה כזו להתעורר מהשנה, לכן
 אומר רבנו ז"ל, ששם התנא הקדוש רבי שמעון,
 מרמז בפסוק (דניאל ד, י): "עיר וקדיש מן שמיא
 נחת" — ראשי תבות שמי' עיר'; רבי שמעון בר
 יוחאי מעורר מהשנה, מעורר בני-אדם שלא יישנו
 את השבועים שנה שלהם. כי חבל, אם אנו נמצאים
 כבר בזה העולם, באו ונכיר את הקדוש-ברוך-
 הוא! באו ננתק את עצמנו מכל ההבליים
 והשטיות! בודאי יש נסיונות קשים מאד; יוצאים
 לרחוב, ורואים כל מיני פריצות ופרוצות,
 מסתובבים ללא מלבוש כחיות השדה, ונכשלים

בפגם הברית, אשר זה עוקר את המוח לגמרי, מטמטם את השכל והדעת, מעקם את הלב בקשיות ובספקות — "היש הוי"ה בקרבנו אם אין" (שמות יז, ז); כי פגם הברית הורס את המוח לגמרי, וזה מה שמעלים ומסתיר את הקדוש-ברוך-הוא, עד שבני-אדם מסתובבים כמתים, כמו אדם הישן שנה עמקה וכו'. ועל זה צועק התנא חוני המעגל: מי איכא דניים שבעים שנין (תענית כג.); איך יתכן שישנים שבעים שנה?! יכולים לעבר לאדם שבעים שנותיו, ולא ידבר אליו יתברך אפלו רגע אחד; כל אחד מאתנו רוצה לחזור בתשובה, כל אחד מאתנו רוצה להפיר את הקדוש-ברוך-הוא, כל אחד מאתנו מענין לדבר אל הבורא יתברך שמו, אבל אינו יודע כיצד, כי נתקנים אצלו הפסוק (בראשית יט, יא): "ונאת האנשים אשר פתח הבית הכו בסנורים וגו', וילאו למצא הפתח"; אין יודעים היכן הדלת להפגס אל הקדוש-ברוך-הוא, אין יודעים איזה הפתח להפגס אליו יתברך. בא רבנו ז"ל ומגלה לנו (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן פד), שהדלת להפגס אליו יתברך, זה הפה של האדם; כשיהודי מדבר אל הקדוש-ברוך-הוא בשפת האם שלו, ושופך לבו לפניו יתברך,

תכף-ומיד נדבק בו יתברך. לכן, בני ובנותי
היְקָרִים! "סגלת ל"ג בעמר", זו סגלה שנתעורר
מהשנה, ונחזור בתשובה שלמה אליו יתברך,
ונקבל על עצמנו מעכשו לדבר רק אל הקדוש-
ברוך-הוא; כי אין לנו בזה העולם רק הבורא
יתברך שמו. על-כן אל תאבדו תחת ידכם את היום
הקדוש הזה — ל"ג בעמר, יום ההלולא של התנא
הקדוש רבי שמעון בן יוחאי. תשתדלו לעשות כל
מיני מאמצים להגיע לציונו הקדוש במרון, ושם
תשפכו לבכם לפניו יתברך, ותדברו אליו יתברך
בשפת האם שלכם, ותבקשו כל צרככם — בני,
חיי, מזוני, ילדים, בריאות, פרנסה, נחת, זווים
— ותקבלו! כי רבי שמעון בן יוחאי נותן מתנות;
אשרי מי שזוכה להגיע אל הציון הקדוש של רבי
שמעון בר יוחאי ביום ל"ג בעמר, אשר "סגלת
ל"ג בעמר" אי אפשר לתאר ולשער כלל.

ג.

רבי שמעון בן יוחאי הוא היסוד של אהבת
ישראל

בני ובנותי היְקָרִים! עליכם לזכור, שרבי

שמעון בן יוחאי, הוא היסוד של אהבת ישראל. הרי ימים אלו של ספירת העמר, הם ימי אבל, כי רבי עקיבא העמיד עשרים וארבעה אלף תלמידים, יגע עם כל תלמיד ותלמיד ללמדו תורה, לקרב אותו להקדוש-ברוך-הוא, אבל היתה חסרה ביניהם אהבה, שלא אהבו זה את זה, לא כבדו זה את זה, עברו על צווי רבם, שאמר: "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה". רבי עקיבא למד את תלמידיו, שיהודי צריך לאהב יהודי שני, וצריך למסור נפשו בעבור זולתו, ולבסוף — לא כבדו זה את זה, זלזלו בכבוד זולתם, דברו רע זה על זה, לא היתה אהבה ביניהם, ולא ארץ זמן רב, וכלם נסתלקו ונפטרו בין פסח לשבועות. על-כן ימים אלו שהם ימי הספירה, הם ימי אבל, היות שתלמידי רבי עקיבא הרגו זה את זה על-ידי השנאת חנם שהיתה ביניהם, באשר לא יכלו לסבל האחד את זולתו. אבל רבי עקיבא לא התנאש והעמיד תלמידים תדשים, ובין התלמידים היה התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי, שלמד את תלמידיו, אשר היסוד בעם ישראל הוא אהבה, ואמר (זהר נשא קכח.): 'אנן בתכיבותא תליא'; אנו תלויים באהבה. וזה הסמל של ל"ג בעמר, שאז

נשמות ישראל מתעוררות לקבל על עצמן אהבת ישראל, לאהב אחד את השני. ולכן, בני ובנותי היקרים! תשתדלו בכל מחיר להיות בל"ג בעומר אצל הציון הקדוש של התנא רבי שמעון בן יוחאי — אפלו לכמה דקות בלבד, כדאי להתנגע שעות על גבי שעות עד שיגיעו לשם, כדאי לטרוח כל הטרחות שבעולם, ולהיות שם אפלו מעט דמעט, העקר להיות סמוך ונראה לציון הקדוש של התנא האלקי הזה. ועל-ידי-זה נזכה להמשיך על עצמנו את הקדשה של התנא הקדוש הזה, ונלמד את הלמוד העמק שלו שלמד באהבת ישראל; כי רבי שמעון בן יוחאי, מסר נפשו בעבור כלל נשמות ישראל. וכך אומרים חכמינו הקדושים (עין ספה מה:), שרבי שמעון בן יוחאי אמר, שיכול לפטר את כל העולם כלו מן הדין. ואמרו (ברכות ט. שבת מב. גטין יט.): כדאי רבי שמעון שישמכו עליו בשעת הדחק. ואמרו על זה צדיקים: כשיש לאדם שעת הדחק, כדאי רבי שמעון לסמוך עליו; כי רבי שמעון בן יוחאי מסר נפשו בעבור אהבת ישראל, וכמאמרם ז"ל (מגלה כט.): חביבין ישראל לפני הקדוש-ברוך-הוא, שבכל מקום שגלו — שכינה עמם. לכן צריכים לכבד וליקר את כל יהודי,

ולדון את כל אחד לכף זכות. ואף שרואים אנשים
הרחוקים עדין מהתורה ומהמצוות — אסור
לרחקם, אדרבה! מצוה גדולה לרוץ אחריהם,
מצוה גדולה להחזירם בתשובה שלמה. ואשרי
האדם שיש לו חלק בקרוב יהודים אל הקדוש-
ברוך-הוא, כי הזכות הזו אין לתאר ואין לשער
כלל, וכמו שכתוב בזהר (ח"ג קא): מאן דאחיד
בגדיה דחיבא, קדשא בריך משתבח בו; מי
שמחזיר את החיבים בתשובה — הקדוש-ברוך-
הוא משתבח בו. וכל הספרים שיש לנו — ספרי
מוסר וחסידות, הכל בנוי על יסוד ספרי רבי
שמעון בן יוחאי, והם מגלים שהקדוש-ברוך-הוא
אב הרחמן, ומרחם עלינו ואוהב אותנו. כמאמרם
ו"ל (פסחים פה): אפלו מחיצה של ברזל אינה
מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים. וכל זה
זוכים על-ידי התנא הקדוש הזה. לזאת, בני ובנותי
היקרים! באו ונקבל על עצמנו ביום הקדוש הזה
— ל"ג בעמר, בעת שאנחנו מדליקים את
המדורה לכבוד התנא האלקי רבי שמעון בן
יוחאי, שתדלק נשמתנו באור האין סוף ברוך הוא
וברוך שמו, ושנזכר להמשיך על עצמנו את הארת
השכינה, ונחזר בתשובה שלמה אליו יתברך. ומכל

שָׁכַן מִי שְׂרוּצָה לְקַבֵּל שֵׁי מִתְּנָה: זוּג, יְלָדִים, פְּרִנְסָה, בְּרִיאוֹת וְכו', וְכו', שִׁסַּע בְּמִשְׁךְ הָעֲשָׂרִים-וָאַרְבַּע שָׁעוֹת אֵלּוּ שֶׁל ל"ג בְּעֶמֶר אֶל הָהָר הַקָּדוֹשׁ מְרוֹן, וַיְהִיָּה שָׁם אֲצֵל הַתֵּנָא הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה, אֲפִלּוּ לְכַמָּה דַּקּוֹת, לְהִרְאוֹת עֲצָמוֹ לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאִזִּי לֹא יָשׁוּב רִיקָם, אֲלֹא יִקְבֹּל שְׁפַע מִתְּנוּת. וְעַקֵּר הַמִּתְּנָה שְׁאֵנוּ צְרִיכִים בְּזָכוֹת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי — שֶׁהַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁלַח לָנוּ אֶת הַגּוֹאֵל צֶדֶק, וַיִּגְאֹל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִהַגְלוֹת הַמָּרָה שְׁאֵנוּ נִמְצָאִים בָּהּ, וְנִנְזָכָה כָּלָנוּ לַחֲזוֹר בְּתִשְׁבּוּכָה שְׁלֵמָה, וְהַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִבְנֶה לָנוּ אֶת בְּנֵי בֵית-הַמִּקְדָּשׁ, וְנִנְזָכָה לַחֲזוֹת בְּנַעַם הַשְׂכִּינָה הַקְּדוּשָׁה.

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

קונטרס

מעלת ל"ג בעומר

בו תבאר מעלת היום המקדש לעם ישראל, יומא דהלולא דבר יוחאי, שאז נפתחים שערי השמחה בכל העולמות, והוא יום מיוחד בשנה, יום שמאיר בו האור הגנוז לזכי הנפש, ויכולים להתעלות אז מאד ברוחניות, ולפעל כל טוב בגשמיות.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסיד ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: אִם בְּנֵי־אָדָם הָיוּ יוֹדְעִים
 מִה יְכוּלִים לַפְעֵל בַּיּוֹם ל"ג בְּעֶמֶר, הָיוּ מְבַלִּים
 כְּמֵה שְׁעוֹת בַּיּוֹם הַזֶּה בַּתְּפִלוֹת וּבִקְשׁוֹת מִמֶּנּוּ
 יִתְבָּרֵךְ. כִּי מוֹבָא בַשְּׁלָחַן עָרוּךְ (אֲרַח חַיִּים, סִימָן
 תַּכַּח, סְעִיף א'): לְעוֹלָם בַּיּוֹם שֶׁיִּהְיֶה פּוֹרִים יִהְיֶה
 ל"ג בְּעֶמֶר, וְסִימָן פֶּל"ג; וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל
 (לְקוּטֵי־מוֹהֲרָ"ן, חֵלֶק ב', סִימָן עד): פ'ו'ר'י'ם'
 רָאשֵׁי תִבּוֹת (שְׁמוֹת כג): "מ'מְצָרִים וְלֹא יִרְאוּ
 פְּנֵי ר'יָקֹם". הֵינּוּ כְּמוֹ כְּשַׁעַם יִשְׂרָאֵל יֵצְאוּ
 מִמְצָרִים, יֵצְאוּ בְּרִכּוּשׁ גָּדוֹל, וְהָיָה אִזּוּ הַכֹּל
 פְּתוּיָה לַפְּנִיָּהֶם, כְּמֵאֶמֶר ז"ל (סוֹטָה ל'): בְּשַׁעַת
 שְׁעָלוֹ יִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם, נִתְּנוּ עֵינֵיהֶם לִזְמַר
 שִׁירָה, וְכִיצַד אָמְרוּ שִׁירָה? עוֹלָל מִטָּל עַל
 בְּרֵכֵי אֲמוֹ, וְתִינּוֹק יוֹגֵק מִשְׁדֵּי אֲמוֹ, בֵּינָן שְׂרָאוּ
 אֶת הַשְּׂכִינָה, עוֹלָל הַגְּבִיָּה צִוְּאוּ וְתִינּוֹק שְׁמַט
 יָד מִפִּיו, וְאָמְרוּ: זֶה אֵלֵינוּ וְאֲנֹהוּ, שְׁנֵאֶמַר
 (תְּהִלִּים ח'): "מִפִּי עוֹלָלִים וְיוֹנְקִים יִסְדֶּת עִז";
 כְּמוֹ־כֵן בִּל"ג בְּעֶמֶר אִזּוּ הוּא זְמַן שֶׁל עֵת רְצוֹן
 גָּדוֹל בַּשָּׁמַיִם, וְנִתְקַיְּם: "מ'מְצָרִים וְלֹא יִרְאוּ
 פְּנֵי ר'יָקֹם", שֶׁהוּא רָאשֵׁי תִבּוֹת: פ'ו'ר'י'ם',
 שְׂאִין חוֹזְרִים רִיקִם מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ.

(אֲמֵרֵי־מוֹהֲרָא"ש, חֵלֶק ב', סִימָן תַּתְקַעַח)

קונטרס

מעלות ל"ג בעומר

א.

ביום ל"ג בעומר נמתקים כל הדינים

צריך שתדע, אהובי, בני הקר, אשר בכל ימי
הספירה אנו עוסקין לצאת מטמאה לטהרה, כדי
לזכות לקבלת התורה בחדג השבועות, דהינו שאנו
צריכין לצאת מטמאת וזהמת מצרים שהיינו שם
בגלות. ועקר הגלות הוא מה שהטוב של נשמות
ישראל כבוש בגלות אצל הגוים ואמות העולם,
שממש עקר תקף מרירות כל הגלות בגשמיות
וברוחניות, וממש נמשכים כל העברות והתאוות,
כמו שכתוב (תהלים קו, לה): "ויתערבו בגוים
וילמדו מעשיהם"; וכל ימי הספירה אנו צריכים
לטהר עצמנו מטמאתם וזהמתם של הגוים שבכל

דור ודור, כי כל הגליות מכנות בשם גלות מצרים
 (בראשית כ"ב טז, ד) כי בזה שנשמות ישראל מערבות
 בין הגוים, משם נמשך שהטוב של נשמות ישראל
 נופל ויורד עד שנעלם ונתכסה לגמרי, כי הגוים
 ואמות העולם הם רע גמור, קלפה עצומה, מלאים
 בפירות ואפיקורסות, שקוץ, תעוב, נאוף וזהו,
 ונשמות ישראל שגרו בכל ארצות גוים, הטוב
 שלהם נפל ונתערב ביניהם, וצריכים להעלות את
 הטוב של נשמות ישראל, וזה נעשה על ידי הצדיק
 הגדול במעלה נוראה ונפלאה מאד, שמדבר דבורי
 אמונה והשגחה פרטית, שעל ידי זה נחקק דבורו
 באויר העולם, והולך מסוף העולם ועד סופו, והוא
 בא אל הטוב הגנוז של כל נשמות ישראל ויורד
 אצלם, וגם הם מתחילים לשמע את הטוב הכבוש
 אצל הגוים ואמות העולם, ומתחילים להרגיש את
 מעלתם, וזו מעלת גדולי מבחרי הצדיקים שבכל
 דור ודור, ששולח הקדוש ברוך הוא לעולם, שהם
 מדברים דבורים קדושים, דבורי אמונה והשגחה
 פרטית, אשר על ידי זה נעשה אויר הנח והנף,
 והדבורים הולכים מסוף העולם ועד סופו, ובאים
 ונשמעים אל נשמות ישראל, עד שהטוב הכבוש
 בין הגוים ואמות העולם גם כן מתחיל לשמע את

מעלת גדלתם, ונתעוררים מאד מאד בתשובה אליו
יתברך, וזה עקר השלמות בימי ספירת העומר,
שאנו סופרין כל יום ויום, ומקשרים את הימים
אליו יתברך, כי בכל יום ויום יוצאים דבורים
קדושים מגדולי מבחרי הצדיקים, שהם מדברים
בכל יום גלוי האמונה הקדושה, ומפרסמים את
אמתת מציאותו יתברך, והדבורים האלו הולכים
מסוף העולם ועד סופו, להשמיע את הטוב שיש
בנשמות ישראל, כי כל יום ויום יש בו טוב, וכמו
שכתוב (תהלים ט): "יום ליום יביע אמר ולילה
ללילה יחנה דעת"; ובכל יום ויום הצדיקים
מדברים מאמתת מציאותו יתברך וגלוי אלקותו
יתברך באמונה ברוכה ומזככת, עד שאפלו אלו
שמנחים בחשף ובלילה, גם הם מקבלים את הדעת
הזו, כי העקר לקבל את הדעת האמתית, כמו
שכתוב (ירמיה ט, כ): "אל יתהלל חכם בחכמתו
ועשיר בעשרו וגבור בגבורתו, כי אם בזאת יתהלל
המתהלל השפל וידוע אותי", וכתוב (איוב לב, ז):
"ימים ידברו ורב שנים יודיעו חכמה", כי גדולי
מבחרי הצדיקים ששלח הקדוש-ברוך-הוא בעולם,
הם מגלים ומפרסמים בכל יום ויום את אמתת
מציאותו יתברך בגלוי רב מאד, אשר דבורים אלו

הולכים ובוקעים באויר הרקיע, פי מגיעים מסוף העולם ועד סופו עד הטוב הפכוש בין אמות העולם והגויים, ועל-ידי-זה נתעוררים נשמות ישראל בתשובה אמתית, שכל זה הוא סוד ל"ג בעמר, שאז הוא התגלות ספירת הוד שבהוד רגלין שברגלין, שהארת הדבור של הצדיק הקדוש והנורא רבי שמעון בר יוחאי יורדת עד מדרגות התחתונות, בסוד (רות ג, ז): "ותגל מרגלתיו ותשכב", שנאמר על הטוב שנפל אל המדרגות התחתונות בחינת רגלין, כי מרב עמק הגלות שנגלו עם ישראל ונתפזרו בארבע פנות העולם ונתערכו בגויים ובין אמות העולם ולמדו את מעשיהם, על-ידי-זה הטוב של נשמות ישראל כבוש תחת הגויים ואמות העולם, וכששומעין את הדבורים של גדולי מבחרי הצדיקים, על-ידי-זה נתעורר הטוב שבלבכם וחוזרים בתשובה שלמה אליו יתברך, שזו השמחה הגדולה שיש ביום ל"ג בעמר, שאז הוא יום ההולא של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, שהוא יום שמחה וחדוה, יום שנמתקים אז כל הדינים, כי הוא גלה רזי וסתרי נסתרות התורה הקדושה, וכל ימי חייו דבר דבורי אמונה וגלוי אלקות במדרגה עליונה מאד,

עד שהטוב הכבוש בין הגויים ואמות העולם, גם-כן נתעורר בתשובה שלמה; ועל-כן יש ביום הזה סגלה נוראה ונפלאה מאד להתקת הדינים, כי הדבורים הקדושים של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי שהם הזהר והתקונים, מעוררים את הטוב שבנשמות ישראל שיחזרו אליו יתברך, וממנו נמשכו עוד גדולי מבחרי הצדיקים שחדשו בכל יום ויום חדושי תורה ודבורי אמונה שגלו ופרסמו בעולם, שעל-ידי-זה הדבורים הולכים מסוף העולם ועד סופו, ומעוררים את הטוב הכבוש בין הגויים ואמות העולם, שגם הם יתעוררו ויחזרו בתשובה שלמה אליו יתברך.

ולכן ראה, אהובי, בני היקר, לשמח מאד בל"ג בעומר, שהוא יומא הלולא קדישא של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, שהשאיר לנו השארה כזו — ספרי הזהר והתקונים, שהם דבורי אמונה וגלוי אלקות במדרגה עליונה עד מאד, כי יש בכחם לקרב את כלל נשמות ישראל אליו יתברך, והאריז"ל פענח וגלה את רזי וסתרי דבריו הקדושים, שזה סודות הקבלה, גלוי אלקות במדרגה נוראה ונפלאה עד מאד, עד שהכי גרועים

והכי מלכלכים המנחים בתכלית הזהמה, גם-כן יכולים להתעורר בתשובה אליו יתברך, אם יטו אזנם אל דבוריו הקדושים, ואחר-כך בא הפעל-שם-טוב הקדוש, זכותו יגן עלינו, שגלה ופרסם את אמתת מציאותו יתברך בגלוי נורא ונפלא מאד מאד, והלביש את דברי הזהר והתקונים ודברי האריז"ל לצרך עבודה, והשאיר תלמידים קדושים ונוראים מאד, שהם חדשו בכל יום דבורי אמונה והשגחה פרטית, עד שהדבורים האלו הולכים מסוף העולם ועד סופו, ומעוררים את הטוב שבנשמות ישראל, שגם-כן יתעוררו בתשובה; ועל-כן אשרי ואשרי מי שזוכה להכניס את עצמו בדבריהם הקדושים והטהורים, וישים אל לבו האורות והגלויים שגלו כל הצדיקים שבכל דור ודור, שעל-ידי-זה נתעורר הטוב הפבוש של נשמות ישראל בין הגויים ואמות העולם. וכיותר הגדיל רבנו הקדוש והנורא רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו, שהוריד את רזי וסתרי התורה אל כל הירודים והנפולים והמשלכים בתאוותיהם ובמדותיהם הרעות, וגלה אשר אין שום יאוש בעולם כלל, ואפלו הכי גרוע שבגרועים יכול עדין לחזור בתשובה שלמה אליו יתברך, כי רחמי

יתברך על כל מעשיו, וכל זמן שאדם חי יש לו תקנה לתקן את הכל, וגלה לנו עצות והנהגות ודרכים ישרות, איך שאפלו אלו שנמצאים ברגלין שברגלין, בתכלית ההעלמה וההסתרה, והטוב שלהם כבוש בין הגויים ואמות העולם, עדין גם הם יכולים לשוב אליו יתברך; אשרי מי שיטה אָזְנוֹ אל דבריו הקדושים והטהורים, שאז גם הוא יזכה לחזר בתשובה שלמה אליו יתברך, שזה "מעלת ל"ג בעמר", שאז נתעוררים כל הצדיקים האמתיים שהיו מימות רבי שמעון בר יוחאי עד דורותינו אלו, שהכל מקשרים ומשלבים יחד, כי כל החדושי תורה שגלה לנו רבנו נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו, בנויים ומיסדים על-פי סודות התורה שבוהר ובתקונים ובכתבי האר"ל, וגלויים מתוך גלויים מכל מבחרי הצדיקים שבכל דור ודור, עד שכל הצדיקים מתאחדים ומתיחדים יחד ביום הקדוש והנורא הזה ל"ג בעמר, שאז מאיר אור נורא ונפלא מאד בכל העולמות, ונמתקים כל הדינים, ועל-כן אשרי ואשרי מי שזוכה לשמח ביום הזה, ומקבל על עצמו שמהיום הזה יחזר בתשובה שלמה אליו יתברך, וימשיך על עצמו הארת זיו שכינת עזו יתברך, וישתוקק אחריו

יתברך ויתמיד בדברי כל הצדיקים האמתיים, שעל-ידי-זה יתעורר הטוב שבנשמתו שכבוש בין הגוים ואמות העולם, ויחזר בתשובה אמתית אליו יתברך, וימתקו ממנו כל הדינים, ויתברך בכל הברכות שנשפעות ביום הקדוש והנורא הזה; אשרי לו בזה ואשרי ואשרי לו בבא.

ב.

ביום ל"ג בעומר נמשכת אהבה גדולה בעולם

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר בימי הספירה נסתלקו תלמידי התנא האלקי רבי עקיבא, מפני שלא היתה ביניהם אהבה, ולא כבדו זה את זה, כי היה חסר האויר הנח והנף ביניהם, ועל-כן לא היו יכולים להדבר יחד, וזה היה פגמם, כי באמת צריך כל בר ישראל להחזיק את עצמו ביחד באהבה אחנה ורעות אחד עם השני, כי (עקצין ג): לא מצא הקדוש-ברוך-הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום; כי אצלו יתברך מאד מאד חשוב שלום, ושמו יתברך נקרא שלום (שבת י.), וגדול הוא השלום, שאין הקדוש-ברוך-הוא מבשר את ישראל שנגאלים אלא בשלום (דברים רבה ה, יב),

כי בזה שיש שלום ואהבה ואחווה ורעות בין ישראל, על-ידי-זה נעשה האויר הנח והנז, ואחד יכול להסביר לשני את נקדתו, ונקללין יחד באין סוף ברוך הוא, ואף שהם פעלות משנות, כי כל אחד ואחד יש לו דעה והשגה אחרת, עם כל זאת הם מאחדים באחדות הפשוט באין סוף ברוך הוא, ששם נעשה הכל אחד, ותלמידי רבי עקיבא לא קבלו את הלמוד הזה מרבם הקדוש שלמד (תורת כהנים פרשת קדושים): "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה", ועל-כן מתו בימי העומר והספירה דיקא, שהם ימי צמצום, כי עמר הוא מדה, וספירה היא צמצום, כי לא יכלו להחזיק מעמד בתוך מדה וצמצום עד שנתבטלו לגמרי, כי באמת עקר השלמות בזה העולם לדעת אשר כל בריה ובריה יש לה פרצוף וצורה אחרת, וכמו-כן יש לה דעה אחרת, וכמאמרם ז"ל (ברכות נח.): 'כשם שאין פרצופיהן דומים זה לזה, כך אין דעתן שונה; וצריכים להשתדל להיות בשלום עם כל אחד ואחד, אף שהוא לא מחזיק כמוני, כי צריכין להתאחד יחד באמונה פשוטה בו יתברך, כי שם נקללין כלם יחד, ועל-כן כל זמן שפר ישראל עומד במדה ובצמצום, ומתנהג עצמו על-פי

התורה והמצוות שצונו הקדוש־ברוך־הוא, עלינו להתאחד עמו בתכלית האחדות, כי מצד נותן התורה והמצוות כלנו אחד, אבל תכף־ומיד כשפורקין על, רחמנא לצלן, ושוכרים אמת המדה והצמצום, ומורידים מעצמם את על התורה והמצוות, אז נשבר הצמצום והמדה שהיא הכלי, ועל־ידי שבירת הכלים נהנים הקלפות, ומשם יונקים המינים והאפיקורסים, כי אור אין סוף ברוך הוא אור פשוט, ואי אפשר להשיגו כלל אלא על־ידי מדה וצמצום, שזה כלל התורה והמצוות, אבל תכף־ומיד כשאדם פורק על התורה והמצוות ממנו, על־ידי־זה הוא שובר את הכלים, ואין לו כלים וצמצומים ומדות לקבל בהם את האור אין סוף ברוך הוא, ועל־ידי־זה הוא בא לידי כפירות ואפיקורסות, רחמנא לישזבן, שאז נעשה דם זולתו הפקר, כי אין לו שום שיכות עם זולתו, ואדרבה מזלזל בו ואינו מכבדו, כי באמת כל בר ישראל הוא תורה לשמה, כמו שכתוב (במדבר יט, יד): "וזאת התורה אדם", כי אדם הוא כלול מרמ"ח איברים ושס"ה גידים כנגד רמ"ח מצוות ועשה ושס"ה לא תעשה, ועל־כן אמר התנא הקדוש (אבות ד':) "כל המכבד את התורה גופו מכבד על

הבריות", כי מאחר שהתורה פלולה מרמ"ח מצוות עשה ופס"ה לא תעשה, וכמו-כן גופו פלול מרמ"ח איברים ופס"ה גידים, על-כן מי שמכבד את התורה גופו מכבד על הבריות וכל המחלל את התורה גופו מחלל על הבריות, כי זה תלוי בזה, כפי שאדם מכבד את התורה ושמרה ומקימה, על-ידי-זה הוא מלביש את עצמו במדה ובצמצום לקבל בו את כבודו ותבונה, אשר "מלא כל הארץ כבודו" (ישעיה ו, ג), "והארץ האירה מכבודו" (יחזקאל מג, ב), ועל-כן נסתלקו תלמידי רבי עקיבא דיקא בימי העמר והספירה, כי לא כבדו זה את זה, כי הם לא קבלו את הכלל גדול בתורה, שהוא "ואהבת לרעך כמוך" — לאהב את כל בר ישראל כמו שאוהב את עצמו, ועל-כן מתו דיקא בימי הספירה שהוא עמר ומדה וצמצום, כי הם לא יכלו להתלבש במדה ובצמצום, והתקון שלהם היה על-ידי רבי שמעון בר יוחאי, שאמר 'אנן בתיבותא תליא' (זהו נשא קכח), שהוא סוד אהבה ושלום, שצריכין החברים להזהר מאד מאד, שיהיה ביניהם אהבה ושלום גדול, כדי שיוכלו להשמיע למרחוק הדבורים הקדושים שקבלו מרבים, שהם כלל הדבורים של אמונה והשגחה

פְּרִטִית שְׁשׁוּמְעִים מִהֶרֶב הָאֶמֶת; וְעַל־כֵּן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, שֶׁהוּא הָיָה הַתְּלִמִּיד שֶׁקִּבֵּל בְּשִׁלְמוֹת אֶת הַלְמוּד שֶׁל רַבּוֹ, שֶׁל "וְאֶהְבֶּתָּ לְרַעֲךָ כְּמוֹךָ", הָיָה הוּא דִּיקָא יָכוֹל לְהַאִיר אֶת הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא בְּגִלּוּיִים אֱלוֹ שֶׁלֹא קָדְמוֹ אִף אֶחָד בְּעוֹלָם, כִּי הוּא הַלְבִּישׁ אֶת הַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹת בְּדְרוּשִׁים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים עַד מְאֹד, וְגָלָה אֶת כָּל פְּרָצוֹף הָעוֹלָמוֹת, וְתִקֵּן תְּקוּנִים וְצִמְצוּמִים אֵיךְ לְגַלּוֹת אֶת הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא מְעִילָא לְעִלּוּל וּמִשְׁכָּל עֲלִיּוֹן לְשִׁכְל תַּחְתּוֹן, עַד שֶׁאַפְלוּ אֱלוֹ שֶׁהֵם בְּחִינַת רַגְלִין שְׁבְּרָגְלִין, בְּתַכְלִית הַמְּדֻרְגָּה הַתַּחְתּוֹנָה, גַּם־כֵּן יִשְׁיגוּ אֶת הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ־הוּא, שֶׁזֶה כָּלֵל הַגִּלּוּיִים שֶׁגָּלָה בְּאִידְרָא רַבָּא, וְכֵן הֵקִים תְּלִמִּידִים שֶׁדָּרְשׁוּ וַחֲדָשׁוּ בְּפִסּוּקֵי הַתּוֹרָה חֲדוּשִׁים נוֹרָאִים וְעִצּוּמִים עַל־פִּי הַקְּדָמַת רַבָּם הַקְּדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, שֶׁזֶה כָּל סִפְרֵי הַזִּהְרָה, שֶׁהֵם מְלֵאִים דְּרוּשִׁים מִהֶרֶב וְהַתְּלִמִּידִים, וּבִפְרָט סִפְרֵי הַתְּקוּנִים שֶׁגָּלָה בָּהֶם דְּרָכִים וְנִתְיָבוֹת חֲדָשׁוֹת בְּהַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, אֵיךְ שֶׁאַפְלוּ הַכִּי פָחוֹת וְהַכִּי יָרֹד, גַּם־כֵּן יָכוֹל לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּבִפְרָט בְּיוֹם הַהִסְתַּלְקוֹת שֶׁלּוֹ גָּלָה אֶת הָאִידְרָא זוּטָא, וְלֹא סִיִּם, עַד שֶׁאַמֵּר (תְּהִלִּים קלג, ג): "כִּי שֵׁם

צוה ה' את הברכה חיים", כי זה עקר החיים — כשזוכין להחדיר גלוי אלקותו יתברך בהמדרגות הכי נמוכות, בבחינת הוד שבהוד, רגלין שברגלין, שזה קדשת ל"ג בעומר, ועל-כן עד אז מתו ונסתלקו תלמידי רבי עקיבא, אבל ביום ל"ג בעומר נמשכת אהבה גדולה בעולם, כי אז ביום הסתלקות הוא יום של חיים, יום של אהבה ושלוש, ועל-כן נוהגין לבא אל ציונו הקדוש במירון, וכלם נמשכים לשם כמו אל אבן שואבת, ובאים כל מיני טפוסים אנשים, ראשיכם שבטיכם זקניכם ושוטריכם כל איש ישראל, טפכם ונשיכם וגורף אשר בקרב מחניף מחוטב עצף עד שואב מימך, כי לכלם יש להם שיכות אל התנא הקדוש והנורא רבי שמעון בר יוחאי, כי הוא הרבי של כלם, ועל-כן אסור לקטרג על אחד שבא לשם, כי מאחר שהפנימיות שלו דוחפת אותו לבוא אל מקום ציון התנא הקדוש והנורא רבי שמעון בר יוחאי, לבסוף בזכותו יחזירו בתשובה שלמה, כי גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייתן (חלין זו): כי כל ימי חיייהם של הצדיקים הוא כל יגיעתם וטרחתם הקדושה לגלות את האמונה הקדושה בעולם, "להודיע לבני האדם גבורותיו וכבוד הדר

מלכותו", אבל מעצם המחלקת שיש בכל דור ודור ובפרט עצם המחלקת שיש על הצדיק הקדוש והנורא המגלה את אמתת מציאותו יתברך לכל, שעליו מתפשט הסמ"ד-מ"ם ביותר וחורק שניו עליו, ומדבר עליו כל דבר אסור, ומסית ומדיח את כלם נגדו, על-ידי-זה נתבלבלת האהבה של העולם, ואין שומעים ואין רואים כלל דבריו הקדושים והנוראים והנפלאים של הצדיק הקדוש והנורא הזה, וזעירין אינון אשר נשמע לאזניהם מעט מנעימות דבוריו הקדושים, עם כל זאת הצדיק אינו מתפעל מאף אחד, רק מתנגע בכמה יגיעות לטובת ישראל, ומגלגל עמם כמה גלגולים, ומשתדל בכמה עצות ותקונים, ומלביש את חדושו בדרכים ונתיבות שונים, באפן שיזכו כל ישראל גם-כן להתקרב אליו יתברך, וכן כל הטוב הנמשך מנשמות ישראל שנפל למקום שנפל כלם ישמעו דבריו הקדושים, וישובו אל הקדוש-ברוך-הוא באמת, כי הם אינם נסתלקים מן העולם, עד שזוכים ביום הסתלקותם לקדש את העולם בקדשה נוראה כזאת, עד שלא יהיה כח לשום מחלקת ולשום רוח סערה לבלבל את האהבה, רק דבוריהם וספריהם ילכו ויתפשטו בעולם

למרחקים, בבחינת (משלי ה, טז): "יפוצו מעינותיך חוצה", אף-על-פי שהרית סערה והמחלקת גדולה בשעתו, אבל הכל הוא רק לפי שעה, וסוף כל סוף יתגלה האמת, כמו שרואים קצת בחוש גם עתה, שאף-על-פי שיש שחולקים על הצדיקים כמו שחולקים גם לאחר הסתלקותם, עם כל זאת יש אלפים ורכבות נשמות ישראל שמחיים את עצמם מהספרים של הצדיקים הקדושים, וקונים ספריהם ומחפשים אחריהם כמטמונים, ושומעים דבריהם דברי אלקים חיים, ורואים ומבינים מעט נוראות וקדשת תורתם הקדושה, עד שלבסוף כלם ימשכו אחר תורתו של הצדיק הקדוש והנורא שבכל דור ודור המגלה ומפרסם את אמתת מציאותו יתברך בגלוי נורא ונפלא מאד, וזה מה שנוסעים אל קברי הצדיקים, ומרבים שם בצדקה ובתפלה ובבקשות, כי שם שורה אור הנח והנזף, ושם יכולים לקבל פי שנים מרוח רבו, ויבין וישכיל יותר ויותר בספריו הקדושים שהניח ברכה לעולם.

ועל-כן רגילים נשמות ישראל לנסע אל קברי הצדיקים הקדושים ולומדים שם מעט מתורתם, ועל-ידי-זה הם מדבקים עם הצדיק רוחא ברוחא,

ואף שחוזרים אחר-כך אל ביתם, נמשך עמָהם רוח
 הצדיק השורה בתוך ספָריו וחדוּשָׁיו, והם מבינים
 את זה באפן אחר לגמרי, ועל-כן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי
 שזוכה לנסע אל ציונו של התנא הקדוש רבי
 שמעון בר יוחאי, וקובע את עצמו ללמד שעור
 בזהר ובתקונים, וכן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שזוכה לנסע
 אל קברי כל הצדיקים, ומתחיל ללמד את ספריהם
 הקדושים שהניחו אחריהם ברכה, ומזכירים את
 שמם ולמודם במקום קבורתם, שעל-ידי־זה הם
 מורידים את רוח הצדיק והתנא הקדוש למקום
 קבורתו ומעורר רחמים עליו, כי צדיקא אישתכחו
 בהאי עלמא יתיר מבחיהון (זהר אחרי עא:), והכל
 מתחיל מציון הקדוש של התנא רבי שמעון בר
 יוחאי, כי הוא גלה לנו נוראות נפלאות מעלות
 ומדרגות גדולי הצדיקים, איך שהם מגלים אמתת
 מציאותו יתברך בעולם, ואיך שהם תמיד דבקים
 בו יתברך, וכל חדושי תורתם הם תקונים
 וצמצומים ומדות להוריד את האור אין סוף ברוך
 הוא על כל בר ישראל, ולכן דיקא ביום ל"ג בעומר
 נמשכת אהבה גדולה בנשמות ישראל, והוא יומא
 דכלא ופאי, ועל-כן ביום הזה מאד מסגלת האהבה
 והאחדות בין נשמות ישראל, כי באמת כל

הצדיקים הקדושים מקבלים השגותיהם וחדושיהם מהתנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, כי כל חדושיהם מיסדים על-פי דברי הזהר הקדוש והתקונים, ולכן הזהירנו רבנו ו"ל מאד מאד להרבות בלמוד זהר הקדוש ותקונים, ואמר שהלשון בעצמה של רבי שמעון בר יוחאי מאד מאד מסגלת לתשובה ולהמשיך את לב האדם אליו יתברך, וכן הזהירנו ביותר ללמד בכל הספרים הקדושים הבנויים ומיסדים על ההקדמות הנוראות של ספרי הזהר והתקונים, עד שבפרוש גלה לנו, אשר כל אלו שאינם נמשכים אחר למוד הזהר והתקונים, סימן שנפשם פגומה מאד, רחמנא לישזבן. ולכן צריך לשוב בתשובה שלמה על פגם אמונת חכמים, ולהשתדל שיהיה יקר בעיניו כל ספר וספר מספרי הצדיקים הקדושים והנוראים הבנויים ומיסדים על-פי ספרי הזהר והתקונים וכתבי האריז"ל, ובפרט בדורותינו אלה אשר הכפירות והאפיקורסות מתפשטות מאד מאד בעולם, רחמנא לישזבן, והערכ רב עושים פרצות בנשמות ישראל, ובכל יום ויום מפרסמים את קרחיהם והבליהם, שזה כלל ספרי המינים והאפיקורסים שיוצאים בעולם, ובפרט בדורותינו

אלה העתונים רעים שמלאים נאוף, שקוץ, תעוב,
 זהום וערם כפירות ואפיקורסות, וכמעט אין בית
 שלא יהיה מצוי שם כלי השופכים האלו, רחמנא
 לישזבן, ועל-כן אסור ללעג ולהתלוצץ משום ספר
 שנדפס על-פי הקדמות אמתיות של הזהר
 והתקונים וכתבי האריז"ל וגדולי בעלי המוסר
 וגדולי החסידות, כי צריכין את כל הספרים
 הקדושים האלו כי כל אחד ואחד מתעורר אליו
 יתברך על-ידי ספר אחר, ועל-כן צריכים את כל
 הספרים ובפרט ספרי הלכה, וכן ספרי הקצורים
 שמביאים את תמצית ההלכה, אסור ללעג
 ולהתלוצץ משום ספר, אדרבה צריכין את כלם זה
 לעמת זה נגד השקוץ והתעוב והזהום של המינים
 והאפיקורסים, ומי שמתלוצץ מאיזה ספר הבנוי
 על ספר הזהר והתקונים וכתבי האריז"ל וגדולי
 בעלי המוסר וגדולי החסידות, צריכין לבדק אחריו
 אם לא נולד בפסול, וזה ברור, או שהוא בעצמו
 פגום מאד, רחמנא לצלן, מלא עברות וחטאים
 המעלימים ומסתירים ממנו את קדשת הספרים
 הקדושים הבנויים ומיסדים על יסודות חזקים,
 ועליו לחזר בתשובה שלמה לפני שיתגלה קלונו
 ברבים. וכל זה נעשה ביום הקדוש ל"ג בעומר

שהוא ההלולא רבא של בוצינא קדישא התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, שבו נתגלה השלום והאהבה והאחדות בין נשמות ישראל, ועל-כן בשעה שאמר התנא (שבת קלח): עתידה תורה שתשתכח מישראל, אז אמר רבי שמעון בר יוחאי, חס ושלום, שלא תשתכח (דברים לא, כא): "כי לא תשכח מפי זרעו", וגלה לנו רבנו הקדוש והנורא רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו, שעל-כן אמר התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי את הפסוק הזה כי לא תשכח מפי זרעו, כי סופי תבות של זה הפסוק הוא יו'ח'א'י, כי רמז להם שעל-ידי זרעו של יוחאי, וישאיר אחריו ברכה, ספרים קדושים פאלה, על ידם לא תשתכח תורה מישראל, כי הספרים האלה הם יחדירו את אמתת מציאותו יתברך בתוך נשמות ישראל, ובהאי חבורא שהוא ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא (זהר הקדוש נשא קכד); אשרי מי שמתמיד בספרי הזהר והתקונים ובכתבי האריז"ל ובספרי תלמידי הבעל-שם-טוב הקדוש, זכותו יגן עלינו, ובספרי רבנו ז"ל ובכל הספרים הקדושים הבנויים ומיסדים על יסודות חזקים המגלים ומפרסמים את אמתת מציאותו יתברך ומעוררים ומחזקים ומאמצים את

כָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לִקְיָם אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה
הַקְדוּשָׁה וּמִצְוֹתֶיהָ שֶׁקִּבְּלָנוּ עַל-יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ
בְּהַר סִינִי, שְׁדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה יִתְבַּטְּלוּ הָעֲרֵב-רַב מִן
הָעוֹלָם, הַמַּעֲלִימִים וּמַכְסִּים וּמַסְתִּירִים אֶת אֲמַתַּת
מִצִּיאוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וַיִּתְגַּלֶּה לְכֻלָּם אֲשֶׁר אֵין בִּלְעָדָיו
יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל, וְהוּא יִתְבַּרֵּךְ מִחַיָּה וּמִהוּיָּה וּמִקִּיָּם אֶת
כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוֹמָם, צוּמָח, חַי וּמְדַבֵּר הֵם
עֶצֶם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וַיִּקְיָם (יִשְׁעִיָּה
נב): "כִּי עֵין בְּעֵין יֵרָאוּ בְּשׁוּב ה' ה' צִיּוֹן (יִשְׁעִיָּה
נט, כ): "וַיָּבֹא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבִי פֹשֶׁעַ בְּיַעֲקֹב נֹאֵם
ה' ה' ה', וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּם אָמַר ה' ה' ה', רוּחִי
אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמּוּשׁוּ
מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע וּרְעֵף וּמִפִּי זֶרַע וּרְעֵף אָמַר ה' ה' ה' מַעֲתָה
וְעַד עוֹלָם".

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

קונטרס

קדַשֶׁת ל"ג בַּעֲמֹר

יְבִלֶה וּיְכַאֵר אֶת מַעֲלַת הַיּוֹם הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, יוֹמָא הַלּוּלָא
שֶׁל הַתְּנָא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, וּמָה יְכוּלִים לַזְכּוֹת
בְּזֶה הַיּוֹם, וְאַשְׁרֵי מִי שְׂזוּכָה לְנִסְעַ אֶל צִיּוֹנוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּמִירוֹן,
וַיַּפְעֵל שֵׁם יִשׁוּעוֹת וּרְפוּאוֹת וְנִסִּים נְגָלִים, אֲשֶׁרֵי לוֹ.

בְּנוֵי וּמִיֶּסֶד עַל־פִּי דְּבָרֵי

רַבְּנֵי הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אוֹר הַגְּנוֹז וְהַצָּפוֹן

בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנֵי

רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב, זְכוֹתוֹ יִגָּן עָלֵינוּ

וְעַל־פִּי דְּבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ הַגָּאוֹן

הַקָּדוֹשׁ, אוֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֶז לֹא אָנִים לִיה

רַבִּי נֵתָן מִבְּרֶסְלָב, זְכוֹתוֹ יִגָּן עָלֵינוּ

וּמִשְׁלָב בִּפְסוּקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאמָרֵי

חֻקְמֵינוּ הַקָּדוֹשִׁים מִגְמָרָא וּמִדְרָשִׁים וְזֶהֱר הַקָּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדָפוּס עַל־יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֶסְלָב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: זְכִי הַנֶּפֶשׁ מְרֻגָּשִׁים
בְּיוֹם ל"ג בְּעֶמֶר קִדְשָׁה נּוֹרָאָה וְנִפְלְאָה
מְאֹד, כִּי בְּיוֹם הַהִסְתַּלְקוּת שֶׁל רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, אָז הִמְשִׁיךְ אֶת הַשְׂכִּינָה
לְמַטָּה, כִּי כָּל יָמָיו מָסַר אֶת נַפְשׁוֹ בְּעֶבֶר
גְּלוּי אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יְתֻבָּרֵךְ. וְלִכֵּן בִּלְ"ג
בְּעֶמֶר נִמְשְׁכֶת קִדְשָׁתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יוֹחָאִי עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתקעט)

קוֹנְטֵרס

קִדְשֵׁת ל"ג בְּעֶמֶר

בְּנֵי הַיָּקָר! עֲלִיךָ לְדַעַת, כִּי כָל הַצָּרוֹת
שֶׁעוֹבְרוֹת עַל הָאָדָם הֵן רַק עַל-יְדֵי בִלְבוּלֵי
הַמַּחֲשָׁבָה, הֵינּוּ שְׂמֻכָּנִים כָּל מִינֵי מַחֲשָׁבוֹת
וְהַרְהוּרִים רָעִים וְדַמְיוֹנוֹת וּבִלְבוּלִים, וּמִזֶּה נִדְמָה
לוֹ כְּאִלוֹ כָּל הָעוֹלָם רַץ אַחֲרָיו, וְכֵן כָּל הַסִּבָּל
שֶׁאָדָם סוֹבֵל, הוּא רַק עַל-יְדֵי בִלְבוּל הַמַּחֲשָׁבָה, כִּי
כְּשֶׁאָדָם מְקַדֵּשׁ וּמְטַהֵר אֶת מַחֲשַׁבְתּוֹ וּמַדְבִּיקָהּ בּוֹ
יְתִבְרֶךְ, הֵינּוּ שְׂמֻכָּנִים בְּדַעַתוֹ אֲשֶׁר אֵין שׁוּם
מְצִיאוֹת בִּלְעָדָיו יְתִבְרֶךְ כָּלֵל, וְהַכֹּל לְכָל אֱלֻקוֹת
גָּמוּר הוּא, דָּבָר גָּדוֹל וְדָבָר קָטָן לֹא נַעֲשֶׂה מַעֲצָמוֹ
אֶלָּא מִמֶּנּוּ יְתִבְרֶךְ, וְאֵין מִי שְׂיָכוֹל לַעֲשׂוֹת לוֹ שׁוּם
דָּבָר בִּלְעָדֵי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּשֶׁאָדָם חֲזָק
בְּדַעַתוֹ בְּנֶה, אֲזִי נִגָּאֵל מִכָּל צָרוֹתָיו, וְאֵינוֹ מִתְפַּחֵד
וּמִתְיָרָא, וְאֵינוֹ מִתְבַּלְבֵּל מִשׁוּם בְּרִיָּה וּמִשׁוּם דָּבָר
שֶׁבְּעוֹלָם. כִּי בּוֹ בְּרָגַע שֶׁאָדָם מַדְבֵּק אֶת עַצְמוֹ

לגמרי באין סוף ברוך הוא, ומכנים בדעתו רק את
 אמתת מציאותו יתברך, ותמיד זוכר רק ממנו
 יתברך, על-ידי-זה נצל מכל צרותיו, לא-כן כל
 הצרות והיסורים והמרירות וההרפתקאות שהאדם
 סובל, הן רק על-ידי בלבול המחשבה, שמכנים
 בדעתו הרהורים רעים ומחשבות זרות ודמיונות,
 שמדמה לעצמו כאלו זה יכול לעשות לו רע, וזה
 עשה לו עול, וזה יהרג אותו, וזה יפה אותו, ורואה
 רק חשך, הכל בא מחמת בלבול המחשבה.

ומוכא בכתבי האריז"ל, שסוד ל"ג בעומר
 מרמז בפסוק (בראשית לא, נב): "עד הגל הזה", הינו
 כי יעקב אבינו, שהוא סוד קדשת כלל ישראל,
 עשה ג"ל ומצבה בינו לבין הארמי, שהוא
 הסטרא אחרא, כלל הבלבולים המבלבלים את
 האדם בכל מיני דמיונות ושטיות והרהורים רעים.
 והסטרא אחרא נקראת לבן הארמי, שבא ברמאות
 ומלביש את עצמו במצוות, כאלו כוננתו לעשות
 איזו מצוה, שזה לבן, בחינת לבנונית המחין.
 ובאמת אין זה אלא לבן הארמי, שמרמה את
 האדם; כי בו ברגע שאדם מסיח דעת ממנו
 יתברך, ומתירא ומתפחד מאיזו ברירה, צריך לידע

שְׁזֶה הַסֵּטְרָא אַחֲרָא וְהַקְלָפוֹת, הַבָּאִים מִלְּבָן
הָאֲרָמִי, כִּי מִצַּד הַקְדָּשָׁה אֵין לוֹ לְהַתְפַּחַד וּלְהַתִּירָא
מִשּׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם כָּלִל, כִּי מַה יַּעֲשֶׂה לוֹ אָדָם
בְּלַעֲדֵי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּבּוֹ בְּרָגַע שְׂאָדָם מְסִיחַ
לְדַעַת מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ מֵאִיזָה עֲנִין שָׂרֵק יִהְיֶה, עָלָיו
לְדַעַת שְׁזֶה כִּכְר מֵהַסֵּטְרָא אַחֲרָא, וְאֶפְלוּ שֵׁישׁ אִיזוֹ
מִחֻשְׁבָּה שְׁעָלָיו לְהַתְפַּחַד מֵאִיזָה דְּבָר, הוּא צָרִיף
תַּכְּף-וּמִיד לְדַעַת שְׁזֶה רַק לְבָן הָאֲרָמִי, שְׂבָא אֵלָיו
בְּרַמָּאוֹת; כִּי הַמֵּאֲמִין הָאֲמִתִּי בּוֹ יִתְבָּרֵךְ אִינוֹ
מִתִּירָא וְאִינוֹ מִתְפַּחַד מִשּׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם כָּלִל,
אַלֶּא בּוֹרַח תְּמִיד אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וּבּוֹטַח רַק בּוֹ
יִתְבָּרֵךְ, וְאִינוֹ מְשִׁים לֵב אֶל שׁוּם דְּבָר שְׁבַעוּלָם,
וְלִבּוֹ חִזָּק כָּלֵב הָאֲרִי, שְׂאִינוֹ מִתְפַּחַד וּמִתִּירָא
מִשּׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם, אֶפְלוּ אֵלּוּ שְׁחִזְקִים מִמֶּנּוּ,
עִם כָּל זֹאת טַבַּע הָאֲרִי, שְׂאִינוֹ מִתִּירָא וּמִתְפַּחַד
מִשּׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם, כְּמוֹ-כֵן צָרִיף לִהְיוֹת בֵּר
יִשְׂרָאֵל — לֹא לְהַתִּירָא וְלֹא לְהַתְפַּחַד מִשּׁוּם בְּרִיָּה
שְׁבַעוּלָם, רַק לַעֲמֹד חִזָּק בְּאַמוּנָה פְּשוּטָה בּוֹ
יִתְבָּרֵךְ, וְזוֹ קְדָשֶׁת יַעֲקֹב אָבִינוּ.

וְזֶה לַעֲמֹת זֶה יֵשׁ לְבָן הָאֲרָמִי, שְׂבָא בְּרַמָּאוֹת,
וּמִתְלַבֵּשׁ עֲצָמוֹ בְּמִצּוֹת כָּאֵלּוּ בֵּן צְרִיכִים לִירָא

ולהתפחד מזה או מזה. ובאמת הכל דמיון גדול,
 ועל-כן עשה יעקב אבינו ג"ל אֲבָנִים בֵּינוּ לְבֵין לְבֵין
 הָאֲרָמִי, כִּי כֹף צָרִיף שֶׁתְּהִיָּה מְחִיצָה מְפַסֶּקֶת בְּמִחוּ
 וּבְמִחְשָׁבָתוֹ נֶגֶד כָּל מִינֵי מִחְשָׁבוֹת רָעוֹת וְהִרְהוּרִים
 רָעִים הַבָּאִים מֵהֶסְטֶרָא אַחֲרָא, כִּי הִקְלָפוֹת וְהֶסְטֶרָא
 אַחֲרָא בָּאִים בְּרָמָאוֹת גְּדוֹלָה וּבְתַחְבּוּלוֹת הֶרְבֵּה
 לְתַפְסוֹ בְּמַצּוּדָתָם, חֵס וְשְׁלוֹם, וְהַעֲקָר — בְּעִנְיָן
 הִירָאוֹת וְהַפְחָדִים שֶׁמִּתְגַּנְּבִים בָּאָדָם, לִירֵא וּלְפַחַד
 מִבְּנֵי-אָדָם, וְשׁוֹכְחִים מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וְהֵם בָּאִים
 בְּכֹמֶה מִינֵי גִנְבוֹת וְרָמָאוֹת וְעִרְמוּמִיּוֹת, לְחַשֵּׁב
 מִחְשָׁבוֹת זָרוֹת, וּמַשֵּׁם נִמְשָׁכוֹת כָּל הַצָּרוֹת
 וְהִיסוּרִים לָאָדָם, עַד שֶׁיֵּשׁ בְּנֵי-אָדָם שְׁכָל-כֹּף נִכְנָסוּ
 בְּמִחְשָׁבוֹת רָעוֹת וּבִהִרְהוּרִים רָעִים וּבְדַמְיוֹנוֹת
 שֶׁנִּפְּלוּ בַּעֲבֻרוֹת גְּמוּרוֹת, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, כִּי כָּל
 הַעֲבֻרוֹת בָּאוֹת רַק מִחֲמַת כַּח הַמְדָּמָה, שֶׁמִּדָּמָה
 לְעַצְמוֹ כָּל מִינֵי דַמְיוֹנוֹת שֶׁל תּוֹעֲבוֹת רָעוֹת, רַחֲמָנָא
 לִישְׁזַבֵּן, אֲשֶׁר מִזֶּה בָּא לְרָעוֹת רְבוּת, וּמַשֵּׁם
 נִמְשָׁכִים עָלָיו פְּחָדִים שֶׁמִּפְּחַד וּמִתִּירָא מִבְּנֵי-אָדָם,
 כִּי מִי שֶׁחָטָא נִגְדּוֹ יִתְבָּרֵךְ נִכְנָסִים בּוֹ פְּחָדִים,
 שֶׁמִּפְּחַד מִבְּנֵי-אָדָם, וּמַשֵּׁם נִמְשָׁכִים עָלָיו כָּל
 הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים, שְׁסוּבֵל כָּל-כֹּף הֶרְבֵּה בְּחַיּוֹ, וְכֵן
 נִכְנָס בְּחוּבוֹת וּמִסְתַּבֵּךְ בְּכָל מִינֵי צָרוֹת וּמִכָּל מִינֵי

אנשים, וכל אלו המחשבות הרעות נקראות לבן הארמי, שמלבן הרשע, שעל שם זה נקרא לבן, הינו שהוא מלבין הרשעות כל-כך כאלו כבר נקבע בזה, כאלו כבר אין שום דרך להמלט משם, חס ושלום, כאשר נדמה דבר זה לבני הנעורים, ובפרט מי שכבר נכנס במחשבות זרות כאלו, לו קשה מאד מאד לצאת מזה, ומשם נמשכים עליו כל הצרות והיסורים.

אבל הצדיקים האמתיים, יחידי הדורות, כגון רבי שמעון בר יוחאי וחבריו, וכן בכל דור ודור מבחרי הצדיקים, הם לוחמים עם הקלפות והסטרא אחרא ומחדירים בין נשמות ישראל את אמתת מציאותו יתברך, ומגלים להם, אשר אין להם לירא ולפחד משום בריה שבעולם, כי אין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, ותמיד יחשבו רק ממנו יתברך, ויחזרו בתשובה שלמה אליו יתברך, והמחשבה ביד האדם תמיד, ויכול להטות את המחשבה כפי רצונו, כי בדרך כלל, מי שכבר נכנס במחשבות זרות והרהורים רעים ופחדים יתרים, לו נדמה שהוא אף פעם לא יצא מהצרות שלו, וכל זה מחמת שהמחשבות

שלו מענות אותו, עד שנדמה לו, כאלו אבד מנוס ותקנה לגמרי, לא-כן אם מקבל את דעת הצדיקים האמתיים ועצותיהם הקדושות המוכאות בספריהם הקדושים, שהמחשבה של האדם בידיו, ויכול להטות את מחשבתו כפי רצונו, אז יזכה להנצל מכל צרותיו; כי באמת מגלים לנו הצדיקים האמתיים אשר המחשבה ביד האדם תמיד, ובחוט השערה יכול להנצל ב'שב ואל תעשה' מכל מיני מחשבות זרות והרהורים רעים ופחדים יתרים, על-ידי שיטה דעתו למחשבה כשרה, הינו בשעה שנכנסה בו איזו מחשבה של יראות נפולות, שמתפחד מאילו בנאי-אדם, או נכנסים בו הרהורים רעים ומחשבות זרות ודמיונות לחטא, חס ושלום, תכף-ומיד מהפכים את המחשבה אל מחשבה קדושה, להאמין אשר אין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, על-ידי-זה הם נכללים בו יתברך ונמתקים ממנו כל הדינים. וזה סוד יעקב אבינו בחיר האבות, שהלך בערמה עם לבן הארמי, כי היה אחיו ברמאות, כי הוא יודע איך ללחם עם הקלפה הזו של לבן הארמי שבא בכל מיני רמאות, ורוצה לשבר את האדם בכל מיני אפנים שבעולם.

הִינוּ כִּי יֵשׁ בְּנֵי הַנְּעוּרִים שֶׁנִּכְשְׁלוּ כָּכָר בְּכָל מִינֵי חֲטָאִים וְעוֹנוֹת וּפְגָם הַבְּרִית, עַד שֶׁנִּדְמָה לָהֶם כְּאִלּוּ אֲבָד מְנוּס וְתִקְוָה מֵהֶם לְגִמְרִי, וְכָא לִבְן הָאֲרָמִי שֶׁהוּא כָּלֵל הַמַּחְשָׁבוֹת הַזְּרוּת, וּבָאִים הַסֵּטְרָא אַחֲרָא וְהַקְּלָפוֹת בְּהַתְּלַבְּשׁוֹת שֶׁל רַמָּאוֹת בְּכַחֲסִינָת לִבְּן, כְּאִלּוּ צְרִיכִים לִהְיוֹת בְּלֵב נִשְׁפָּר וּבַעֲצָבוֹת וּבִמְרִירוֹת, אִיךָ עָשִׂיתָ דָּבָר כֵּזֶה לַחֲטָא כָּל-כָּף לִפְנֵי יְתֻבְרָךְ, בּוֹדָאִי אֵין לָךְ כָּכָר שׁוֹם תִּקְוָה, וּבּוֹדָאִי אֵין הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֶה בָּךְ, וּבִפְרֹט שְׁמִסִּית וּמְדִיחַ אוֹתוֹ, שְׁאֵין מוֹעִילָה לוֹ שׁוֹם תְּשׁוּבָה, כִּי הָרִי עָשָׂה אֶת הָכִי גְרוּעַ, וְעַל-כֵּן בָּא יַעֲקֹב אֲבִינוּ בַּחֲרִי הָאֲבוֹת, שֶׁמְרַמֵּז לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהַכֹּל שָׁקֵר, כִּי גְדוּלָה תְּשׁוּבָה שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְקַבֵּל אֶת כָּל בֶּר יִשְׂרָאֵל, וְאִפְלוּ שֶׁעָשָׂה אֶת הָכִי גְרוּעַ, אִךְ הוּא בָּא וְלוֹחֵם עִם קְלַפֹּת לִבְן הָאֲרָמִי בְּרַמָּאוֹת גְּדוּלָה, וְזֶה סוּד (בְּרֹאשִׁית לֹא, כ):

”וַיִּגְנֹב יַעֲקֹב אֶת לֵב לִבְן הָאֲרָמִי עַל בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי בּוֹרַח הוּא,” הִינוּ כִּי יַעֲקֹב אֲבִינוּ נוֹתֵן עֲצָה לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְהִנָּצֵל מִכָּל אֵלּוּ הַמְּסִיתִים וְהַמְּדִיחִים אוֹתוֹ, כְּאִלּוּ אֵין לוֹ שׁוֹם תִּקְוָה כָּלֵל, וְאִפְלוּ שֶׁמִּתְּלַבֵּשׁ עֲצָמוֹ בַּמַּצּוֹת כְּאִלּוּ עָשָׂה אֶת הַעֲבָרָה הָכִי גְרוּעָה, שֶׁעָלֶיהָ אֵין בְּאֻמַּת תְּשׁוּבָה, עִם

כל זאת עליו לידע, כי רחמיו יתברך על כל
 מעשיו, וכל זמן שאדם חי עדין יכול לתקן את
 הכל, ועל-כן יעקב אבינו שמרמוז על גדולי
 ומבכרי הצדיקים שבכל דור ודור, בא ונותן עצות
 לכל בר ישראל שיברח מהמחשבות זרות
 והפחדים היתרים והדמיונות שמתלבשים בו, ולא
 יכנסו בטוען ונטען כלל עם לכן הארמי, אלא
 תכף-ומיד יתחילו לחשב מחשבות טובות, כי זה
 שטוען עם המחשבות זרות ונכנס עמהם בטוען
 ונטען, ורוצה שיניחו אותו לצאת מהם, זהו כמו
 מי שאומר לרודף שרוצה לברח ממנו, ואזי הוא
 רודפו יותר, אבל באמת עקר העצה לברח מהם
 ולילך לדרכו ולבלי להסתפל לאחוריו כלל, ולבלי
 לטען עמהם כלל, שזהו סוד: "ויגנב יעקב את לכן
 הארמי על בלי הגיד לו כי בורח הוא", שאינו
 מגיד להם שבורח מהם, רק בורח לתמו לדרכו,
 ועל-ידי-זה דיקא נצל מהם, כי אסור להכנס עם
 המחשבות הזרות בטוען ונטען, רק יעשה בכל
 פעם התחלה חדשה, ולא יסתפל אחורנית כלל,
 וזה עקר העצה להנצל מכל מיני צרות ויסורים
 ומכל מיני פחדים יתרים ומכל מיני דמיונות,
 שיעשה בכל פעם התחלה חדשה, ויברח מהעבר

שלו, ודיקא על-ידי-זה יוכל לנתק את עצמו מהעבר, ויעשה התחלה חדשה.

כי באמת עקר העצה — לשוב אליו יתברך ולעשות בכל פעם התחלה חדשה כאלו עדין לא התחיל כלל, כי אם האדם חושב שהתחיל כבר, על-ידי-זה תופסים אותו הסטרא אחרא והקלפות שהם בחינת לבן הארמי, ואומרים לו: "מה לך להתנגע ולשוב בתשובה שלמה, ראה כמה פעמים התחלת לחזור אליו יתברך, ולא רוצים לקבל אותך, כי 'עליו הראיה' שאין צריכים אותך, כי אתה נופל בכל פעם יותר ויותר, ומתלכלך בכל פעם בעברות יותר גדולות", ולכן אין שום עצה להלחם נגדם אלא על-ידי עצה זו — שיכרח לגמרי מהמחשבות הרעות, ולא יכנס בשום טוען ונטען עמהם, "ויגנב יעקב את לב לבן הארמי על בלי הגיד לו כי בורח הוא", ודיקא על-ידי-זה ינצל מהם לגמרי, כי אין היצר הרע מצוי אלא לשעתו, ועל-כן אם הוא לא יתכנן שום תכנונים, רק בכל פעם יעשה התחלה חדשה, על-ידי-זה לא ידעו הקלפות והסטרא אחרא להתגרות בו, וזו עצה נוראה ונפלאה שמגלים לנו גדולי הצדיקים בכל

דור ודור, איך שאין עצה לברח מהרע אלא על-ידי
 שיַעֲשֶׂה בְּכָל פֶּעַם הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, כִּי יִמְשִׁיךְ עַל
 עַצְמוֹ עֲרֻבוֹת, נְעִימוֹת, יְדִידוֹת, זֵיו חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ
 יִתְּבַרֵּךְ, וְאָז אִם יִהְיֶה הָאָדָם חֲזָק מְאֹד מְאֹד בְּדָבָר
 זֶה, וְלֹא יִטְעֶה אֶת עַצְמוֹ כָּלֵל, אֲזַי יַעֲזֹר לוֹ הַשֵּׁם
 יִתְּבַרֵּךְ, וַיִּהְיֶה גַל בֵּינוֹ לְבֵין לֶכֶן הָאֲרָמִי, וְלֹא יוּכַל
 לַעֲבֹר אֵלָיו. וְאַף שֶׁבֵּין כָּף וּבֵין כָּף נּוֹפֵל בְּמָקוֹם
 שְׁנוּפֵל, עִם כָּל זֹאת לֹא יֵשִׁים לֵב לְכָל זֶה אֲלֵא
 יַעֲשֶׂה בְּכָל פֶּעַם הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְאָז אִם יִהְיֶה חֲזָק
 וְאַמִּץ מְאֹד בָּזֶה, אֲזַי יִתְּהַפֵּךְ הַכֹּל אֶל הַקִּדְּשָׁה, שֶׁזֶּה
 מֵה שֶׁאָמַר יַעֲקֹב אֲבִינוֹ (בְּרֵאשִׁית לא, מו): "וַיֹּאמֶר
 יַעֲקֹב לְאַחֲיוֹ לְקִטּוֹ אֲבָנִים, וַיִּקְחוּ אֲבָנִים וַיַּעֲשׂוּ גָל,
 וַיֹּאכְלוּ שָׁם עַל הַגָּל"; כִּי אֲבָנִים הֵם בְּחִינַת נִצּוּצוֹת
 הַקְּדוּשִׁים, כִּי בְּכָל פֶּעַם כְּשֶׁאָדָם נּוֹפֵל לְעֵמֶק
 הַקְּלָפוֹת, וְנִכְשָׁל בָּמָה שְׁנִכְשָׁל, וְאַחֲרֵי-כֵן מִתְּעַקֵּשׁ
 לַחֲזֹר אֵלָיו יִתְּבַרֵּךְ, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא תּוֹלֵשׁ מִהֶסֶטְרָא
 אַחֲרָא כָּל מִינֵי קִדְשוֹת הַמִּנְחוֹת שָׁם, שֶׁאֵלּוּ נִצּוּצֵי
 הַקִּדְּשָׁה, וְזוֹ מַעֲלַת בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה, עַד שֶׁאָמְרוּ
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרֵכוֹת לד): בְּמָקוֹם שֶׁבְּעָלֵי
 תְּשׁוּבָה עוֹמְדִים, שָׁם צְדִיקִים גְּמוּרִים אֵינָם יְכוּלִים
 לַעֲמֹד, כִּי הֵם הָיוּ בְּמָקוֹמוֹת הַמְּטַנְפִּים וְהַמְּזַהְמִים,
 וְכִשְׁחֻזְרִים אֵלָיו יִתְּבַרֵּךְ, עַל-יְדֵי-זֶה הֵם מַעֲלִים אֶת

המקומות אליו יתברך, וכפי שאדם עקשן גדול, ואינו מסתכל אחרנית כלל, אלא תמיד מסתכל קדימה, על-ידי-זה הוא ממשיך על עצמו קדשות עליונות, ואם לא יהיה בטלן, רק יצית את גדולי הצדיקים, על-ידי-זה יזכה סוף כל סוף לתקן את כל העבר שלו, כי על-ידי כל מיני העתקות והזזות שנתקן עצמו מרע לטוב וממחשבות רעות למחשבות טובות, ואף שבא לו דבר זה מאד מאד קשה, עם כל זאת עליו לידע שעל-ידי-זה נתבררים הנצוצות הקדושים, עד שנעשה גל ומחיצה להפסיק בינו לבין לבן הארמי, ואם יהיה חזק ואמיץ בזה, יהיה מה שיהיה ויהיה איך שיהיה, סוף כל סוף יכול לנצח את הקלפות.

וכל זה סוד קדשת ל"ג בעמר, כי כל ימי הספירה מבררין ברורין על-ידי קדשת המחשבה, שזה עקר קדשת ימי הספירה, שזו הכנה לקבלת התורה, לשמור מחשבתו אז ביותר מאד מאד, כי קדשת המחשבה היא עקר הקדשה, ועקר ההכנה לקבלת התורה שתלויה בתקון הברית, שתלויה במחשבה, וביום ל"ג בעמר כבר זוכין כלל ישראל לברר ברורין הרבה, עד שנעשה הגל בסוד "עד

הגל הזה" וגו', שמפסיק בין קדשת יעקב לבין טמאת המחשבות הרעות של לבן הארמי; כי עקר הברור הוא בסוד השבע מדות שמהן כל המחשבות שבראש, שהם סוד (שופטים טז, יג): "שבע מחלפות ראשו", כי המחשבות חולפות ועוברות על האדם כפי המדות שאוחז בהן, אך עקר המדות הן חמש מחסד עד הוד, כי יסוד ומלכות הן כלליות, וכלליות דכלליות כמובא בכתבי האריז"ל, נמצא שביום ה' משבוע ה' שהוא ל"ג בעומר, כבר נגמר הברור של סוד הוד, הן בבחינת השבועות הן בבחינת הימים, ועל-כן אז הוא הוד שבהוד ששם נחשב כאלו נגמר הברור, מאחר שעקר המדות עד הוד, ועל-כן אז נעשה הג'ל שבין יעקב לבין לבן הארמי, שהוא מפסיק במחשבה בין הקדשה והסטרא אחרא שלא תקרב עוד בערמומיותה וברמאותה להכניס מחשבות רעות, חס ושלום, במח.

וכל זה בכח הצדיקים הגדולים שהם סוד התנוצצות משיח, שזהו סוד התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, שזכה להסתלק אז, והוא המשיך אז כל התקונים תקונא דיקנא, שמשם נמשכים כל

מיני עצות, איך להנצל מכל הקלפות, שזה כלל הספרים שהשאיר אחריו, ספרי הזהר והתקונים, אשר מי שרגיל בהם ימשיך, על עצמו ערבות, נעימות, ידידות, זיו, חיות אלקותו יתברך, ומי שרוצה לזכות ליראת שמים ולטעם טעם עולם הבא בעולם הזה, עליו להתמיד בספרי הזהר ובספרי התקונים, ומכל שכן וכל שכן מי שזוכה לבוא אל ציונו הקדוש של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, ובפרטי פרטיות ביום ההלולא שלו, אז ימשיך על עצמו ערבות, נעימות, זיו, אור וחיות מהתנא הקדוש הזה שהבטיח לפטר את כל העולם מהדין, כמו שאמר (ספא מה:): יכולני לפטר את העולם כלו מן הדין מיום שנברא העולם עד סוף כל הדורות; וזו גדלת כל הצדיקים הגדולים הנוראים ההולכים בעקבות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, כי כל הגלויים שגלה האריז"ל, הם בנויים ומיסדים על ספרי הזהר והתקונים, וכל הגלויים שגלה הבעל-שם-טוב הקדוש, זכותו יגן עלינו, ותלמידיו, הם בנויים על כתבי האריז"ל לעבדה ולמעשה וכל הגלויים שגלה לנו רבנו ז"ל, הוא שהלביש ספרי הזהר והתקונים וכל כתבי האריז"ל וכל הלמודים הקדושים והנוראים של כל

הצדיקים, וידע איך לרדת אל כל נשמות ישראל המצויות בתכלית הירידה, שאין ירידה אחריה, ולגלות להם עצות אמתיות איך לצאת מהפח קדוש שנפלו לשם, ומחזק ומאמץ אותם בכל מיני דבורים ערבים ומתקים, איך שלא יתאשו בשום פנים ואפן, ומכל מה שרק עובר עליהם יחזרו אליו יתברך, ועל-כן ביום הזה, יום הקדוש והנורא ל"ג בעומר, הוא התנוצצות גלוי משיח צדקנו, וכבר מתחילה אז הארת קבלת התורה של חג השבועות, אשרי מי שמתעורר ביום הקדוש והנורא הזה, ומקבל על עצמו קבלות חזקות לשוב אליו יתברך, ולא ישים לב אל כל מה שעובר עליו, ולא יתבלבל מכל הבלבולים והמחשבות הנרות המטרידים אותם, אלא ידביק את עצמו בו יתברך, ויצית את כל גדולי ומבכרי הצדיקים, ויתמיד בספריהם הקדושים, שאז נכון יהיה לבו ובטוח, שיזכה להגיע אל מדרגתו, אשרי לו בזה אשרי לו בבא!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

קונטרס

ימי הספירה

יבאר ענין ספירת העמר בטוב טעם ודעת, ויסביר
איך שזה שנה לכל אחד ואחד, ומה צריך האדם
לעשות בימים אלו, ואיך שבמים אלו יכולים
להתקרב אל הקדוש-ברוך-הוא בקלות.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיש ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תוכב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: בְּיוֹתֵר צְרִיכִים
לְהַקְפִּיד בִּימֵי הַסְפִּירָה, שֶׁתְּהִיָּה אֲהָבָה
בֵּין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי תִלְמִידֵי רַבִּי
עָקִיבָא נִסְתַּלְקוּ אָז, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא כָּבְדוּ זֶה
אֶת זֶה, וְעָקַר הַתְּקוּן צָרִיךְ לִהְיוֹת בִּימֵי
הַסְפִּירָה, לְאַהֲבָא אֶת כָּל בֶּר יִשְׂרָאֵל
כְּנַפְשׁוֹ. וְלִכֵּן צְרִיכִים אָז לַעֲשׂוֹת חֹסֶד
בְּיוֹתֵר אֶחָד עִם הַשְּׁנִי, וְזֶה עָקַר הַתְּקוּן
לְגָלוּת הַמָּרָה שֶׁאֵנוּ נִמְצָאִים בָּהּ, שֶׁהַכֹּל
עַל-יְדֵי שִׁנְאוֹת חֲנָם, וְלִכֵּן דִּיקָא בִּימֵי
הַסְפִּירָה צְרִיכִים לְמַסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ בְּעֶבֶר
כָּל בֶּר יִשְׂרָאֵל.

(אמרי-מוֹהֲרָא"ש, חֵלֶק ב', סִימָן תתקפ)

קונטרס

ימי הספירה

א.

קדם קבלת התורה סופרים את הימים

בני ובנותי היקרים! עליכם לזכור, שהקדוש-
ברוך הוא ברא את עולמו ומנהיג את עולמו
בהשגחה פרטי פרטית; כי באמת אין שום
מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל זה
אלקות. ואם היינו מתבוננים בזה, אזי כל חיינו
היו הולכים בצורה אחרת לגמרי. למה עוברים
עלינו כל-כך הרבה צרות, יסורים, מרידות
והרפתקאות? מפני שהוצאנו את הקדוש-ברוך-
הוא מהחיים שלנו, אם היינו מכניסים אותו
יתברך בתוך חיינו, הכל היה נהג אחרת. וזו
היתה גלות מצרים, שהיינו במצרים תחת 'פרעה',

שאלו אותיות 'פה-רע', דברנו כל מיני שטיות, ועל-ידי-זה המח' שלנו נכנס ב'מצרים' — אותיות: 'מצר-ים', המחין שלנו נצטמצמו, ואין אנו זוכים להרגיש את הקדוש-ברוך-הוא, שהוא יתברך נמצא ואין בלעדיו יתברך נמצא, שזו גלות מצרים. בעבור זה אומרים חכמינו הקדושים (בראשית רבה, פרשה טז, סימן ד'): כל הגליות נקראות על שם מצרים, היכן שרק נזכר ענין של גלות, זה על שם מצרים — מצר ים, המחין הם בגלות, שהמח של האדם אינו מסגל לחשב שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתנו, עמנו ואצלנו. כל אחד חושב כאלו הקדוש-ברוך-הוא מסתתר באיזה מקום בעולמות העליונים, עד שיש האומרים (יחזקאל ח, יב): "עזב ה' את הארץ"; ובאמת אין לה שטות גדולה מזו, כי כל הבריאה כלה היא עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, ובלעדיו יתברך אין לשום בריה שום קיום. ומשה רבנו הוא הצדיק האמת שבדור, והכניס בעם ישראל את הדעת האמת, שידעו שהוא יתברך נמצא ובלעדיו אין נמצא, וכך נגאלנו ממצרים. משה רבנו גלה לעם ישראל את הגלוי (דברים ד, לה): "אתה הראת לדעת, כי הו' הוא אלהים, אין

עוד מלבדו: "ועל-ידי-זה הפסקנו לדבר שטיות מ'פה-רע', נעשה 'פה-סח'; הינו שהתחילו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא. כי ככל שאדם יודע יותר, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא אתו, עמו ואצלו, כמו-כן מתחיל לדבר אל הבורא יתברך שמו. למה אדם אינו מסגל לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא? מפני שאינו יכול להבין ולהשכיל ולהתבונן, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה, כי אם אדם היה יודע, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה, אתו, עמו ואצלו, ושומע כל דבור ודבור שמדבר, אזי היה מאד מכון לאשר אומר. כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סב): ובאמת אם היה יודע האדם ידיעה בלב שלם, שמלא כל הארץ כבודו (ישעיה ו'), והקדוש-ברוך-הוא עומד בשעת התפלה ושומע התפלה, ודאי היה מתפלל בהתלהבות גדולה, והיה מדקדק מאד לכון את דבריו, אלא מפני שאין אדם יודע את זאת, נכנסות בו כפירות ואפיקורסות, וזה אשר מביאו לדבר שטיות. אדם יכול לדבר עם השני שעות על גבי שעות, הכלים והכלי הכלים, כל מיני לשון-הרע וכליות, ליצנות, גבול פה, בר מינן, ואינו שם על לבו שהוא יתברך נמצא פה, ואיך

יש לך זמן לדבר עם השני פטפוטי הכל וסרק ודבורים אסורים, כשהוא יתברך נמצא כאן?! בעבור זה אומרים חכמינו הקדושים (ערכין טו): כל המספר לשון הרע, אין אני והוא יכולים לדור בעולם; כי בזה שמדבר רע על זולתו, בזה מסלק את השכינה מן העולם. כי אם אדם היה יודע שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתנו, עמנו ואצלנו, לא היה לו פנאי לדבר דבורי הכל עם זולתו, אלא שהמח בגלות, אין יכולים להתבונן שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה, בשביל זה, רחמנא לצלן, אנחנו בגלות של 'מצרים' — 'מצרים', 'פרעה' — 'פה-רע', מדברים כל דבר רע. אבל ברגע שהצדיק מכניס בנו את הדעת האמת, ומעורר אותנו מהשנה שאנחנו ישנים בה, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ס'), כי יש בני-אדם שישנים את ימיהם, ואף שנדמה להעולם, שהם עובדים את השם ועוסקים בתורה ובתפלה, אף-על-פי-כן כל עבודתם — אין להשם יתברך נחת הימנה, כי נשארת כל עבודתם למטה, ואין יכול להתרומם ולהתעלות מעלה, אף הצדיק מעורר מהשנה, ועל-ידי-זה מתחילים לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ונעשה

'פה-סח'. ואין עוד תענוג יותר גדול מזה, שאדם
 מרגיש שהקדוש-ברוך-הוא נמצא אתו, עמו
 ואצלו, והוא מטיל עמו יתברך, ומדבר עמו
 יתברך. לזאת, תכף-ומיד כשזכינו לצאת
 ממצרים, הקדוש-ברוך-הוא צוה לנו לספור את
 הימים, שזה ספירת העמר "ממחרת השבת
 תספרו חמשים יום", תכף-ומיד ממחרת חג
 הפסח, עלינו להתחיל לספור ארבעים ותשעה
 ימים, וביום החמשים אז קבלת התורה. אומר
 מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי-הלכות, פקדון, הלכה ד'): מהי
 כוננת ספירת העמר, שאנו סופרים את הימים קדם
 קבלת התורה? אלא להורות שאי אפשר לקבל
 את התורה, אלא כשסופרים את הימים; לדעת
 שכל יום ויום הוא ספור ומנוי, אחרת אי אפשר
 לקבל את התורה. ובאמת אומרים חכמינו
 הקדושים (שבת פח.): תנאי התנה הקדוש-ברוך-
 הוא עם מעשה בראשית, ואמר להם: אם ישראל
 מקבלים התורה — אתם מתקיימין, ואם לאו —
 הריני מחזיר את העולם למהו ובהו; מהי תורה?
 כתוב בזהר (מצרע נג.): אמאי אקרי תורה, בגין
 דמורי וגלי מאי דהוה סתום מניה. תורה מלשון
 הוראה, שמורה ומגלה מה שסתום מן האדם.

אנחנו מסתובבים בזה העולם הגשמי והחמרי, העב והגס, אנו רואים מדות רעות, תאוות רעות, שקר, שחיתות, אלימות, וחושבים שזה העולם, ובאמת 'עולם' נקרא לשון 'העלם', שנעלם בו אלקותו יתברך. מהי התורה? התורה מגלה שאין דבר גשמי, כי בכל פרט ופרט מעסקי העולם הזה יש אלקות, שהיא בחינת ההלכות שבתורה, כמו שנאמר (חבקוק ג, ו): "הליכות עולם לו", אל תקרי הליכות אלא הלכות (מגלה כח:); הקדוש-ברוך-הוא מוליך את העולם דרך התורה הקדושה; דומם — יש בזה הלכות: אסור לחפור בור ברשות הרבים, אסור להניח מכשול ברשות הרבים, אסור לבנות בית שחלונותיו נגד חלונות חברו, שזהו בכלל הזק ראיה, צריכים לשים מעקה לגגו וכיוצא בזה, ובכל דומם ודומם יש הלכות, ואין העולם הפקר. על-ידי התורה נתגלה שבדומם יש אלקות. צומח — כל דבר שצומח יש בזה הלכות, כגון: פלאים, שביעית, תרומות ומעשרות וכו', אין הפקר! על יהודי לדעת, שבכל פרט ופרט מעניגי זרעים יש בזה אלקות, עליו הראיה יש בזה הלכות, בכל פרי ופרי יש ברכות: "בורא פרי האדמה", "בורא פרי העץ"

וכו', בכל פרט ופרט מהצומח יש אלקות. חי —
 יש בזה אלקות, עליו הראייה יש על זה הלכות:
 שור שנגח את הפרה, מה מתר לאכל, ומה אסור
 לאכל, כל עניני שחיטה, להכשיר את הבשר וכו',
 בזה מראים שגם בחי יש אלקות, ועליו הראייה,
 כי יש בזה הלכות. מדבר — כל ההלכות שבין
 אדם לחברו, זה לא הפקר, אדם לא יכול לעשות
 לזולתו כרצונו, ואם מזיק לו — ישלם. גנבה
 וגזלה, הונאה וכו', למדים מכאן, שכל הבריאה
 כלה היא תורה, וכשאדם לומד תורה, אזי מגלה,
 שבתוך הבריאה יש אלקותו יתברך, היש עוד נעם
 וזיו וחיות ודבקות יותר משנתגלה לאדם, שבכל
 הבריאה כלה יש אלקות, יש תורה? אבל אדם
 אינו יודע מחשיבות היום הזה, הוא דוחה את
 זאת מיום ליום, כל יום ויום הוא אומר: "מחר
 אני אתפלל להקדוש-ברוך-הוא, מחר אני אלמד
 תורה, מחר אני אקיים את המצוות" וכו'. כל דבר
 הוא דוחה מהיום למחרת, וחושב שהיום זה כבר
 לא יום, הוא נשבר לגמרי, שהיום עבר כבר רב
 היום — ומה נותר?! היום הוא רב עם אשתו,
 עם הילדים, היום יש לו קטטה עם בני-אדם,
 היום הוא צריך ללכת לסעדה, לאיזו חתונה,

לְאִיזָה בְּרִית, לְאִיזוֹ בֶּרֶם-מִצָּנָה, הַיּוֹם כָּכָר אֵינָנו
 יוֹם, וְדוּחָה מִיּוֹם לְיוֹם, "מָחָר אֲשֶׁנָּה אֶת מִדּוּתֵי
 הָרָעוֹת, מָחָר אֶחָדֵל מִמְּרִיבוֹת בַּבֵּית, מָחָר אֶהְיֶה
 בְּשָׁלוֹם", תָּמִיד דּוּחָה לְמָחָר: עַל זֶה אֲנִי
 צָרִיכִים לְהִתְחִיל לְסַפֵּר אֶת הַיָּמִים, כְּדֵי לְדַעַת
 שְׁכָל יוֹם וְיוֹם מְנוּי וְסִפּוּר, וַיְמָה שְׁזוֹכִים לְחֻטָּף
 בְּיוֹם הַזֶּה, זֶה יִשְׁאָר לָנוּ. מִמָּה נֹבֵעַ שְׁדוּחָה מִיּוֹם
 לְיוֹם, הָעֵקֶר לֹא הַיּוֹם הַזֶּה? זֶה קִלְפַת עֲמֶלֶק,
 הַמְּכַנִּים סִפְקוֹת בְּאָדָם (שְׁמוֹת יז, ז) — "הַיֵּשׁ הַזֶּה" הַ
 בְּקִרְבָּנוּ אִם אֵין", "וַיָּבֹא עֲמֶלֶק, וַיִּלָּחֶם עִם יִשְׂרָאֵל
 בְּרִפְדִּים"; אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (סִנְהֶדְרִין
 קו), שֶׁרָפוּ יְדֵיהֶם מִדְּבָרֵי תוֹרָה. עֲמֶלֶק מְכַנֵּס
 בְּאָדָם קְרִירוֹת: "הַיּוֹם הַזֶּה כָּכָר לֹא שָׁוֶה לְשׁוֹם
 דְּבָר"; מִזֶּה אָנוּ רוֹאִים, שֶׁבְּנֵי-אָדָם מְסֻתָּבִים
 מִדְּכָאִים בִּיסּוּרִים, מִמְּרָרִים בְּעֲצָבוֹת וְכו',
 וּכְשֶׁנִּשְׁאָלִים: "מָה קָרָה לָךְ?" הֵם מְשִׁיבִים:
 "הַיּוֹם הַזֶּה מֵר לִי, לֹא טוֹב לִי". "מִתִּי יִהְיֶה לָךְ
 טוֹב"? נִשְׁאָלִים, וְהֵם עוֹנִים: "מָחָר. מָחָר אֲנִי
 מִבְּטִיחַ שְׁאֶהְיֶה בְּשִׁמְחָה, מָחָר אֲנִי מִבְּטִיחַ
 שְׁאֶלְמֵד תוֹרָה, מָחָר אָקוּם מִקֶּדֶם וְאֶתְפַּלֵּל בְּמִנְיָן,
 מָחָר לֹא אָרִיב עִם אֵף אֶחָד". הַכֹּל אֲצֵלֶם —
 מָחָר. עַל זֶה בָּא מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, הַצַּדִּיק הָאֲמֵת (שֵׁם

ימי הספירה

קעה

ט: "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל יְהוָה, בָּחַר לָנוּ אֲנָשִׁים וְצֹא הַלֶּחֶם בַּעֲמֶלֶק — מִחֵר". בא תלחם עם עמלק האומר לך — 'מִחֵר', כִּי 'מִחֵר' זו קלפה עצומה. אדם צריך לדעת, שאין לו רק היום הזה, אין מחר כלל וכלל. ואם אדם הולך באפן הזה, כל חייו חיים אחרים לגמרי. וזה ענין "ימי הספירה", שאנו סופרים את הימים, לידע אשר כל יום הוא מנוי וספור בחשבון צדק, והיום הזה כבר לעולם לא יחזור, ועל-כן אין לדחף מיום ליום, אלא לזכר, שאין לך רק היום הזה, ורק כך מצליחים בחיים.

ב.

כל יום ויום הוא דור שלם

בני ובנותי היקרים! עליכם לזכר, שכל יום יום זהו דור חדש, כמו שאמר החכם מכל האדם (קהלת א, ד): "דור הולך ודור בא". ואומרים על זה חכמינו הקדושים (מדרש רבה שם): בכל יום יום נולדים ששים רבוא, ובכל יום מתים ששים רבוא. כל יום יום זהו דור חדש; אם היינו מתבוננים מהי החשיבות של כל יום יום, איך

שָׁכַל יוֹם יוֹם הוּא דוֹר שָׁלֵם, לֹא הֵינּוּ דוֹחִים שׁוֹם דְּבַר לְיוֹם הַמָּחָר, כִּי אֵין לָנוּ רַק הַיּוֹם הַזֶּה. וְאִם אָדָם אוֹמֵר: "רַב הַיּוֹם עָבַר". נָשִׁיב לוֹ: "וְיָמָה בִּכְךָ?! " כְּמֵאמָרָם ו' ל' (פְּסָחִים ד. וְעוֹד): מִקְצַת הַיּוֹם כָּכֵלוּ; אִם נוֹתֵר לָנוּ מֵהַיּוֹם שְׁעֵתִים, שְׁלֹשׁ אוֹ אַרְבַּע שָׁעוֹת, אִם נִתְפָּס עֲצָמָנוּ בִּיְדֵינוּ עֲתָה, הִצְלָנוּ אֶת כָּל הַיּוֹם. וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ו' ל' (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן, חֶלֶק א'. סִימָן ערב) עַל הַפְּסוּק (תְּהִלִּים צה): "הַיּוֹם אִם בָּקִלוּ תִשְׁמְעוּ", מִי שְׂרוּצָה לִשְׁמַע בְּקוֹל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, צָרִיךְ לַדַּעַת שְׂאִין לוֹ רַק הַיּוֹם הַזֶּה; כִּי בְּדֶרֶךְ כָּלֵל אָדָם דּוֹחָה מִיּוֹם לְיוֹם אֶת עֲבוֹדָתוֹ עֲבוֹדַת ה', לֵאמֹר: "מָחָר אֶתְפַּלֵּל, מָחָר אֶלְמַד, מָחָר אֶקְרִי אֶת הַמַּצּוּוֹת, מָחָר אֶהְיֶה בְּשִׂמְחָה". לְזֹאת מִי שְׂרוּצָה לִשְׁמַע בְּקוֹלוֹ יִתְבָּרֵךְ, עָלָיו לְשִׁים אֶל לְבוֹ, שְׂאִין לוֹ כִּי אִם הַיּוֹם הַזֶּה, וּמָחָר הוּא עֲנִין אַחֵר לְגִמְרִי. וְאֵלּוּ הֵם "יְמֵי הַסְּפִירָה", שְׁאֵנוּ סוּפְרִים אֶת הַיָּמִים לִפְנֵי קִבְּלַת הַתּוֹרָה, לְהוֹרוֹת שְׂאִי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, אֶלֹא כְּשֶׁאֲנַחְנוּ סוּפְרִים כָּל יוֹם יוֹם. כִּי סוּף כָּל סוּף עָלֵינוּ לְצִאת מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא יוֹעִיל לֵאמֹר אַחַד מֵאוֹמָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית ג, יט): "כִּי עָפָר אַתָּה וְאֵל עָפָר תָּשׁוּב"; צָרִיכִים לְצִאת מִזֶּה

העולם, אל תחיו באשליה, כי תחיו לנצח, יגיע היום שנצא מזה העולם. ובמה אנו יוצאים? ! האם אחד מהם שם לב, שכל יום ויום שעבר עליו — מת, ואף פעם לא יחזר שוב. ומה נשאר מהיום? רק מה שזכינו לחשב מהקדוש-ברוך-הוא, רק מה שזכינו לקיים איזו מצוה ממצוותיו יתברך, רק מה שזכינו שיש לנו מזוזה על פתח ביתנו, ונשקנו את המזוזה, איזו זכות זו — בית שיש על פתחו מזוזה. ומוכא בזהר (ח"ג ש.): מדוע נקראת 'מזוזה'? אלא אלו אותיות: 'זו מות'. מי שיש לו מזוזה על פתח ביתו, ותמיד מנשקה, אזי נסתלק ממנו המות. מה זה המות? שאדם אינו זוכה להפירו יתברך. וכמאמר ז"ל (ברכות יח.): רשעים בתייהם קרויים מתים; הגם שמסתובבים בגופם עם עניבה מהדרת, עם כובע, עם קרחת, עם כפה, בלי כפה, עם מכנסים קצרים או ארוכים, אבל הם בבחינת מתים; כי אם אדם אינו מכיר את הקדוש-ברוך-הוא, הוא בבחינת מת, אבל אם זוכה להכיר את הקדוש-ברוך-הוא, וחושב רק ממנו יתברך, שכל הבריאה זה אלקות, ומסתכל רק על רוחניות חיות אלקותו יתברך, הוא בבחינת 'חי'. כמאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן,

חלק א', סימן כא): בין חיים למיתה אין הפרש רק ד' אמות. עתה הגוף פה, ואחר-כך שם, בבית העלמין, אבל הנשמה תמיד חיה, כי היא חצובה מרוחניות אלקות, לזאת מי נקרא חי? הצדיקים, שהם דבוקים באין סוף ברוך הוא. לכן מה נשאר מהאדם? רק המצוות שזכה לקיים אותו היום: אדם זכה להניח תפילין — איזו זכות זו! כי המשיך מחייו עליונים על עצמו, אדם זכה ללבש ציצית, לאכל כשר, לברך ברכות להקדוש-ברוך הוא, ברכת-המזון — איזו זכות היא זו! זה מה שישאר מהאדם, כל נקדה טובה שאדם עושה, זה ישאר לו לנצח-נצחים. אדם נותן פרוטה לצדקה — זה ישאר לו; נתת שקל לעני, החיית אותו, עזרת לו, זה ישאר לך לעד. נתת חמשה שקלים — אשריך ואשרי חלקך, נתת יותר — תבא עליך ברכה, וכן כל אחד כפי רבוי הזכויות שיש לו, ובזה הוא מחיה את היום. וזהו שכתוב אצל אברהם אבינו (בראשית כד, א): "ואברהם זקן בא בימים", ומוכא בזהר (עין ח"א קכט.), שאברהם אבינו השלים את ימיו, וכא עם כל ימיו להקדוש-ברוך הוא. בשביל זה, בני ובנותי היקרים! סופרים את הימים לפני קבלת התורה,

כי אי אפֿשר לקבל אַת התורה, רק על-ידי שפּופרים אַת הימים, שאַדס יודע שְׁכַל יום ויום ספור ומנוי במנין ובמספר, ויצטרף לתן דין וחשבון על כל יום ויום, כי אין שום יום הולך לריק, ואפלו שעה נרגע אינם הולכים לבטלה. ואם היינו זוכים להתבונן בזה, אז היינו רוקדים בכל יום ויום, והיינו שמחים ועליזים בכל יום יום עם המצוות שאנו זוכים לקיים. איזו זכות יש לנו עם ישראל, שנבראנו מזרע ישראל, ולא עשנו כגויי הארצות, זו הזכות הכי גדולה. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן כא): עם ישראל נקראים עם סגלה, כמו שכתוב (דברים ז, ו): "כי עם קדוש אתה לה' אלהיך, בך בחר ה' אלהיך להיות לו לעם סגלה מכל העמים אשר על פני האדמה"; ומדוע נקראים בלשון סגלה? אלא כמו שאיננו יכולים להבין, מדוע אם עושים כך וכך, זוהי סגלה לענין פלוני, ולא נתן להסביר בשכל מדוע זה כך, כי סגלה — הינו למעלה מהשכל, כמו-כן, ממשיך רבנו ז"ל ואומר, עם ישראל עם סגלה, אשר זה למעלה מהשכל — מדוע לקח הקדוש-ברוך-הוא עם מתוך העמים, עם ישראל, אשר הם העם הנבחר, עם ישראל אף

פַּעַם לֹא יִתְעַרְבוּ בֵּין הַגּוֹיִים. וְכִמוֹ שְׂאוּמְרִים
חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (שְׁבַת פט.): מֵאֲזֻ שֶׁקָּבְלוּ יִשְׂרָאֵל
תּוֹרָה בְּסִינִי, יָרְדָה שְׁנָאָה מֵאֲמוֹת הָעוֹלָם לְיִשְׂרָאֵל,
הַגּוֹיִים שׁוֹנְאִים אֶת יִשְׂרָאֵל, וְאִף שֶׁהֶעֱרַב־רַב
רוֹצִים לְבוֹלֵל אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בֵּין הַגּוֹיִים —
הִיָּה לֹא תִהְיֶה, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי: הֲלָכָה
הִיא בִּידוּעַ שֶׁעָשׂוּ שׁוֹנֵא לִיעֶקֶב (סְפָרִי בַּהֲעֻלּוֹתָ ט. י;
וּבְרַשׁ"י וַיִּשְׁלַח ל. ג. ד); גוֹי שׁוֹנֵא יְהוּדִי, מִקְנֵא בּוֹ, חָשׁ
שֶׁהִיָּהּ יוֹתֵר מִמֶּנּוּ, הִקְנֵאָה אוֹכֶלֶת בּוֹ בְּכָל פֶּה.
לָכֵן עַם יִשְׂרָאֵל צְרִיכִים לִהְיוֹת אוֹר לַגּוֹיִים,
וְכִיצַד? עַל־יְדֵי קִיוֵם תּוֹרָה וּמִצְוֹת, יְהוּדִי שׁוֹזָכָה
לְשֹׁמֵר שְׁבַת, אֵיזוֹ זְכוּת זֶה? מֵאִי שְׁבַת? שְׁמָא
דְּקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא הֵהִיא דְּשָׁלִים מְכַל סִטְרוֹי (זֶהר
ח"ב פח.); בְּנֵה שְׁאֲדָם שׁוֹמֵר שְׁבַת, מִמְּשִׁיךְ עָלָיו
אוֹר זֵיו וְחַיּוֹת וּדְבָקוֹת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ.
הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא נָתַן לָנוּ רַמ"ח מִצְוֹת עֲשֵׂה,
וְשִׁס"ה לֹא תַעֲשֶׂה, רַמ"ח מִצְוֹת עֲשֵׂה, שְׁזֶה כִּנְגֻד
הַרַמ"ח אֵיבָרִים שְׁבָאָדָם, וְהַשִּׁס"ה לֹא תַעֲשֶׂה
כִּנְגֻד הַשִּׁס"ה גִּידִים שְׁבָאָדָם, וְאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ
הַקְדוּשִׁים (עֵין מִכּוֹת כ. ג.), שֵׁשׁ שְׁלֹש־מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים
וּחֲמִשָּׁה יָמִים בַּשָּׁנָה, וּכְנֻגָּד זֶה יֵשׁ לָנוּ שְׁלֹש־מֵאוֹת
וְשִׁשִּׁים וּחֲמִשָּׁה לֹא תַעֲשֶׂה, שְׁלֹא נַעֲבֹר עַל צֻוִּי

הבורא, כל יום ויום צועק לאדם: אל תעשה בי רע, לא בי תעשה את הרע, אלא תדחה את הרע ליום המחר, וכן אומר יום המחר: אל תעשה בי רע וכו'. לזאת אנו סופרים את הימים לידע שכל יום ויום מגוי וספור, ואין יום אחד הולך לריק. ולכן צריכים לשמר על כל יום ויום, ולידע אשר את היום הזה כבר אף פעם לא יהיה לה. ולכן אשרי מי שמנצל את הימים, לקיים בהם רצונו יתברך, שהם קיום מצוותיו הקדושות, וכן לומד תורתו הקדושה, שהיא חכמתו יתברך.

ג.

הימים הם צמצומים לקבל בהם השגת אלקותו
יתברך

בני ובנותי היקרים! עליכם לזכר, שהימים הם צמצומים לקבל בהם השגת אלקות. הקדוש-ברוך-הוא נקרא אין סוף ברוך הוא וברוך שמו, אין לנו שום משג ברוחניות אלקות, הקדוש-ברוך-הוא הלביש עצמו בימים, כמו שכתוב (תהלים לט, ה): "ומדת ימי מה היא"; הקדוש-ברוך-הוא צמצם עצמו כביכול בימים, כמו

שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ו'ל' (לקוטי-מוהב"ן, חלק א', סימן נו): יֵשׁ
לָנוּ שְׁבַע יָמִים בַּשָּׁבוּעַ, שֶׁהֵם כְּנֻגַּד שְׁבַע
סְפִירוֹת: חֶסֶד, גְּבוּרָה, תְּפָאֶרֶת, נִצָּח, הוֹד, יְסוֹד,
מַלְכוּת, שֶׁזֶּה פְּרָצוֹף אֶחָד, עוֹלָם אֶחָד, וְכָךְ הוֹלֵךְ
הַשָּׁבוּעַ, שְׁבַע יָמִים מְרֻמָּזִין כְּנֻגַּד שְׁבַע יָמֵי
שֵׁשׁ לָנוּ. בַּשִּׁבְלִי זֶה אָנוּ סוֹפְרִים אֶת הָעֶמֶר שְׁבַע
שְׁבָתוֹת תְּמִימוֹת תְּהִינָה, שֶׁהַשְּׁבַע שְׁבָתוֹת שֶׁל יָמֵי
הַסְפִּירָה תְּהִינָה תְּמִימוֹת וּשְׁלֵמוֹת בַּעֲבוּדַת הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ, וְלֹא יִלָּךְ מֵהֶם רִגַע לְאִבּוּד, כִּי כָּלֵל חַיִּי
הָאָדָם הֵם שְׁבַע יָמֵי שָׁנָה, כְּמוֹ שֶׁאָמַר דּוֹד הַמָּלָךְ
(תהלים צ. י): "יָמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבַע יָמֵי שָׁנָה",
וְכָל יוֹם וְיוֹם אָדָם צָרִיף לְהִזְכִּיר לַעֲצֻמוֹ, שֶׁהַיּוֹם
הַזֶּה צִמְצוּם וּלְבוּשׁ לְגִבֵּי הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא:
"הַיּוֹם הַזֶּה אֲנִי צָרִיף לְהַשִּׁיג אֶת הַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-
הוּא", "הַיּוֹם הַזֶּה אֲנִי צָרִיף לְחַשֵּׁב מִהַקְּדוּשָׁ-
בְּרוּךְ-הוּא", "הַיּוֹם הַזֶּה אֲנִי צָרִיף לַעֲשׂוֹת רְצוֹן
הַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּלְקַיֵּם מִצְוֹת וּלְלַמֵּד תּוֹרָה"
וְכו', הֵאָם אַתָּם יוֹדְעִים, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, מַה־
תּוֹרָה? אִם הֵינּוּ זֹכִים לְהִתְבּוֹנֵן, כִּי הַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה הִיא חֻקָּמָתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּבְזֶה שֶׁאָדָם לוֹמֵד
תּוֹרָה הוּא נִכְלָל בְּתוֹךְ חֻקָּמָתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲזַי הֵינּוּ
עוֹסְקִים בַּקְּדוּשָׁה. לְזֹאת אוֹמְרִים חֻקָּמֵינוּ

הַקְדוּשִׁים (קְהֵלֶת רַבָּה ט, כד): הוֹאִיל וְהִבֵּל הֵם יָמָיו
 שֶׁל אָדָם וּכְצֵל הֵם, מָה הַנָּאָה יֵשׁ לוֹ בַּחַיִּים? אֲלֹא
 יִתְעַסֵּק בְּדִבְרֵי תוֹרָה שְׂפָלָם חַיִּים; הַיּוֹם פּוֹרֵחַ,
 הִבָּה נִתְחִיל לְהַסְתַּפֵּל מָה הִיָּה אֶתְמוֹל? לֹא נִתְבוֹנֵן
 וְנִחְשָׁב וְנִחְקָר מָה יִהְיֶה מָחָר?! הִבָּה נִסְתַּפֵּל
 בַּחֲזָרָה מָה הִיָּה אֶתְמוֹל, אֵיךְ עָבַר עָלֵינוּ יוֹם
 הָאֶתְמוֹל, וְזוֹ הַתּוֹכְחָה הִכִּי גְדוֹלָה לְאָדָם, אִם
 רוּצָה לְהוֹכִיחַ אֶת עַצְמוֹ שְׁטָעָה בַּחַיִּים, שִׁיתְבוֹנֵן
 עַל יוֹם הָאֶתְמוֹל, כְּדִכְתִּיב (בְּרֵאשִׁית לא, מב): "וַיִּכַּח
 אֱמֶשׁ", אִם רָצוֹנְךָ לְהוֹכִיחַ אֶת עַצְמְךָ — תִּסְתַּפֵּל
 עַל אֱמֶשׁ; אֱמֶשׁ הִסְתּוֹכַכְנוּ שְׁבוּרִים וּרְצוּצִים,
 בְּדַכְאוֹן, בַּעֲצָבוֹת וּבְמִירוֹת, דְּמִינוּ לַעֲצֹמְנוּ:
 "הִלּוּאֵי וְהִינּוּ זֹכִים בְּפִיס" וְכוּ', הִסְתּוֹכַכְנוּ מִלֵּאֵי
 דְּמִיוֹנוֹת: "לוֹ הִינּוּ עֲשִׂירִים גְּדוּלִּים" וְכוּ', אוֹ כֹּל
 הַיּוֹם רַבְנוּ עִם הָאִשָּׁה, הִשְׁפַּלְנוּ אֶת הַיְלָדִים,
 הִסְתּוֹכַכְנוּ, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, בְּדַכְאוֹן פְּנִימִי, שְׁכַכְנוּ
 בַּמָּטָה כְּפָגֶר מֵת, וּמָה פָּעַלְנוּ עִם כָּל זֹאת? הֲלֹא
 הַיּוֹם הִיָּה מֵת, עָבַר עִם מְאוּמָה, וְזוֹ הַתּוֹכְחָה הִכִּי
 גְדוֹלָה. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עָלֵינוּ לְזָכֹר,
 שֶׁהַיָּמִים הֵם צִמְצוּמִים לְקַבֵּל בָּהֶם הַשְּׂגָת אֱלֻקוֹתוֹ
 יִתְבָּרֵךְ, עַל-כֵּן בָּאוּ הַיּוֹם — בַּשְּׁעוֹת שְׁעוֹד נוֹתְרוֹ
 לָנוּ, הַיּוֹם הַזֶּה דִּיקָא, לְמַלֵּא בּוֹ תִּכְן רוּחֲנִי! הִבָּה

היום נלמד תורה! נקיים עוד היום כמה מצוות!
 נדבר אל הקדוש-ברוך-הוא! נאמר כמה מזמורי
 תהלים! נחטף כמה פרקים משניות! נתלבש
 במצוות! כמו שרבנו ז"ל אמר (שיחות-הר"ן, סימן
 כג): אשרי האדם שאוכל בכל יום פרקים משניות,
 ושותה אחר-כך כמה מזמורי תהלים, ומתלבש
 במצוות; כי זה האכילה, השתיה והלבושים של
 הנשמה. לזאת, בני ובנותי היקרים! באו עוד
 היום נתחיל לשמח! ונחמינו הקדושים אומרים
 (תנחומא שמיני): אין השמחה ממתנת לאדם, לא כל
 מי ששמח היום שמח למחר; באו היום נתחיל
 לשמח! באו היום נחדל עם השטיות והדמיונות
 והמחשבות של ההכל שלנו, שיהיו לנו מליונים,
 ונהיה מלכים, ונמשל על בני-אדם, הבה נעזב את
 השטיות והדמיונות שלנו, נתחיל להתקרב אל
 הקדוש-ברוך-הוא עוד היום הזה, נתחיל לדבר
 אל הקדוש-ברוך-הוא, באו היום הזה, שנותרו
 לנו בו שעות ספורות, נתודה אליו יתברך, ונשוב
 בתשובה. אלו הם "ימי הספירה", כך סופרים את
 הימים, וזה עקר הגדלה של בר ישראל, שסופר
 כל יום ויום. ובשכיל זה אנו אומרים בכל יום:
 "היום יום ראשון בשבת, שבו הלויים היו

אומרים על הדוכן בבית-המקדש, היום יום שני בשבת, שבו היו הלויים אומרים על הדוכן בבית-המקדש, היום יום שליש" וכו', כל יום יום אֲנַחְנו סוֹפְרִים, כי אנו יודעים שכל יום יום זהו צמצום להשיג בו רוחניות חיות אלקותו יתברך, ולכן אנו סוֹפְרִים את הימים, ומחזיקים אותם חשובים ביותר, כי כל יום הוא צמצום לגבי האין סוף ברוך הוא.

ד.

נשמות ישראל צריכות להתאחד יחד בימים אלו

בני ובנותי היקרים! אם אֲנַחְנו נכניס בנו, שכל יום יום הוא יום חדש, אז נדע שביום הזה צריכים להתאחד יחד נשמות ישראל. מאין באות השנאה והקנאה ששורות, רחמנא לישזבן, בין אחד לשני? מפני שלא יודעים שהיום הזה הוא יום, ועל כל יום יום יצטרכו לתת פעם דין וחשבון, ומזה בא שאדם עושה עול לזולת, ומזה נברא הסם"ף-מ"ם, שכל ענינו להחשיף עינינו, והוא נתלבש בבני-אדם, שגורמים העלם והסתור, שלא יראו אלקות, שלא ירגישו אמתת מציאותו

יתברר, ומזה בא כל הענין של 'הפרד ומשול', להפריד בין עם ישראל, כדי שהוא יוכל למשל ביניהם. ובעבור זה נפטרו תלמידי רבי עקיבא בימי הספירה. ומדוע? על שלא נהגו כבוד זה בזה. לרבי עקיבא היו עשרים וארבעה אלף תלמידים, וכלם נפטרו בפרק אחד, מפני שלא נהגו כבוד זה בזה, כמאמרם ז"ל (יבמות סב:); ומדוע לא נהגו כבוד האחד בזולתו? מפני שלא ידעו שכל יום ויום ספור ומנוי; אם אדם היה יודע, שכל יום ויום מנוי, היה אוהב את זולתו ומכבודו, כי יהודים צריכים להיות ביחד באהבה ובאחדות. מאין נובע, שיהודי שונא יהודי אחר? למה ישנה הגזענות, למה קימים ההפרשים וההבדלים בין נשמות ישראל?! הלא כלנו חוזרים לאותו מקום — אל הבינה, אל פסא הכבוד, שמשם נלקחו כלל נשמות ישראל, כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן א'), שנשמות ישראל באות מעולם הבינה, שרשי נשמות ישראל באים מפסא הכבוד, ולשם אנו חוזרים, אזי מדוע לשנא זה את זה?! אב אחד לכלנו, האבא שבשמים! ומאין אם-כן יש דבר בזה, שאחד לא ינהג כבוד בזולתו? מהסמ"ך-

מ"ם; כי בשביל הבחירה והנסיון נברא הסמ"ך-
מ"ם, שהוא היצר הרע, והוא המלאך המושחית,
והוא מלאך המות, להעלים ולהסתיר אלקותו
יתברך, ומתלבש בכל מיני שקרנים, ומאים
וצבועים, המתחזים כאלו הם רבנים, מנהיגים,
כאלו הם מקבלים, ונותנים תקונים, ולמעשה,
מוליכים את העם שולל. ואלו ימי האבל שיש לנו
בימי הספירה, שאסור להתחתן בימים אלו, אסור
לשמע כלי זמר בימים אלו, ואסור להסתפר
בימים אלו, מחמת שלא זכינו לזכר, אשר כל יום
יום מנוי וספור. ומזה בא, שמתו תלמידי רבי
עקיבא. ובאמת אומרים חכמינו הקדושים
(בראשית רבה, פרשה סא, סימן ג'), שכל התלמידים
של רבי עקיבא בפרק אחד מתו, למה? שהיתה
עינם צרה אלו באלו, אחד לא היה יכול לסבל
את זולתו. מאין בא דבר כזה, שאין יכולים
להתאחד יחד, אין יכולים לאהב זה את זה,
רחמנא לישזבן, אשר אלו ימי האבל הכי
גדולים? מפני שאיננו זוכים לזכר, אשר כל יום
יום מנוי וספור. ומהיכן בא, שאיננו זוכים לזכר
את חשיבות הימים? מנאופ, רחמנא לישזבן;
הסמ"ך-מ"ם ממלא את העולם עם כל מיני

תמונות תועבה, שקוץ, תעוב, זהום וערס, ומזה בא פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, ושאר מיני גלוי עריות, רחמנא לצלן, אשר משם בא, שהמח מקלקל, ומשם באה השנאה, שאחד שונא את זולתו. לזאת אומר האר"י הקדוש (לקוטי-תורה בלק): מי היו עשרים וארבעה אלף תלמידי רבי עקיבא? הם היו גלגול של עשרים וארבעה אלף איש שמתו בבצל פעור; אשר אז זמרי בן סלוא היה נואף, ובא בעזות נגד משה רבנו, והכשיל עשרים וארבעה אלף נשמות ישראל בנאוף ובזהמה, ועכשו הצרכו להתקן. כי הצדיק האמת מגלה את הקדוש-ברוך-הוא לכלם, ומפרסם: תדעו, שאין בלעדיו יתברך כלל, וכל יום ויום מנוי וספור, לכן אנו צריכים לקדש את עצמנו, עם ישראל הוא עם קדוש, כמו שכתוב (ויקרא יט, ב): "קדושים תהיו כי קדוש אני", אומר הקדוש-ברוך-הוא, ישראל צריכים להתקדש, כי הקדוש-ברוך-הוא גם-כן, בביכול, קדוש. ומה אנו רואים? שהערב-רב רוצים לערב בין נשמות ישראל גויות לבוללם ביניהם, ולכן אנו רואים, שהולכים בלי צניעות כחיות השדה. אך עם ישראל הם חלק אלוך ממעל, ולכן צריכים

להבדל ממעשי הגוים המזהמים, וצריכים לילך בצניעות, בטְהִרָה ובקִדְשָׁה, וְזֶה הַגָּאוֹן שֶׁלָנוּ, שאִינָנוּ מִסְתוֹכְבִּים עֲרָמִים וְעֲרָמוֹת כְּחִיּוֹת הַשָּׂדֶה, זוֹ הַגָּאוֹה שֶׁלָנוּ. אֲכַל קֵם נִגְד מֶשֶׁה רַבְּנוּ נוֹאֵף גָּדוֹל — זִמְרִי בֶן סְלוּא; כִּי מִי שֶׁיִּדְבֹּר נִגְד צָדִיק הָאֵמֶת — הוּא נוֹאֵף, כִּי אֵין מִי שֶׁיִּדְבֹּר נִגְד צָדִיק הַדְּבּוּק בַּהֲקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲלֵא אִם הוּא פָּגוּם וְנוֹאֵף. וְקֵם מֶשֶׁה רַבְּנוּ, וּמִגִּלָּה לְכֻלָּם: "וּסְפַרְתָּם לָכֶם מִמִּחְרַת הַשַּׁבָּת", מֵאַחַר שֶׁיִּצְאָנוּ מִמִּצְרַיִם, עָלִינוּ לְסֹפֵר אֶת הַיָּמִים. אֲכַל אִם אִינָנוּ רוֹצִים לְשַׁמֵּעַ בְּקוֹל הַצָּדִיק הָאֵמֶת, אֲלֵא כָּל יוֹם וַיּוֹם אָנוּ מִבָּלִים בְּשִׁטּוֹת, מִזֶּה בָּא מַה שֶּׁבָּא, שֶׁבְּנִי-אָדָם נִכְשָׁלִים בְּנוֹאֵף; כִּי אִם הִיָּה יוֹדֵעַ, אֲשֶׁר כָּל יוֹם הוּא מְנוּי וְסֹפּוֹר בְּחֻשְׁבוֹן צָדִק, אֲזִי הִיָּה הַמֶּחֱשֵׁלָם, וְלֹא הִיָּה נִכְשָׁל בְּנוֹאֵף, רַחֲמָנָא לְצַלָן. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיִּקְרִים! בָּאוּ בְיָמִים אֵלֶּיךָ נִתְאַחַד יַחַד, כִּי רַבִּי עֲקִיבָא בָּא וְאָמַר: "וְאֶהְבֶּתָ לְרַעְךָ כְּמוֹךָ" זֶה כָּלֵל גָּדוֹל בַּתּוֹרָה (יְרוּשָׁלַיִם גְּדִרִים ט, ד). אִם רְצוֹנָנוּ לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, עָלִינוּ לְקַבֵּל עַל עַצְמָנוּ אֶת הַמִּצְוָה שֶׁל "וְאֶהְבֶּתָ לְרַעְךָ כְּמוֹךָ" — לְאַהֲבָתָא כָּל יְהוּדִי בְּלִי יוֹצֵא מִן הַכָּלָל. הִנֵּה אָנוּ עֹדִים לְמַצִּיאוֹת הַמָּרָה שֶׁל הַקִּנְאָה וְהַשִּׁנְאָה שְׁשׁוּרוֹת

בינינו, שאחד מדבר על השני, אשר הכל נובע רק מחמת נאוף, מי שנואף — הוא דיקא שוּנא אַת הזולת, כי מי שקדוש וטהור ודבוק בהקדוש-ברוך-הוא, הוא רואה שכלל נשמות ישראל באות מאותו מקום, מהיכן שנשמתו באה — מכסא הכבוד. לזאת, בני ובנותי היקרים! דיקא בימים אלו, עלינו להתאחד יחד, ולאהב את הזולת, ונעשה סוף וקץ לשנאה שהאחד שוּנא את זולתו, הבה נשלים זה עם זה, כי כל יום ויום הוא יום, וחבל שיעברו הימים הטובים שלנו בקנאה ובשנאה, במריבות ובמחלוקת, כי סוף כל סוף נצטרך לעזוב את זה העולם, ולא יועיל לנו כלום. ולכן צריכים לאהב את כל בר ישראל. ומי שזוכה לאהב את כל בר ישראל, סימן שזכה כבר לשלמות הדעת, שבא על-ידי קדשת הברית, אשרי לו!

ה.

אסור להתנאש בשום פנים ואפן, אפלו בנה ואחר-כך נחרב — יחזור ויבנה מחדש

בני ובנותי היקרים! זכרו היטב, שאסור

להתִּיאַשׁ בְּשׁוּם פָּנִים וְאִפֶּן, אֲפֹלוּ שְׁעֵבֶר עָלֵינוּ מֵהַ
 שְׁעֵבֶר, נִכְשְׁלֵנוּ בְּכָל מִינֵי עֲבֻרוֹת שְׁבַע עוֹלָם, אוֹמֵר
 רַבֵּנוּ ו'ל (לְקוּשִׁי־מוֹהֲב"ן, חֵלֶק ב', סִימָן עח): אֵין שׁוּם
 יָאוֹשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל, אֵין דְּבָר כְּזֶה יָאוֹשׁ. אֲפֹלוּ
 בְּנִיתִי מֵהַ שְׁבַנִיתִי, וּלְבִסּוֹף בָּאוּ וְהַחֲרִיבוּ אֶת הַכֹּל
 — אֲסוּר לְהִתִּיאַשׁ, אֲסוּר לִי לַעֲזֹב אֶת עֲצָמִי,
 כְּאֵלוּ זֶה סוֹף הָעוֹלָם, כִּי כִּף אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
 הַקְּדוּשִׁים (יְבֻמוֹת סב:): רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, לָמַד
 תּוֹרָה בִּילְדוּתוֹ, יִלְמַד תּוֹרָה בְּזַקְנוּתוֹ, הָיָה לוֹ
 תִּלְמִידִים בִּילְדוּתוֹ, יְהִי לוֹ תִּלְמִידִים בְּזַקְנוּתוֹ,
 שֶׁנֶּאֱמַר (קֹהֶלֶת יא, ו): "בְּבֹקֶר זָרַע אֶת זֶרַעַךְ וְלַעֲרֵב
 אֶל תֵּנַח יָדְךָ"; אוֹמְרִים עַל זֶה חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים,
 שְׂרַבִּי עֲקִיבָא הָיָה לוֹ שְׁנַיִם־עָשָׂר אֲלָף זִוּגוֹת
 תִּלְמִידִים, וְכֻלָּם מֵתוּ בַּפֶּרֶק אֶחָד. תִּתְּאוּרוּ
 לַעֲצָמְכֶם, רַבִּי מָקִים יְשיבָה קְדוּשָׁה שֶׁל עֲשָׂרִים
 וְאַרְבָּעָה אֲלָף תִּלְמִידִים — כַּמָּה זְמַן הוּא מְשַׁקֵּיעַ
 בָּזֶה?! וּבַפֶּרֶט שְׁכָל תִּלְמִיד וְתִלְמִיד מְבַטֵּל אֶת
 זְמָנוֹ הַיָּקָר שֶׁל הַרְבֵּי, הוּא צָרִיךְ לְהִקְיָמָם, לַעֲוֹרְרָם
 שִׁילְכוּ לַמִּקְוָה, לְהִתְפַּלֵּל, שִׁיקְיָמוּ אֶת הַמִּצְוֹת,
 שִׁילְמְדוּ, שִׁיאֲכִלוּ, שִׁיתְנַהֲגוּ בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ, וְיִלְכוּ
 לִישׁוֹן, וְזֶה עִם תִּלְמִיד אֶחָד וְכו', וְלַרְבִּי עֲקִיבָא הָיָה
 עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה אֲלָף תִּלְמִידִים! אַזִּי כַּמָּה טְרָדוֹת

ויגיעות טרח ויגע עמָהֶם, ולבסוף כָּלֶם נפְטְרוּ.
 רבי עקיבא הִיהָ צָרִיף לְהַשְׁבֵּר לְגַמְרִי — הֵיכֵן
 תִּלְמִידִי?! הַקִּמְתִּי יְשִׁיבָה גְדוּלָּה, קִרְבָּתִי כָּל-כָּף
 הִרְבֵּה אָנָשִׁים לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכֹלֶם
 עֲזוּבוֹנִי?! אֵף רַבִּי עָקִיבָא לֹא הִתְיָאֵשׁ וְלֹא נִשְׁבֵּר,
 אֲלֹא הִתְחִיל מִחֲדָשׁ, בָּא לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים
 שְׂבָדוּרוֹ, וְהָקִים תִּלְמִידִים חֲדָשִׁים, וְאֵילוּ?
 תִּלְמִידִים כָּאֵלוֹ, שֶׁהֵם הָאִירוּ אֶת כָּלֶל נִשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל עַד הַיּוֹם, שִׁבְעָה תִּלְמִידִים חֲדָשִׁים
 הָעֵמִיד: רַבִּי מֵאִיר, רַבִּי יְהוּדָה, רַבִּי יוֹסִי, רַבִּי
 שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, רַבִּי אֱלֵעָזָר בֶּן שְׁמוּעַ, רַבִּי יוֹחָנָן
 הַסַּנְדֵּלָר, וְרַבִּי אֱלִיעָזָר בֶּן יַעֲקֹב. תִּתְּאֲרוּ לַעֲצֻמְכֶּם!
 אַחֵר שֶׁעָבַר עָלָיו מָה שֶׁעָבַר, לֹא הִתְיָאֵשׁ, אֲלֹא
 הָקִים תִּלְמִידִים חֲדָשִׁים שֶׁהָאִירוּ לְכָלֶל נִשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל, וּבִתּוֹכָם הִיהָ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, שֶׁהוּא
 הַשְּׂאִיר לָנוּ אֶת הַזֵּהר הַקְּדוּשׁ וְהַתְּקוּנִי זֶהר, שִׁבְעָה
 מִתְּגָלִים כָּל סִתְרֵי תוֹרָה, שֶׁאָמַר: 'דִּי שְׁאֲנִי נִמְצָא
 בְּעוֹלָם' (ספָה נב.); וּבִזְכוּת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי,
 אֲנַחְנוּ קִיָּמִים עֹכְשׁוֹ. כִּי הוּא מָסַר אֶת נַפְשׁוֹ לְגִלּוֹת
 אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְכָל הָעוֹלָם כָּלוֹ. מִכָּאן אָנוּ
 לְמַדִּים, שֶׁאֲסוּר לְהִתְיָאֵשׁ, אֵף שֶׁעָשִׂינוּ מָה
 שֶׁעָשִׂינוּ, וּבְנִינוּ בְּנִין לְתַפְאֲרָה וְנִחְרָב, אֲסוּר

להתיאש, אלא צריכים להתחיל מחדש — לקרב עוד ועוד נשמות אל הקדוש-ברוך-הוא; כי אף פעם לא גרע, אולי עתה נקים תלמידים כאלו, שמהם יצא תלמיד אחד שיאיר את כל העולם עם אור אין סוף ברוך הוא. לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו לקחת עצמכם בידכם, ואל תתיאשו בשום פנים ואפן, תחזרו בתשובה שלמה, ותדעו שאין ענין של יאוש, אדרבה! הבה נתחיל מעתה לחזר בתשובה שלמה, ואשרי האדם הזוכה להחזיר את אחרים בתשובה, אשר אין מצוה גדולה מזו, כמובא בזהר הקדוש (נשא קכח):
 וּבָאָה מֵאֵן דְּאֶחֶיד בִּיְדִיה דְּחִיבִיה; אֲשֶׁר מִי שְׂאוּחֻז בִּיְדֵי הַחוּטָאִים לְהַשִּׁיבָם בְּתִשְׁבּוּבָה. לזאת, בני ובנותי היקרים! אם רצונכם לתקן את כל אשר פגמתם ושחתם עד כה, עקר תקונכם — שתלכו ותחזירו יהודים בתשובה, ובזכות זה נזכה לקבל את פני השכינה. ואין עוד תקון על העבר הרע של האדם, כמו לעסוק בעסק קדוש ונורא זה, להחזיר בני-אדם בתשובה שלמה אליו יתברך, אשר אין עוד למעלה מזה; אשרי מי שעוסק בעבודה הקדושה הזו — להחזיר את הבריות אל צור מחצבתם אליו יתברך, שעל-ידי-

ימי הספירה

קצד

זֶה יִזְכָּה שְׂיִמְחַל לוֹ הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל
עֲוֹנוֹתָיו, וְיִזְכָּה לְהַשְׁתַּעֲשֹׁעַ בְּשַׁעֲשׁוּעַ דְּמִלְכָּא,
וְיִסְתַּכַּל בְּזִיו שְׂכִינַת עֲזֻז יִתְבָּרֵךְ; אֲשֶׁרִי לוֹ בָּזָה
וּבִבָּא לְנִצַּח נְצָחִים.

תם ונשלם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

קונטרס
ימי ספירת העומר

יגלה מעלת הימים האלו, ואיך עקר התקון לכל בר ישראל
הוא רק אהבת ישראל, לאהב את כל בר ישראל כנפשו,
וזהיר על שנאת חנם, שזה גורם כל הצרות, רחמנא לצלן.

בנוי ומיסד על-פי דברי
רבנו הקדוש ומהר"א, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון
הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי
חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש ג"י אָמַר: מוֹהֲרֵנ"ת ז"ל הָיָה
רָגִיל לומר בִּימֵי סְפִירַת הָעֹמֶר פְּעָמִים אֶת
הַיּוֹם תְּהִלִּים, כִּי רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ
(לקוטי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן עג) מִמַּעַלַת
אֲמִירַת תְּהִלִּים, שֶׁמֶסְגָּל מְאֹד לְתַשׁוּבָה,
וַיֵּשׁ נ' שְׁעָרֵי תַשׁוּבָה, וּמ"ט שְׁעָרִים יָכוֹל
כָּל אָדָם לִכְנֹס בָּהֶם וּלְהַשְׁיֵג, שְׂזֵה
הַמ"ט יָמִים שְׁבִין פָּסַח לְשָׁבוּעוֹת. וְלִכְּן
דִּיקָא בְּיָמִים אֵלֵּי מֶסְגָּל מְאֹד לְהִרְבּוֹת
בְּאֲמִירַת תְּהִלִּים.

(אמרי-מוֹהֲרָא"ש, חֵלֶק ב', סִימָן תתקפא)

קונטרס

ימי ספירת העומר

א.

בני ובנותי היקרים! "ימי ספירת העומר" אלו הימים שבין פסח לשבועות; בפסח יצאו עם ישראל ממצרים. גלות מצרים הייתה הגלות הקשה ביותר, כי היו צריכים לראות את כל הזבל והלכלוך של המצרים, את כל הכפירות והאפיקורסות שלהם, כמאמרם ו"ל (תנא דבי אליהו רבה, פרק ז'): אין לך אמה בעולם, שהיתה שטופה בדברים מכערים, וחשודין בכשפים ובזמה ובכל מעשים רעים, אלא המצרים בלבד; ואף-על-פי-כן החזיקו עם ישראל עצמם ביחד, על-ידי שמשה רבנו החזיר בהם את הדעת האמת, שהיא (דברים ד, לה): "אתה הראת לדעת, כי הו' הוא אלקים,

אין עוד מלבדו", ובכח הדעת הזו זכינו לצאת ממצרים. אבל כדי לטהר עצמנו מהזהמה, מהקלפות, מהטמאה, שבכל זאת נדבקה בנו בעת שהיטנו במצרים, נתן לנו הקדוש-ברוך-הוא מצוה של "ספירת-העמר", לספור את הימים, לספור את השבועות, שבועה שבועות תמימים, כמו אשה הסופרת שבועה ימים, כדי להטהר לבעלה, כמו-כן עם ישראל סופרים שבע פעמים שבע, כדי לטהר עצמם לפני הקדוש-ברוך-הוא, שנזכה בחג השבועות לקבל את התורה (זהר ח"ג צו:). ולכן "ימי ספירת העמר", הם ימים קדושים מאד, מצד אחד — יצאנו ממצרים, יצאנו מהלכלוף, מהבוץ של המצרים, וחוזרים בתשובה שלמה, אבל מצד שני — עלינו לספור יום אחר יום, לחכות ולקוות לקבלת התורה בחג השבועות. תכמינו הקדושים אומרים (פסחים קטז:): בכל דור דור חזב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים; אומרים תכמינו הקדושים (ברכות יג:), צריכים להזכיר בכל יום יום יציאת מצרים; כי עלינו לחזור בתשובה שלמה, כאמור, על הזהמה והטנוף שנדבקו בנו על-ידי גלות מצרים. ואומרים תכמינו הקדושים (ויקרא רבה, פרשה יג, סימן ד'): כל הגליות נקראו על

שם מצרים, על שם שהם מצרים לישראל. ולכן כשאדם חוזר בתשובה שלמה, ומתחרט על עברו, אשר עשה עד עתה, זו נקראת לדידו — 'יציאת מצרים', כי יוצא מהמצרים שלו — מהמצר והגלות שהיה נתון בו. ובראשית דרכו בחזרה בתשובה, בוער לו הלב מאד מאד אחר הקדוש-ברוך-הוא, ורוצה כָּכֵר להשיג רוחניות חיות אלקות, רוצה לראות אורות ונצוצות, רוצה להיות דבוק בהקדוש-ברוך-הוא, אבל נותנים לו ימים לספר, הינו שאומרים לו: המתן, חכה, לא בפעם אחת יכולים להפגס אל הקדשה. הן אמת שיש לך רצון חזק לצאת ממצרים, לעזוב את הרע שלך, אתה שב בתשובה, אבל כדי שתזכה להפגס אל הקדשה, כדי שתזכה לקבל את התורה, להשיג רוחניות חיות אלקות, זה לוקח זמן. ולכן מחד גיסא — יציאת מצרים צריכה להיות בחפזון, בזריזות עצומה, לעזוב את השקר, להשליך את הטמאה והזהמה והלכלוך תכף-ומיד, לנתק עצמו מכל הרע שהיה עמו עד כה במהירות האפשרית, אבל מאידך גיסא — כדי להפגס אל הקדשה, צריך השב בתשובה שלמה לידע, שזה אורף זמן. ולכן אסור להתיאש ולומר: "הנה שבתי בתשובה,

ואני רואה שעדין הרע והטמאה נדבקים בי, עדין מושך אותי יצרי אל הרע, עדין עולות לי מחשבות רעות, הרהורים רעים, ואני נמשך אל הזהמה, הכיצד יתכן?! הלא שבתי בתשובה?! "אלא ימי ספירת העמר" מלמדים אותי, שאסור לפל ביאוש כלל וכלל בשום פנים ואופן. אדם צריך לצאת ממצרים בכל יום ויום, אדם צריך לחזור בתשובה שלמה בכל יום ויום אל הקדוש-ברוך-הוא, לעזב את הרע ולרוץ אל הקדשה, אבל זה אורך זמן. וצריכים להתאזר בסבלנות יום אחר יום, לספור בעקשנות גדולה, וכשהקדוש-ברוך-הוא רואה שאדם חזק בעצמו, ואינו עוזב את עצמו, ואף שעובר עליו מה שעובר: עליות וירידות, עם כל זאת הוא מחזיק מעמד, לבסוף זוכה להגיע אל חג השבועות, שאז זמן קבלת התורה, שמשגי את הקדוש-ברוך-הוא בתכלית המדרגה העליונה.

ולכן "ימי ספירת העמר", הם ימים קדושים מאוד מאוד, שכל בר ישראל צריך להתעורר בהם בתשובה יותר מכל השנה. כי הנה זכינו לצאת ממצרים בחג הפסח, אבלנו מצה, שזה 'מיכלא דאסותא', מאכל של רפואה (זהר ח"ב קפג:); כי

כְּשֶׁהֵינּוּ בַּמִּצְרִים, וְנִכְשְׁלֵנוּ בַּעֲוֹנוֹת, נַעֲשִׂינוּ חוֹלֵי נֶפֶשׁ, כִּי כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא לִפְנֵי יְתֻבְרָךְ, וְכִשְׁאִין לוֹ אֲמוּנָה בַּהֲקֹדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּא מִסְכֵּן, נַעֲשֶׂה חוֹלָה נֶפֶשׁ, הֵגֶם שֶׁהוּא מְסֻבָּב, הוֹלֵךְ, מִתְנוּעֵעַ, מִתְהַלֵּךְ בַּחֲבֵרָה, וּמִגְדִּיר עֲצָמוֹ 'נֶאֱוֵר', אֲבָל אִם נַעֲדֶרֶת מִמֶּנּוּ הָאֲמוּנָה, בֶּר מִינֵן, הוּא חוֹלָה נֶפֶשׁ, כִּי אִיךְ אָדָם יָכוֹל לַחֲיוֹת בְּלִי אֲמוּנָה?! הֲלֹא אִם רַק מִתְבּוֹגֵן: "מִי הוֹלֵךְ בִּי?! מִי מִתְנוּעֵעַ בִּי?! מִי חוֹשֵׁב בִּי?! מִי מְדַבֵּר בִּי — אִם לֹא הֲקֹדֶשׁ-בְּרוּךְ-הוּא! אֲזִי מֵה שִׁיךְ שִׁיפֹל, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, לְכַפִּירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת?! אֵין זֹאת אֱלֹא שְׁנַחֲלָה בַּחֲלֵי הַנֶּפֶשׁ. וְלִכֵּן אוֹכְלִים בַּפֶּסַח מִצָּה, שְׁנִקְרֵאת 'מִיכָלָא דְאַסּוּתָא', מֵאֲכָל שֶׁל רִפּוּאָה, קִבְּלֵנוּ תְּרוּפָה מֵאֵתוֹ יְתֻבְרָךְ, לְאֲכָל בַּחֲג הַפֶּסַח מִצָּה. וְכָתוּב בַּזֹּהָר הֲקֹדֶשׁ (זֹהַר ח"ב מ"א), שְׁמִצָּה נִקְרֵאת גַּם 'מִיכָלָא דְמַהִּימְנוּתָא' — מֵאֲכָל שֶׁל אֲמוּנָה; כִּי לָמָּה אֲנוּ אוֹכְלִים מִצָּה? מִפְּנֵי צוּרֵי הַבּוֹרָא יְתֻבְרָךְ שְׁמוֹ! נִמְצָא, שְׁבִימֵי הַפֶּסַח הֲקֹדֶשִׁים, זֻכִּים עִם יִשְׂרָאֵל לְאֲכָל מִצָּה, וּמִקְבָּלִים אֶת הַרְפּוּאָה לַחֲלֵי הַנֶּפֶשׁ שֶׁנִּדְבַּק בָּנוּ עַל-יְדֵי עֲוֹנוֹתֵינוּ. וְעַל-יְדֵי אֲכִילַת מִצָּה, קִבְּלֵנוּ כֹחַ לְצֵאת מִמִּצְרַיִם, לְצֵאת מִהַטְמָאָה שֶׁלֵּנוּ, לְצֵאת מִהַלְכָּלוֹךְ, וְאַנְחֵנוּ חוֹזְרִים בְּתִשּׁוּבָה

שלמה אל הקדוש-ברוך-הוא. הלב שלנו מתחיל
לבער אל הקדוש-ברוך-הוא, אנחנו כוספים
להכלל באין סוף ברוך הוא, אנו משתוקקים להגיע
לכל המדרגות שבעולם. ולכן, בני ובנותי היקרים!
באו ונתחזק עכשו ב"ימי ספירת העמר", ונשוב
בתשובה שלמה לעקר מהרע ולהדבק בטוב, שהוא
הבורא יתברך שמו.

ב.

בני ובנותי היקרים! חכמינו הקדושים
אומרים (חגיגה יז:): מצוה למימנא יומי, מצוה
למימני שבועי; יש מצוה למנות את הימים
והשבועות; כי פשיצאו עם ישראל ממצרים, על-
ידי אור עליון שהאיר עליהם הקדוש-ברוך-הוא
בהארה נוראה ונפלאה עד מאד, אז חזרו בתשובה
שלמה, ונמשכו אחריו יתברך בתשובה עצומה.
ובדרך כלל בראשית דרכו של החוזר בתשובה, אז
יורד אור גדול לנשמתו; נשמות עם ישראל ירדו
מעולם האצילות, לזה העולם הגשמי והחמרי,
עולם העשיה, ונדבקו בהן פה כל מיני קלפות
וסטרא אחרא, והאדם נכשל בעוונות חמורים, עד

שנלכד במלכדת כזו, שקשה לו לצאת, ובפרט מי שלא נולד בקדשה, ומי שבא מחברה של כופרים ואפיקורסים, רחמנא לישזבן, מי שלא גדל על ברכי התורה והנהגותיה, הוא נלכד ברשת הקלפות ובמצודתן. אבל הקדוש-ברוך-הוא חס ומרחם על נשמות ישראל, ורוצה שכלם ישובו בתשובה, ועל-כן מאיר על כל נשמה ונשמה אור גדול מאד בכל יום, וזו ההתעוררות שבאה מלמעלה, שהקדוש-ברוך-הוא מאיר בנשמה, שפתאם נכנסת באדם תשוקה לחזר בתשובה שלמה, גדלק בו הנצוץ היהודי. אבל תכף-ומיד כשיש בו התעוררות, מתגברים עליו הקלפות והסטרא אחרא יותר, ואוחזים בו חזק, ואינם מרפים, כי אין רצונם, שיעזב את הרע, כי חפצים לקחת את הנשמה הקדושה, ולהחזיקה באמתחתם, כי הם נהנים מנשמות ישראל. עם כל זאת, חמל עלינו הבורא יתברך שמו, ושלח לנו את משה רבנו, שהחזיר בעם ישראל את האמונה, האיר בהם גלוי אלקות. ובכח משה רבנו, שהאיר את אורו יתברך בהארה עצומה, נשמות ישראל קבלו על עצמם חד משמעית, שיוצאים ממצרים. עם כל זאת אומרים

חכמינו הקדושים (תנחומא בשלח א') על הפסוק (שמות יג, יח): "וַחֲמִשִּׁים עָלוּ מִמִּצְרַיִם" — אחד מחמשה, הינו ארבעה לא רצו לצאת ממצרים, רק אחד מחמשה הסכים לצאת; ונדבר זה סובב והולך בכל דור ודור, הקדוש-ברוך-הוא שולח לנו צדיקים קדושים, שהם בחינת משה רבנו, והם מחזקים ומעודדים ומשמחים ומחזקים את נשמות ישראל לשוב בתשובה שלמה. אבל לא כל אחד זוכה להתקרב אל הצדיקים. וכדאי אור הקדוש-ברוך-הוא שופע על כל נשמות ישראל, אבל מרב הרע שנדבק בנו, רחמנא לישזבן, רק אחד מחמשה רוצים לצאת ממצרים, חפצים לחזור בתשובה שלמה, וגם על האחד מהחמשה עוברים נסיונות קשים ומרים, עם כל זאת אם אדם מקבל על עצמו יהיה מה שיהיה ויהיה איך שיהיה, אפלו יעבר עלי מה שייעבר, אצא מהרע, אז סוף כל סוף יזכה לשוב בתשובה שלמה. וכמו שהיה במצרים, כך כל אחד בפרטיות, עם הגלות מצרים שלו; ולכן כאשר זוכים לצאת מהרע והטמאה שנדבק בנו בעת שהיינו במצרים בין הגויים, ולמדנו ממעשיהם הרעים ותועבותיהם המגנות, והנה שבנו מכל אלו. אזי נתן לנו הקדוש-ברוך-הוא

"ימי ספירת העמר", ימים קדושים כאלו, שעלינו לספור כל יום ויום, כל שבוע ושבוע משך שבועה שבועות, שהם ארבעים ותשעה יום; כי במצרים שהינו בארבעים ותשעה שערי טמאה, כי מי שרחוק מהקדוש-ברוך-הוא, מי שרחוק מהתורה, הוא שרוי במ"ט שערי טמאה, ולוקח לו ארבעים ותשעה יום לצאת מהם, ולכן נתננו הבורא יתברך שמו מצוה של "ספירת-העמר" לספור את הימים והשבועות, כדי שנוכל לזכור עצמנו, שנהיה ראויים לקבל את התורה. ואלו הימים "ימי ספירת העמר", הם ימים מיוחדים לעם ישראל. ולכן זהו הזמן לשוב בתשובה שלמה לפניו יתברך, ולבקשו שימחל לנו על כל אשר חטאנו ופגמנו, כי אלו הם ימי תשובה, ויכולים לזכות בהם לכל המדרגות שבעולם.

ג.

בני ובנותי היקרים! הבה נתבונן, מה מלמדים אותנו "ימי ספירת העמר"? יהודי מספן, שנפל במקום שנפל, ונכשל במה שנכשל, בכל מיני עברות חמורות: עבודה זרה, גלוי עריות ושפיכות דמים, שזה מצוי מאוד בינינו, כי נתקיים

אצלנו, לצערנו הרב (תהלים קו, לה): "וַיִּתְעַרְבוּ בְּגוֹיִים וַיִּלְמְדוּ מַעֲשֵׂיהֶם"; הערב־רב מביאים גוים וגויות לכולל את נשמות ישראל ביניהם, ומפיצים זהמה וטמאה, שקוץ, תעוב, זהום וערם, כדי שנשמות ישראל יכשלו בפגם הברית, רחמנא לישזבן, וממלאים את כל הארץ ואת כל העולם עם כפירות ואפיקורסות של "כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה" (דברים ח, יז), עוקרים את נשמות ישראל משרשן, מצור מחצבתן, שאלו מ"ט שערי טמאה. והנה מאיר עלינו הקדוש־ברוך־הוא אור גדול מאד, שנוכל לשוב בתשובה שלמה; וזה סובב על כל יהודי, כי כל יהודי יש לו כל יום ויום הרהור תשובה, אבל לא כל אחד רוצה לשוב בתשובה, רק אחד מחמשה, וגם האחד מהחמשה, עוברים עליו הרבה יסורים וצרות, וכפי שאנו רואים, אשר השב בתשובה, יש לו סבל רב הן מהחברה, הן מהמשפחה, לועגים לו, צוחקים עליו, וכן התאוות והמדות המגנות שהיו לו עד כה, מתעוררות מחדש, עד שהאדם נשבר לגמרי, וחושב: "היתכן?! הלא שבתי בתשובה, קבלתי על עצמי על תורה ומצוות, אני לומד תורה בכל יום, ולמה מתחיל לבער בי יצרי יותר ויותר?!"

והוא שבויר כחרס הנשבר; אבל באמת, מי שרוצה לשוב בתשובה שלמה, ההכרח לו להתקרב אל הצדיק האמת, שהוא בחינת משה רבנו, שחזק ועודד ושמח את נשמות ישראל: "תדעו לכם, שיצאתם ממצרים, מן הזהמה שעברה עליכם עד כה, והנה אתם מוכנים להפנס אל הקדשה, שזה שער הנ', שער החמשים, להשיג את הקדוש-ברוך-הוא, את התורה. אבל עליכם לדעת, שזה אורך זמן, אי אפשר לברח ולעוף מהפך אל הפך בן יום ללילה". ולכן מיציאת מצרים, שהיתה בחג הפסח, עד קבלת התורה, שהיא בחג השבועות, ישנם "ימי ספירת העמר", ארבעים ותשעה יום שאנו סופרים, להורות ולגלות לנו, שכל יום ויום מנוי וספור, וצריכים לשמר על הימים והלילות, על השעות היקרות, ולידע שיגיע היום שנוצטרך לעזוב את זה העולם, וחבל על כל יום ועל כל שעה לבטלה בהביל ובריק, אלא צריכים לשוב בתשובה שלמה, לחזר אל הקדוש-ברוך-הוא, לדבר אליו ותברך, לקיים מצוותיו ותברך, להתחזק להיות בשמחה. אבל מצד אחד — הנה יצאתי ממצרים בחג הפסח, ושבתי בתשובה שלמה, והנה בוער בי עדין היצר הרע, מושכת אותי הטמאה,

ומתעורר בי הרע שוב ושוב, על זה אנו סופרים
 "ימי ספירת העמר", לדעת שאורך זמן, יום אחר
 יום, וצריכים להמתין בסבלנות. פמאמרם ו"ל
 (יומא לט.): בא לטהר אומרים לו: המתן; אם אחד
 רוצה להכניס אל הקדשה ולטהר עצמו, אומרים
 לו: המתן! כי התשובה אורכת זמן, ואם יש לאדם
 סבלנות, אף שבוזר בו יצרו ונמשך אחר הרע,
 אבל פונה ערף לזה, ומתקדם עוד ועוד יום, ובוזר
 לבו אל בוראו יותר ויותר, סוף כל סוף יגיע אל
 יום החמשים, שהוא חג השבועות, ויקבל את
 התורה. ולכן אומר רבנו ו"ל (ספר-המדות, אות
 תשובה, סימן עו): המתחיל לעבד את ה' יתברך,
 הקדוש-ברוך-הוא אומר לו: יודע אני שחפץך
 ורצונך לעבד אותי, אבל מהו הבטוחות, שמא
 למחר תעזב אותי? ! אם-כן איך אקרב אותך
 בשביל הרצון שרציתי, ואיך אגלה לך תכף דברים
 נסתרים? אלא כן תעשה, בתחלה אהב אותי כף
 ותעשה מצוותי, אף-על-פי שאין אתה יודע השכל
 של המצוה, ועבד אותי פשוט בלא חכמות,
 וכשתעבד אותי כמה זמנים, אזי אאמין לך ואגלה
 לך טעם ושכל של כל דבר ודבר, ואקרב אותך
 בכל מיני התקרבות, כי הזמן שעבדת אותי מקדם,

הוא בטוחות שלא תעזב אותי. וכל זאת ענין "ימי ספירת העומר"; מצד אחד — אדם רוצה לשוב בתשובה, להיות צדיק, דבוק בהקדוש-ברוך-הוא, ואומר לעצמו: "מספיק הזבל, די להקמה, די לכפירות והאפיקורסות, אני רואה להיכן הערב-רב הביאו אותי?! מה יוצא מכל הטמאה וההקמה?! הימים והלילות, השבועות והחדשים והשנים פורחים בלא כלום! אין בידי מאומה! נחושה החלטתי לשוב בתשובה שלמה, אני משליך את הרע אחר גוי, אני רוצה רק את הקדוש-ברוך-הוא". והנה מתחיל לצעד קדימה צעד אחר צעד, ומתגבר עליו יצרו, כפי שכל אחד ואחד יודע, מה זה להיות חוזר בתשובה, שבוער לנו הלב מאד אליו יתברך, ואנו גם-כן רוצים להיות צדיקים. ובאמת למה לא?! והלא כתיב (ישעיה ס, כא): "ועמך כלם צדיקים", עם ישראל כלם צדיקים קדושים, עם ישראל נשמתם היא חלק אלוך ממעל, וכל יהודי יכול להגיע לכל המדרגות שבעולם. אבל זה אורך זמן, עד שונכנסים אל הקרשה, אין זה נעשה בן יום ללילה. וזה אף אחד אינו יודע. חושבים, הנה שבנו בתשובה שלמה, והנה כבר נהיה בקדשה ובטהרה, וברגע שרואים

שְהָרַע וְהִטְמָאָה מִתַּגְבְּרִים יוֹתֵר וְיוֹתֵר, מִתְחִילִים לְהִתְחַרֵּט: הַזֹּאת נֶעֱמִי? ! זֶה הַנְּעִימוֹת שֶׁהִבְטִיחוּ לִי, שֶׁאִם אֲחִזֹּר בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה, אֲזָכָה לְהַרְגִּישׁ אֶת הַנֶּעֱם הָעֲלִיזָה, נֶעֱם אֱלֹקִי, עֲרֻבוֹת הַשְּׂכִינָה, וְהִנֵּה עוֹבְרִים עָלַי חוֹבָלִים וּמְנִיעוֹת, שְׂמָכִים בִּי וּמְצִיקִים לִי יוֹתֵר וְיוֹתֵר. עַל זֶה בָּאִים "יְמֵי סְפִירַת הָעֶמֶר", שְׂמֻגָּלִים לָנוּ — לֹא וְלֹא! יִצְאָתֶם מִמִּצְרַיִם — אֲשֶׁרִיכֶם וְאֲשֶׁרִי חִלַּקְכֶם! אֲכַל דָּעוּ לָכֶם, שְׁעֲלִיכֶם לִסְפֹּר יוֹם אַחֵר יוֹם, כִּי אֲוֹרֵךְ זְמַן עַד שְׁנִכְנָסִים אֶל הַקִּדְשָׁה, וְאִם תִּהְיוּ חֲזָקִים לְהִתְגַּבֵּר בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, וְתִחְזִיקוּ מֵעַמָּד עַל כָּל הַנִּסְיוֹנוֹת הַקָּשִׁים וְהַמְרִים שִׁיבֹאוּ עֲלֵיכֶם, לֹא תִתְפַּעֲלוּ מִשׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, וְיוֹם אַחֵר יוֹם תִּסְפְּרוּ אֶת הַיָּמִים, אֶת הַשְּׁבוּעוֹת, אִם תִּהְיוּ עֹקְשָׁנִים בְּזֶה, תִּגְיֵעוּ אֶל יוֹם הַחֲמִשִּׁים, שֶׁהוּא חֵג הַשְּׁבוּעוֹת, וְתִקְבְּלוּ אֶת הַתּוֹרָה, שֶׁזֶה הַמַּחִין הָעֲלִיזָה, שֶׁאֲדָם זֹכֶה לְהַשִּׁיג אֶת הַקִּדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מִחוּ מִתְחִיל לַחֲשֹׁב רַק מִהַקִּדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הָעֵינִים שֶׁלּוֹ אֵינָן רֹאוֹת כָּלוּם — רַק אֱלֹקוֹת, הָאָזְנִים שֶׁלּוֹ אֵינָן שׁוֹמְעוֹת כָּלוּם — רַק אֱלֹקוֹת, הַחֵטֵם שֶׁלּוֹ אֵינוֹ נוֹשֵׁם כָּלוּם — רַק אֱלֹקוֹת, וְהִפָּה שֶׁלּוֹ מְדַבֵּר תָּמִיד רַק אֱלֹקוֹת, וּמְדַבֵּר רַק אֶל הַקִּדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁר שִׁירוֹת

ותשבחות אליו יתברך. וכן מדבר עם אנשים רק מאמונה.

וזו מדרגת הצדיקים, שזוכים להיות כל-כך דבוקים בהקדוש-ברוך-הוא, עד שלא רואים שום דבר — רק אלקות, לא שומעים כלום רק כרוזים מלמעלה, שהקדוש-ברוך-הוא מכריז בכל העולמות עד העולם הזה בכל יום ויום מה יקרה ומה קורה בפרטי פרטיות, אשר רק הצדיקים הקדושים זוכים לשמע כל זה, ומזה זוכים לחדש חדושי תורה בכל יום ויום, זוכים להשגות נוראות ונפלאות ברזי וסתרי תורה, מיחדים יחודים קדושים, ממשיכים על עצמם אור וזיו וחיות ודבקות הבורא יתברך שמו. וכיצד זכו לזה? אלא גם עליהם עבר מה שעבר, כי לולא שעבר עליהם, לא היו מגיעים לאשר הגיעו, כי גם על הצדיקים הקדושים עובר בהתחלה מה שעובר, כי על כל נשמה ונשמה בזה העולם הגשמי והחמרי, המלא קלפות והסתרות והעלמות עובר מה שעובר, אלא הצדיקים ברי דעת, ותכף-ומיד מבקשים ומחפשים ומוצאים את הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבריאה. ולכן קל להם יותר, כי הם יודעים שהקדוש-ברוך-

הוא נמצא ובלעדיו אין שום נמצא. ולכן אין יכולים להטעותם, לא-כן מי שלכלף עצמו בעוונות חמורים ובפרט בפגם הברית, שזה אבי אבות הטמאה, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רמב), שזה בא מהסתכליות רעות, שחכמינו הקדושים אומרים (סנהדרין מה.): אין היצר הרע שולט, אלא במה שעניו רואות. בשביל זה הקלפות והסטרא אחרא מתגברים מאד מאד על בני-אדם, להכשילם בראיות אסורות, וכמו שאנו עדים כיום לפריצות הגדולה שקורית בחוצות, לזהמה שמסתובבת ברחובות, ושאר תמונות תועבה, והפל — להכשיל נשמות ישראל, לטמטם להם את המוח והדעת, עד שבמקום לחשב מהקדוש-ברוך-הוא, ולהשתוקק אחריו יתברך, במקום לראות אלקות, שזה אריך אנפין דקדשה, שזו מדרגה הכי עליונה שאדם יכול לזכות אליה בזה העולם — להרגיש איך הקדוש-ברוך-הוא מחיה ומנהיג ומקים את כל הבריאה, תחת זאת מתגבר אריך אנפין דטמאה, שהיכן שמסתפל רואה רק זהמה. ולכן תכף כשאדם שב בתשובה, שזו יציאת מצרים, כמאמרם ז"ל (פסחים קטז.): בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמן כאלו הוא

יֵצֵא מִמִּצְרַיִם; וּכְמֵאֲמָרְךָ ו'ל (ויקרא כב, פְּרָשָׁה יג, סימן ד): כָּל הַמִּלְכוּת נִקְרָאוּ עַל שֵׁם מִצְרַיִם, שֶׁנִּפְּלוּ אֹז בְּטֻמְאַתָּם, כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (תורת כהנים אחרי יח): "כְּמַעֲשֵׂה מִצְרַיִם לֹא תַעֲשׂוּ" — מִגִּיד שֶׁמַּעֲשִׂיהֶם שֶׁל מִצְרַיִם מְקַלְקְלִים מְכַל הָעַמּוּמִין; וְהִנֵּה בַּחֲג הַפֶּסַח יֵצְאוּ מִמִּצְרַיִם, כְּדִי לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה בַּחֲג הַשְּׁבוּעוֹת, וּבֵין כֵּךְ יֵשׁ לָנוּ "יְמֵי סְפִירַת הָעֵמֶר", לְלַמֵּד אֶת הָאָדָם, שְׂאִסּוֹר לְהִתְיָאֵשׁ, אֲלֵא לִידַע, שְׂאוּרֵךְ זְמַן עַד שְׂזוּכִים לְהִגִּיעַ לְמַדְרַגַּת קְבִלַת הַתּוֹרָה, וּבְכָל יוֹם וְיוֹם צְרִיכִים לְהִתְקַדֵּשׁ יוֹתֵר וְיוֹתֵר — לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין, לִילֵךְ בְּזָקֵן וּבִפְאוֹת, הָאֵשֶׁה צְרִיכָה לְהִקְפִּיד עַל טְהֵרַת הַצְּנִיעוּת, כְּסוּי רֹאשׁ, שְׁלֹא יֵרָאוּ, חֵס וְשְׁלוֹם, אֶת שְׁעֵרוֹת רֹאשָׁה, שְׁזֵה עוֹן חֲמוֹר מְאֹד, וְכֵן בְּגָדִים צְנוּעִים, שְׁלֹא יִהְיוּ קְצָרִים וְחֲשׂוּפִים, רַחֲמָנָא לְצֻלָּן. וּשְׁגִיחָם צְרִיכִים לְהִזָּהֵר בְּשִׁמִּירַת שַׁבָּת, בְּכַשְׁרוֹת הַמֵּאֲכָלִים, עַד שְׁסוּף כָּל סוּף מְגִיעִים לְיוֹם הַחֲמִשִּׁים, שֶׁהוּא הָאֶרֶת הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, עַד שְׂזוּכִים לְהִכָּלֵל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא.

אָבֵל עַל כָּל זֶה יֵשׁ לָנוּ תִּנְאִי אֶחָד: אִם אָנוּ רוֹצִים לְהִצְלִיחַ בַּחֲזָרָה בְּתִשְׁבָּה, עָלֵינוּ לִזְכֹּר,

שְׁהִיִּסּוּד בִּיהָדוּת זֶה "אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל" — לְאַהֲבַת אֶת
כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל; כִּי אִי אֶפְשָׁר לַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה
אֶל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲלֵא כְּשֵׁישׁ אַהֲבַת יִשְׂרָאֵל,
וְאוֹהֲבִים זֶה אֶת זֶה, כִּי כָּלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הֵם
חֵלֶק אֶלּוֹק מִמַּעַל, אֵין דְּבַר כְּזֶה שְׁאֶחָד יוֹתֵר גָּדוֹל
מִהַשְּׁנִי, כְּלָנוּ בְּנֵי הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(דְּבָרִים יד. א): "בָּנִים אַתֶּם לַיהוָה" אֲלֵקִיכֶם", כָּל עַם
יִשְׂרָאֵל בָּנִים אֱהוּבִים לִפְנֵי יְתָבָרְךָ. כְּמֵאמָרְס ו"ל
(אַבוֹת ג): חֲבִיבִין יִשְׂרָאֵל שְׁנִקְרָאִים בָּנִים לְמָקוֹם;
וְלָכֵן כְּשֶׁאָדָם חוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, עָלִיו לְדַעַת
שֶׁהוּא צָרִיךְ לְאַהֲבַת אֶת כָּל יְהוּדֵי, כִּי בְּרַגַע שְׁנִכְנָסַת
בְּמַחוּ מַחֲשָׁבָה רָצָה שֶׁל טִינָה וְכְדוּמָה נֶגֶד יְהוּדֵי
אַחֵר, סִימָן שְׁעוֹד אֶרְכָּה לִפְנֵי הַדְּרָךְ לַחֲזָרָה
בְּתִשׁוּבָה, וְיִדַע שְׁזֹ עֲצַת הַסֵּם"ד-מ"ם, שֶׁכָּל כַּחוּ:
'הַפֶּרֶד וּמִשְׁל', שְׁמִסִּית וּמִדִּיחַ מֵאֶחָד לַשְּׁנִי, שְׁאֵלו
כָּלֵל הַהֶסְתוֹת הַרוֹחוֹת הַיּוֹם, וּמִסִּיתִים וּמִדִּיחִים זֶה
נֶגֶד זֶה, הָעֶקֶר לְהִבְיָא לְפִרוּדִים. וְיֵשׁ אֲנָשִׁים
הַנִּקְרָאִים: 'רַע-בָּנִים', שְׁמִתְחַזִּים כְּחֻכָּמִים, אֲבָל הֵם
בוֹרִים וְרִיקִים וְעַמִּי הָאֶרֶץ. וְהִסִּימָן לָזֶה — אִם הֵם
לֹא עוֹשִׂים שׁוֹם דְּבַר בְּשִׁבִּיל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא —
לֹא טָהָרָה, לֹא חֲנוּף, לֹא כִשְׁרוּת, וְכָל מַעֲיָנָם
וְעַסְקָם רַק מְרִיבוֹת וְהֶסְתוֹת בֵּין אֲנָשִׁי הַקְהֵלָה,

צריכים לדעת, אשר (ויקרא יג, מה): "טמא טמא יקרא"; ולכן כל השב בתשובה, עליו לידע שעקר החזרה בתשובה זה רק כשיש אחדות ואהבה בין נשמות ישראל, ולידע, שאני לא יותר גדול ממנו, והוא לא יותר גדול ממני, כלנו בני הקדוש-ברוך-הוא; וכשאוחזים בזה, אף פעם לא נופלים. כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן א'): אם אדם מחזיק בכסא הכבוד של הקדוש-ברוך-הוא, ששם שרשי נשמות ישראל, שום מלאך ושרף אינו יכול לגע בו, כי אוחז עצמו עם נשמות ישראל. אף דא עקא, כשאדם מתחיל לשוב בתשובה, בא הסמ"ד-מ"ם בנכלי ערמוניות ואומר: הדרך שלי יותר טובה משלך, שיטתי יותר נכונה וכו', ומה קורה לבסוף? כלם אובדים. וזה הנה בימי ספירת העומר, שתלמידי רבי עקיבא לא נהגו כבוד זה בזה, ולכן מתו בימים אלו. ומה נקראת מיתה? נפילה (עין זהר ח"ג קלה:). רבי עקיבא היה סמל של אהבת ישראל, וגלה לכלם: "ואהבת לרעך כמוך" — זה כלל גדול בתורה. וזאת החדיר בתלמידיו, אבל התלמידים לא קבלו את הלמוד מרבים, מהצדיק האמת, ולא נהגו כבוד זה בזה, ובשביל זה נפלו ומתו. וזהו הלמוד העמק

שְׁעֲלִינוּ לִלְמַד כְּדֵי לְתַקֵּן עֲצָמָנוּ, כִּי כְּדֵי לָשׁוּב
 בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה עָלֵינוּ לְזָכֹר, שְׁכָל יְהוּדֵי חֲשׁוֹב
 בְּעֵינָיו יִתְבָּרֵךְ, וְצִרִיכִים לְאַהֲבָה אֶת כָּל אֶחָד, וְאִם
 נֶאֱהָב אֶת כָּל בֶּר יִשְׂרָאֵל, נִדְעַ שְׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 אוֹהֵב אוֹתָנוּ, אֲכַל אִם, חֵס וְשָׁלוֹם, נִמְצָא פְּגָמִים
 וּמוֹמִים בְּזוּלָתוֹ, סִימָן שֶׁצִּדִּין הַסֵּם"ךְ-מ"ם נֶאֱחָז בָּנוּ.
 וְלָכֵן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! בָּאוּ עֲכָשׁוּ ב"ימֵי סְפִירַת
 הָעֵמֶר", נִחְזֹר בְּתִשׁוּבָה עַל כָּל אֲשֶׁר חָטְאָנוּ וְעִבְרָנוּ
 וּפְגָמָנוּ בַּעֲת שְׁהֵינּוּ בְּמִצְוֹת, וְנִתְכַּוֵּן לְקִרְאָת חַג
 הַשְּׁבִיעוֹת, וְנִתְרַחֵק מִהַסֵּם"ךְ-מ"ם, שֶׁזֶּהוּ כָּלֵל
 הַהֶסְתוֹת הַפְּרוּעוֹת שֶׁיִּשְׁשֹׁן כִּיּוֹם בְּכָל מוֹשְׁבָה
 וּמוֹשְׁבָה, בְּכָל עִיר וְעִיר, בְּכָל כֶּפֶר וּכְפָר, שְׁמִסִּיתִים
 וּמִדִּיחִים זֶה נֶגֶד זֶה, הָעֵקֶר לְגֵרָם לְפְרוּדִים בֵּין
 נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְלָכֵן עֵקֶר עֲבוֹדָתָנוּ בְּיָמִים קְדוּשִׁים
 אֵלּוּ צָרִיךְ לִהְיוֹת אִף וְרַק קֹדֶשׁ לְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל,
 לְקַבֵּל עַל עֲצָמָנוּ לְאַהֲבָה אֶת כָּל אֶחָד, וְלִמְסֹר נַפְשָׁנוּ
 בְּעִבּוֹר זוּלָתָנוּ, וְאִזּוּ נִכּוֹן לִבְנוּ יִהְיֶה בְּטוֹחַ, שֶׁחֲזָרָנוּ
 בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה, וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לִהְיוֹת כָּלִים
 לְקַבֵּל בָּהֶם אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 יִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ אֹר וְזִיּו וְחַיּוֹת וְדִבְקוֹת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ
 שְׁמוֹ, וְנִהְיֶה כְּלוּלִים בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְיִזְכְּנוּ
 הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה לְפָנָיו.

קונטרס

ספירת העומר

יגלה ממעלת ימי הספירה, שבהם יכולים לזכות לצאת מהשטמא ולהכנס אל הקדושה, ואיך שצריכים לסלק את חממתו המדמית, ולהכניס עצמו באמונה פשוטה בו יתברך, שדיקא על-ידיה יזכה להגיע לשער החמשים, ויהיה נכלל באין סוף ברוך הוא.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש ג"י אָמַר, שְׁבִיּוֹתָר צָרִיכִים
לְתַקֵּן אֶת הַמִּדּוֹת בְּיָמִים אֱלוֹ שֶׁל יָמֵי
סְפִירַת הָעֶמֶר, כִּי הָעֶמֶר הוּא בְּחִינַת מִדָּה
וְצִמְצוּם, וְלָכֵן לִפְנֵי קִבְּלַת הַתּוֹרָה שֶׁהוּא
בְּחֵג הַשְּׁבוּעוֹת, אָז עוֹסְקִין בְּכָל יוֹם וַיּוֹם
לְתַקֵּן מִדָּה אַחֶרֶת מִהַשְּׁבַע מִדּוֹת, כִּי אֵי
אֶפְשָׁר לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, אֲלֵא עַל־יְדֵי
מִדּוֹת וְצִמְצוּמִים, הֵינּוּ שְׂאֲדָם יִקְנֶה
לְעַצְמוֹ מִדּוֹת טוֹבוֹת, וּבְזֶה יִזְכֶּה לְצִמְצוּם
אֶת אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ יתְבַרֵךְ, שְׂיֵאִיר בּוֹ
בְּהֶאֱרָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד.

(אֲמַר־מוֹהֲרָא"ש, חֶלֶק ב', סִימָן תתקפב)

קוֹנְטָרַס

סְפִירַת הָעֵמָר

א.

יְמֵי הָעֵמָר הֵם יָמִים שֶׁל הַתְּעוּרָוֹת

בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְּקָרִים! עֲלֵיכֶם לְדַעַת, שְׂבִימִי
"סְפִירַת הָעֵמָר" מִתְּעוּרַת הַתְּשׁוּבָה אֲצֵל עִם
יִשְׂרָאֵל; כִּי אַחֵר שְׁנַת־לְכָלְכָנוּ בְּמִצְרַיִם, בְּזִהְמַת
הַמִּצְרַיִם, זָכִינוּ בְּלֵיל פֶּסַח לְהֵאָרָה עֲצוּמָה עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, שֶׁהָאִיר עָלֵינוּ אֶת הָאוֹר אֵין סוֹף בְּרוּךְ
הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ, שֶׁכָּלְנוּ נִרְגֵּישׁ אֶת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־
הוּא. וְאַף שֶׁנִּטְהַרְנוּ אוֹתוֹ לִילָה מְרַב הָאוֹר שֶׁהָאִיר
עָלֵינוּ, אָבָל נִוְתָרוּ לָנוּ אַרְבָּעִים וְתִשְׁעָה יָמִים לְנִקּוּת
עֲצָמָנוּ מִמָּה שֶׁעֲדִין נִשְׁאָר בְּתוֹךְ תּוֹכָנוּ; כִּי בְּאֵמֶת
כְּשִׁיחִידי זִוְכָה, וְנִתְעוּרָר עָלֵינוּ אוֹר עֲלִיוֹן מְלֻמָּעָה,

ונכנס בו הרהור תשובה, והוא מקבל על עצמו, הנה אני חוזר בתשובה, עדין כל הרע שעשה עד עכשו, הוא בתוך האיברים והגידים שלו, ועליו לנקות ולזכך את עצמו מהרע והזהמה שהיתה בו עד כה. הן אמת שברגע שנכנסת באדם תשוקה עצומה לחזר בתשובה, זו הזכות הכי גדולה; כי מאין בא דבר כזה, שנכנסת באדם מחשבה לשוב בתשובה — זה מההארה עליונה; כי עליכם לזכור, בני ובנותי היקרים! אשר הקדוש-ברוך-הוא מחיה ומחיה ומקים את כל הבריאה כלה, והכל זה אלקות ואלקות זה הכל, אף מה שאנו לא זוכים להרגיש את זאת, זה רק מפני מעשינו הרעים וחטאינו המרבים; כי המאמין האמתי, שמאמין שאין בלעדיו יתברך כלל, רואה במו עיניו רוחניות אלקות, שזו מדרגת הצדיקים הקדושים, שהם כל-כך רבוקים בהקדוש-ברוך-הוא, שאינם רואים עולם, אינם רואים אנשים, אינם רואים בעלי חיים, אינם רואים צומחים ודוממים, רק אלקות; כי הקדוש-ברוך-הוא הלביש עצמו בדומם, צומח, חי, מדבר, והכל גלוי לגבי אין סוף ברוך הוא. אבל אנו אנשים קטנטנים, אנשים שהיינו רחוקים מהקדוש-ברוך-הוא, ואיננו זוכים לחשב ממנו

יתברך, איננו זוכים להסתפל על הקדוש-ברוך-הוא, איננו זוכים לשמע את הקדוש-ברוך-הוא, איננו זוכים לראות את רוחניות חיות אלקות, איננו זוכים לנשם אלקות, איננו זוכים לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, לכן עוברים עלינו כל מיני יסורים והרפתקאות ומרירות, ואנו סובלים דכאונות, וכל אחד ואחד מאתנו שבור ורצון, מכל אשר עובר עליו ועבר עליו, ודואג מאשר יעבר עליו, פיון שנכנס באדם הרהור תשובה, הוא בא מלמעלה, מהעולמות העליונים, מהשרש, מהיכן שנשמתו באה, מכסא הכבוד; כי הנשמה של האדם, היא רוחניות חיות אלקות, ונדבקת באין סוף ברוך הוא וברוך שמו, ואם זוכה ומתקרב אל הצדיק האמת, שהוא בחינת משה רבנו, ומחזקו ומעודדו ומשמחו, ולכל ארץ הדרך מראה לו כיצד לשוב בתשובה; כי כל אחד ואחד מאתנו יכול להגיע לכל המדרגות שבעולם, כמו שאומר הרמב"ם בהלכות דעות, שכל אחד יכול להגיע למדרגת משה רבנו, רק לגבי נבואה כתוב: "ולא קם עוד נביא כמשה", אבל בשאר מדרגות כל יהודי ויהודי יכול לזכות להגיע למדרגת משה רבנו. כשעם ישראל היו במצרים, אשר שם היתה הזהמה

והפריצות, הכשפים, הזהום תעוב וְשִׁקוץ וכו',
 וכשָׁבָא מִשֶּׁה רַבֵּנוּ בְּשִׁלְיָחוֹתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא, וְאָמַר לָהֶם (דְּבָרִים ד'): "אַתָּה הִרְאָתָ לְדַעַת כִּי
 הַיְיָ" הוּא אֱלֹקִים, אֵין עוֹד מִלְּבָדוֹ"; כָּלֵם
 נִתְעוֹרְרוּ בַתְּשׁוּבָה שְׁלָמָה, וְהִתְחִילוּ לְהִשְׁתַּוְּקֶק אֶל
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְהִחֲלוּ לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא, וְשָׂרוּ שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּמֵרֵב
 הָאֲרָה שֶׁהָאִירָה בָּהֶם בָּעֵת יֵצִיאת מִצְרַיִם, נִדְּבָקוּ
 לְגַמְרֵי לֵאמֹן סוֹף בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ, וְזֶה מֵה
 שֶׁהוֹצִיא אוֹתָם. אֲבָל תַּכְף-וּמִיד כְּשִׁיפָּאוּ מִמִּצְרַיִם,
 הִצְרִיכוּ לְהִזְדַּבֵּק מִכָּל הַזִּהְמָה שֶׁעָבְרָה עֲלֵיהֶם בְּמִשְׁךָ
 שְׁהוּתָם בְּמִצְרַיִם. וְכֵן קוֹרֶה עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד
 מֵאַתְנֹו, בְּרַגַע שֶׁאַנְחֲנוּ מִקַּבְּלִים הִרְהוּר תְּשׁוּבָה,
 לְשׁוֹב בַּתְּשׁוּבָה שְׁלָמָה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, זֶה הַשְׁמָחָה
 הַכִּי גְדוֹלָה, שִׁיהוּדֵי מַחְלִיט לְחֹזֵר בַּתְּשׁוּבָה שְׁלָמָה
 אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אִיזוֹ זְכוּת זוֹ?! אָדָם שֶׁהִיָּה
 עַד עֵתָה רַחוּק לְגַמְרֵי, חֵי בִשְׁטִיּוֹת וּבִהְבָּלִים, חֵי
 בִּשְׁקָר, עִם דְּמִיוֹנוֹת וְכו', וּפִתְאֻם מִתְעוֹרֵר וְרוֹצֶה
 לְחֹזֵר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲבָל נוֹתְנִים לוֹ
 אֲרָבָעִים וְתִשְׁעָה יָמִים, "שְׁבָעָה שְׁבוּעוֹת תִּסְפֹּר
 לָךְ", שְׁבַע שָׁבָתוֹת נוֹתְנִים לוֹ לִסְפֹּר, וְאוֹמֵר הַזֶּה:
 כְּמוֹ שֶׁאֲשֶׁה צְרִיכָה לְטַהֵר עֲצָמָה, וְלִוְקַח שְׁבָעָה

ימים, כִּף נשמות ישראל, אף אחר שהקריבו קרבן פסח, ויצאו ממצרים, עליהם לספור את הימים, כמו שכתוב אצל אשה: "וספרה לה". כִּף ישראל, בצאתם ממצרים, צריכים לספור שבע פעמים שבע, כִּדי לנקות עצמם מכל המדות הרעות, מכל השטיות והדמיונות שנדבקו בהם בעת היותם במצרים. אומר האר"י ז"ל (שער הפנוות, שער ספירת העמר), שבִּליל פסח יורדים מחין עליונים, הארת השכינה, שכל יהודי מרגיש תשוקה עצומה אליו יתברך, ומוכן לעשות הכל בשביל הקדוש-ברוך-הוא. אבל תכף-ומיד כשעובר יום ראשון של פסח, המחין מתחילים להתבלבל, והולך לו שלא כסדר, והולך לו בדיוק ההפך מאשר רוצה. וזו הספירה שאנו סופרים את העמר כל יום ויום ספירה אחרת. על מה זה מרמז? אלא בליל פסח כשזכינו להארה לצאת ממצרים, נמשכנו מאד אחר הקדוש-ברוך-הוא, אבל אחר-כך הקדוש-ברוך-הוא מנסה אותנו, לראות אם פגגנו באמת, אז עובר עלינו מה שעובר, ואם אנו מחזיקים מעמד, ועוברים את העליות והירידות, אז אנו זוכים לקבל את התורה ביום החמשים. וזה קורה אצל כל אחד ואחד מאתנו; ברגע שנכנס ביהודי הרהור תשובה,

וְרוּצָה לַחֲזֹר בְּתִשְׁבָּע שְׁלָמָה, וְרַק חוֹשֵׁב — אוֹלִי
בְּאֵמֶת כְּדֹאִי לַחֲזֹר בְּתִשְׁבָּע, אוֹלִי בְּאֵמֶת כְּדֹאִי
לַחֲזֹר אֶל הַשְּׂרָשִׁים, רַק עִם הַמַּחֲשָׁבָה הַזֶּה שְׂאָדָם
חוֹשֵׁב, אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים, גְּדוֹל כְּחָה שֶׁל
תִּשְׁבָּעָה, שְׁפִינֹן שְׂאָדָם מִהֲרֵהר בְּלָבוֹ לַעֲשׂוֹת
תִּשְׁבָּעָה, מִיָּד הוּא עוֹלָה לֹא עַד עֲשָׂרָה מִלִּין וְלֹא
עַד עֲשָׂרִים מִלִּין וְלֹא מֵאָה מִלִּין, אֲלֹא עַד מֵהֶלֶךְ
חֲמֵשׁ שָׁנִים, וְלֹא עַד רִקִּיעַ רֹאשׁוֹן וְלֹא עַד רִקִּיעַ
שְׁנִי אֲלֹא שְׁעוֹמֵד לִפְנֵי כֶּסֶף הַכְּבוֹד; תִּתְּאָרוּ
לַעֲצָמְכֶם, רַק הִרְהוֹר תִּשְׁבָּעָה אֶחָד שְׁנֹכָנֶס בְּנוֹ,
שְׂאֲנָחֵנוּ רוּצִים כָּבֵר לְקַבֵּל עַל עֲצָמֵנוּ תִּשְׁבָּעָה
שְׁלָמָה, כָּבֵר עוֹלָה נִשְׁמָתָנוּ עַד כֶּסֶף הַכְּבוֹד, וְתִכְךָ
כְּשֶׁאֲנוּ מִתְחִילִים לָשׁוּב בְּתִשְׁבָּעָה, מִתְחִיל לַעֲבֹר
עָלֵינוּ מֵהַשְּׁעוֹבֵר, וְאִזּוֹ אֲנוּ נִשְׁפָּרִים וְרוּצִים לְכַרְחַת,
אֲבָל אִם מִתְקָרְבִים אֶל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, שֶׁהוּא בְּחִינַת
מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, הוּא מְגַלֵּה לָנוּ: לֹא, לֹא, לֹא! זֶהוּ
הַנְּסִיּוֹן שֶׁלֶךְ, שֶׁהוּלֵךְ לֶךְ שְׁלֹא כְּסֹדֵר, שֶׁהַקְדוּשָׁה
בְּרוּךְ-הוּא מְנַסֶּה, אִם בְּאֵמֶת כּוֹנֵנֶת בְּתִשְׁבָּעָה, אִם
בְּאֵמֶת אֵתָה רוּצָה לְזָכוֹת לְגִלּוֹי אֱלֻקוֹת וּלְהַכְלִיל
בְּאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים!
עֲתָה בַּעֲת סְפִירַת הָעֵמֶר, סוֹפְרִים בְּכָל יוֹם וַיּוֹם אֶת
הַיָּמִים. וְכֵן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים: מִצָּוָה

ספירת העמר

רכה

דמספר יימי ושבועי; כי בימי ספירת העמר, בשבועות אלו אנחנו מכינים את עצמנו לקבל את ההארה של שער החמשים, שהוא אור הבינה. לזאת, בני ובנותי היקרים! אם יתעורר בכם הרהור תשובה לחזר בתשובה שלמה אל הקדוש-ברוך-הוא, תהיו שמחים ועליזים, שברוך הוא וברוך שמו, זכותם להתחיל להסתכל אל רוחניות, ונשמחכם מושכת אתכם אל הקדוש-ברוך-הוא, ואיזו שמחה אתם גורמים להקדוש-ברוך-הוא! אבל עליכם לזכר גם, שתכף-ומיד יתחילו לעבר עליכם יסורים, חלישות הדעת, ירידות ונפילות, עד שיידמה לכם, כאלו אבד מנוס ותקנה מפם. עליכם לידע, שכך צריך לעבר, ואם תחכו ותתאזרו בסבלנות, אזי תזכו להגיע ליום החמשים, שאז נתגלה הקדוש-ברוך-הוא בעצמו, ונתן לנו את התורה.

ב.

יימי העמר הם ימים של תקון המדות

בני ובנותי היקרים! כל ענין ספירת העמר, הוא ענין של מדה וצמצום. עמר הוא לשון מדה;

כי בימי ספירת העמר, עלינו לתקן את המדות שלנו הקדוש-ברוך-הוא אין סוף ברוך הוא ברוך שמו, כל העולם כלו זה אלקות ואלקות זה הכל, אבל הקדוש-ברוך-הוא כסה עצמו בעשר ספירות; כתר, חכמה, בינה, חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד מלכות. שנה מה שאמרו חכמינו הקדושים (אבות ה, א): בעשרה מאמרות נברא העולם, ומה תלמוד לומר? והלא במאמר אחד יכול להבראות, אלא להפרע מן הרשעים שמאבדין את העולם שנברא בעשרה מאמרות, ולתן שכר טוב לצדיקים שמקיימין את העולם שנברא בעשרה מאמרות; הקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתנו, עמנו ואצלנו, למה איננו זוכים להרגיש את זאת?! למה איננו זוכים לחוש שכל מה שאנו רואים, כל מה שאנו שומעים, כל מה שאנו נושמים — זה אלקות?! למה אנו בדכאון, שבורים ורצוצים?! כי יש לנו מדות רעות. כל אחד ואחד מאתנו יש לו מדות רעות; אחד כעסן גדול, אינו יכול לשלט על עצמו, אחד עצוב ובדכאון, אינו יכול לשלט על עצמו, אחד זולל וסובא, אינו יכול לשלט על עצמו, אחד מדבר לשון הרע ורכילות, אינו יכול לשלט על עצמו, אחד נמשך לנאוף, אינו יכול לשלט על

עצמו, אחד כל ענינו זה כסף, אחד כל ענינו זה ריב ומחלקת, לכן נעלם ונסתר ממנו אלקות, ולכן בימים אלו, בימי "ספירת העמר", עלינו לתקן את המדות, שכל מדה ומדה, כל ספירה וספירה זה צמצום לגבי גלוי אין סוף, שנזכה להאיר על עצמנו אלקות שכונת עזו יתברך, להחיות את עצמנו עמו יתברך. לכן, בני ובנותי היקרים! דיקא בספירת העמר, הבה נתקן את מדותינו הרעות, ונעקר מאתנו את המדה הכי מגנה שהיא שנאה, שאחד שונא את השני. ומאין נובעת שנאה? מקנאה. אדם מקנא את השני, מקנא בזולת, ומקנאה באה אחר-כך ש'נאה, וברגע ששונאים את השני, עושים לו ר'שעות, עושים לו ר'ציחה, שזה מצטרף לאותיות: ש'ק'ר' — ש'נאה, ק'נאה, ר'ציחה או ר'שעות. ולכן בימים אלו ימי "ספירת העמר", עלינו לתקן את המדות הרעות שלנו, ולקבל על עצמנו לתקן את כל המדות שקלקלנו עד כה, שזו אצילות שנתלבשה בנו, ועל-ידי-זה נזכה להמשיך על עצמנו אור הקדוש-ברוך-הוא.

ג.

ימי העמר הם ימים של אהבה ושלום

בני ובנותי היקרים! מה שאנו צריכים לתקן בימי "ספירת העמר", זה מה שקלקלו תלמידי רבי עקיבא; כי כך אמרו חכמינו הקדושים (יבמות סב:): רבי עקיבא היו לו עשרים וארבעה אֵלף תלמידים, וכלם מתו בפרק אחד, מפני שלא נהגו כבוד זה בזה. אם אדם אינו נוהג כבוד בזולת, מה גורם? שנעלם ונסתר ממנו האור אין סוף ברוך הוא וברוך שמו, ונעשה רשע. ועל רשע אומרים חכמינו הקדושים (ברכות יח:): רשעים בחייהם נקראים מתים; ברגע שתלמידי רבי עקיבא לא נהגו כבוד זה בזה — הם מתו; הינו נעשו בכלל רשעים, כמאמרם ו"ל רשעים בחייהם קרויים מתים'. וכן אומרים חכמינו הקדושים (יבמות סב:): כלם בפרק אחד מתו, למה? שהיתה עינם צרה אלו באלו; ברגע שאין יכולים לסבל יהודי שני, זה הפגם הכי גדול, השנאה שיש כלפי הזולת, זה מה שהורס אותנו. לכן, בני ובנותי היקרים! עלינו לתקן את הפגם הזה, ועלינו למסר נפשנו שתהיה בינינו אהבה ואחדות, שנרגיש אחד את השני,

נֹאֵהֵב זֶה אֶת זֶה, נֶעֱקֵר אֶת הַגּוֹזְעֵנוֹת מֵאַתְּנוֹ, נִתְחִיל לֵאמֹר אֶת הַזּוּלָּת. וּבִאֲמַת מֵאֵין בָּא דְּבַר כְּזֶה, שְׂאֵחַד יִשְׁנָא אֶת הַשְּׁנִי? מִנְּאוּף, מִי שְׁנוֹאֵף, רַחֲמֵנָא לְצִלָּן, הַמִּחֲמִישְׁבָּה שְׁלוֹ מְקַלְקֵל, וּבִרְגַע שִׂדְעָתוֹ מְקַלְקֵלָת, הוּא רוֹאֶה רַק רַע בַּזּוּלָּת, וַיֵּשׁ לוֹ קִנְיָה וּשְׁנֵי קִלְפִּיּוֹ, וּמִתִּיר אֶת דָּמוֹ לְרִצְחוֹ. וְלִכְּן בִּימֵים אֵלּוּ, צָרִיךְ לְתַקֵּן אֶת פֶּגֶם תַּלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא, שְׂעִינִם הֵיִתָּה צָרָה בַּזּוּלָּתָם וְלֹא נִהְגוּ כְּבוֹד זֶה בְּזֶה. וְאוֹמֵר הָאֶרֶ"י הַקָּדוֹשׁ: מִי הָיוּ עֹשִׂים וְאַרְבָּעָה אֵלֶּף הַתַּלְמִידִים? אֵלֶּא בִּימֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוֹ, אֲשֶׁר גָּלָה (דְּבָרִים ד'): "אֵתָּה הִרְאָתָ לְדַעַת, כִּי הָיִיתָ הוּא אֱלֹקִים, אֵין עוֹד מִלְּבִדּוֹ"; קָם זִמְרִי בֶן סְלוּא, וְגָרַם מֵה שְׁגָרַם, וְהִבִּיא נְאוּף בְּעוֹלָם, וּבִשְׂבִיל זֶה נִגְרַם שְׁמָתוֹ בַּמִּגָּפָה עֹשִׂים וְאַרְבָּעָה אֵלֶּף נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְהֵם נִתְגַּלְּגְלוּ בַּתַּלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא, וְהָיוּ צָרִיכִים לְתַקְּנָם, אֲבָל לֹא נִהְגוּ כְּבוֹד, וְלֹא הִסְתַּכְּלוּ בְּעֵין טוֹבָה זֶה עַל זֶה, אֵלֶּא עֵינִם הֵיִתָּה צָרָה, וְלִכְּן מָתוּ. וְעַלֵּינוּ לְתַקֵּן אֶת הַפֶּגֶם הַזֶּה. לִכְּן בָּאוּ בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים, בִּימֵי "סְפִירַת הָעֶמֶר", לְתַקֵּן אֶת הַפֶּגֶם שֶׁל תַּלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא, וְלִזְכֹּר, שְׂרַבִּי עֲקִיבָא לֹא הִתִּיַּאשׁ, אֵלֶּא הָקִים תַּלְמִידִים חֲדָשִׁים, וּבִינֵיהֶם אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, שְׁגָלָה אֶת גִּדְּל

הַאֲהָבָה שְׁצָרִיכָה לְהִיּוֹת בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאָמַר
 'אֲנִי בַחֲבִיבוֹתָא תְּלִיא'; מֵהַיּוֹם צָרִיכִים הַתְּלָמִידִים
 לֵאחֹב זֶה אֶת זֶה. וְעַל כֵּךְ גִּבּוּרִים כָּל סוּדוֹת הַזֶּהָר,
 שִׁיְהוּדִים צָרִיכִים לְהַחְזִיק עֲצָמָם בְּיַחַד. וּבְרִגְעַ
 שֶׁהֵם מֵאֲחָדִים, יְכוּלִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה.

ד.

יְמֵי הָעֶמֶר הֵם הַכֵּנָה לְקַבֵּל הַתּוֹרָה

בְּנֵי וּבָנוּתֵי הַיְּקָרִים! עֲתָה בְּסִפְרִית הָעֶמֶר,
 עָלֵינוּ לְסַפֵּר אֶת הַיָּמִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה; כִּי
 מֵאַחֵר שִׁיִּצְאָנוּ מִמִּצְרַיִם, לֹא נַעֲשֵׂנוּ עִם, אֲלָא
 בְּשַׁעַת קַבֵּלַת הַתּוֹרָה, כִּי עִם יִשְׂרָאֵל עִם רַק עַל-יָדֵי
 הַתּוֹרָה, אֲבָל כְּדֵי לְזַכּוֹת לְקַבֵּלַת הַתּוֹרָה, צָרִיכִים
 לְסַפֵּר אֶת הַיָּמִים, לִידַע שְׁכָל יוֹם מְנוּי וְסִפּוּר,
 וְאֵינָנו הַפְקֵר, יוֹם הָאֲתָמוּל אֲף פַּעַם לֹא יָשׁוּב, לְכֵן
 בָּאוּ נַחְזִיק אֶת הַיּוֹם הַזֶּה מְאֹד יָקָר, וְלִידַע שְׂאֵי
 אֲפָשָׁר לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה אֲלָא עַל-יָדֵי סִפְרִית
 הָעֶמֶר, שְׁסוּפְרִים אֶת הַיָּמִים, וְיוֹדְעִים, שְׁכָל יוֹם
 הוּא יוֹם. לְכֵן מַעֲתָה הַתְּחִילוּ הַתְּחַלָּה חֲדָשָׁה,
 וְתִשְׁכַּחוּ אֶת הָעֶבֶר, מַעֲתָה סוּפְרִים אֶת הַיָּמִים, עַד
 שְׁעוֹמְדִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, וְזוֹ הַשְׁמָחָה הַכִּי

ספירת העומר

רלא

גדולה; כי השמחה העליונה ביותר — שנעשנו עם על-ידי התורה. וכמאמרם ז"ל (תנחומא שמיני ב'): אין השמחה ממתנת לאדם, לא כל מי ששמח להיום שמח למחר, ולכן אל תדחו את השמחה, אלא תתחילו מעתה לשמח, ותקבלו על עצמכם מעתה, שאתם חוזרים בתשובה ומקבלים את התורה, ובזכות זה שנעשה בכל יום התחלה חדשה, ונשפח את העבר, ונספר את הימים, נזכה להגיע ליום החמשים, שהוא שער החמשים, ונזכה להכליל באין סוף ברוך הוא. הקדוש-ברוך-הוא יעזרנו, שנזכה דיקא בימים אלו, ימי "ספירת העמר", לזכר עצמנו ברמ"ח איברינו ושס"ה גידינו, שיהיו כלים לקבל בהם את התורה. מהי התורה? אומרים חכמינו הקדושים, יש בה רמ"ח מצוות עשה כנגד רמ"ח איברים שבאדם, ושס"ה לא תעשה כנגד שס"ה גידים שבאדם; וזוהי שאדם מזכר איבריו וגידיו, אז יכול לקבל את התורה. יעזר הקדוש-ברוך-הוא שנזכה לקבלת התורה, ונזכה להרגיש את השכינה עלינו!

שיר בר יוחאי

להוב המקובל האלהי הרב רבי שמעון לביא זיע"א בעהמח"ס כתם פז:

בר יוחאי נמשחת אשריך שמן ששון
מחבריה:

מלכות בר יוחאי שמן משחת קדש, נמשחת
ממדת הקדש, נשאת ציץ נזר הקדש,
חבוש על ראשך פארך: בר יוחאי

יסוד בר יוחאי מושב טוב ישבת, יום נסת
יום אשר ברכת, במערות צורים שעמדת,
שם קנית הודך וחדרך: בר יוחאי

נצח הוד בר יוחאי עצי שטים עומדים, למודי
יהיה הם לומדים, אור מפלא אור היקוד
הם יוקדים, הלא המה יורוך מורך: בר יוחאי

תפארת בר יוחאי ולשדה תפוחים, עלית
ללקט בו מרקחים, סוד תורה פציצים
ופרחים, נעשה אדם נאמר בעבורך: בר יוחאי

גבורה בר יוחאי נאזרת בגבורה, ובמלחמת
אשדת השערה, וחרב הוצאת מתערה,
שלפת נגד צורריך: בר יוחאי

חסד בר יוחאי למקום אבני שיש, הגעת
ופני אריה ליש, גם גלת בותרת על עיש,
תשורי ומי ישורק: בר יוחאי

בינה בר יוחאי בקדש הקדשים, קו ירוק
מחדש חדשים, שבע שבתות סוד חמשים,
קשרת קשרי שין קשריד: בר יוחאי

חכמה בר יוחאי יוד חכמה קדומה, השקפת
לכבודה פנימה, שלשים ושתים נתיבות
ראשית תרומה, את פרוב ממשח זיו
אורק: בר יוחאי

כתר בר יוחאי אור מפלא רום מעלה, יראת
מלהביט כי רב לה, תעלומה ואין קורא
לה, נמת עין לא תשורק: בר יוחאי

בר יוחאי אשרי יולדתה, אשרי העם הם
לומדה, ואשרי העומדים על סודה, לבושי
חשן תמיד ואוריד:

בר יוחאי נמשחת אשריד שמן ששון
מחבריד:

וְאָמַרְתֶּם כֹּה לֵחִי, רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי:

וְאָמַרְתֶּם כֹּה לֵחִי, רַבִּי שְׂמַעוֹן צְדִיקָאִי:

אִישׁ אֶלְקוּם קְדוֹשׁ הוּא, אֲשֶׁרִי עֵין רְאִתִּהוּ, לֵב חָכָם

וְשָׂכִיל פִּיהוּ, אֲדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאי:

וְאָמַרְתֶּם

בְּרוּךְ הוּא כֹפֵי עֲלִיּוֹן, קְדוֹשׁ הוּא מַהֲרִיּוֹן, מְאֹד גָּלִיל

הָעֲלִיּוֹן, אֲדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאי:

וְאָמַרְתֶּם

גִּבּוֹר וְאִישׁ מִלְחָמָה, בְּדַת תּוֹרָה תְּמִימָה, מָלֵא מִדָּע

וְחִכְמָה, אֲדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאי:

וְאָמַרְתֶּם

דָּרֵשׁ כָּל תַּעֲלֻמוֹת, בַּעַז וְתַעֲצוּמוֹת, עָלָה מַעֲלֹת

רְמוֹת, אֲדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאי:

וְאָמַרְתֶּם

הַחֲבָא בְּתוֹךְ מַעֲרָה, מִשְׁנֵי הַגְּזֵרָה, שָׁם לָמַד סֵתְרִי

תּוֹרָה, אֲדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאי:

וְאָמַרְתֶּם

וְשֵׁם נִבְרָא מִעֵין לוֹ, וְחֲרוּב לְמַאֲכָלוֹ, מִה טוֹב חֶלְקוֹ

וְחִבְלוֹ, אֲדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאי:

וְאָמַרְתֶּם

רלה

ספירת העמר

זָכַר צִדִּיק לְבִרְכָּהּ, דִּין רִיכָא וְכַר רִיכָא, זָכָה רַבִּים
וְזָכָה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאַמְרָתֶם

חֲדָשׁ בְּמֹחַ הַלְבֹּת, הֵם בְּמִשְׁנֵה עֲרוּכֹת, זֶה הַמִּרְגִּיז
מִמְלָכֹת, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאַמְרָתֶם

טָהַר אֶת עִיר טְבָרִיָּה, עָשָׂה אוֹתָהּ נִקְיָה, הוֹדוּ לוֹ
מִשְׁמִיָּא, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאַמְרָתֶם

יָדַע כָּל הַנִּסְתָּרוֹת, דְּבָרָיו עוֹשִׂים פְּרוֹת, בִּטֹּל בְּמֹחַ
גְּזֵרוֹת, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאַמְרָתֶם

כָּל יָמָיו אֲשֶׁר חָיָה, אוֹת הִקְשֵׁת לֹא נִחְיָה, כִּי הוּא
אוֹת עוֹלָם חָיָה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאַמְרָתֶם

לְכָל יִשְׂרָאֵל הָאִיר, בְּסוֹד תּוֹרַה הִבְהִיר, כְּאוֹר הַחֲמָה
בְּמִזְהִיר, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאַמְרָתֶם

מִקּוֹם בָּחַר בְּשִׁמְיָא, עִם הַנְּבִיא אֲחִיָּה, זֶה מִבְּנֵי
עֲלִיָּה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאַמְרָתֶם

נחמד מאד למעלה, זכה ליקר וגדלה, בחר עליון לו
נגלה, אדוננו בר יוחאי:

ואמרם

סיני סיני לו נקרא, ארי שבחבורה, ממונו תצא
תורה, אדוננו בר יוחאי:

ואמרם

עשה שבעים תקונים, יקרים מפנינים, בם תמן
העלוינים, אדוננו בר יוחאי:

ואמרם

פתח את פיו בחכמה, הוציא אור תעלומה, תמן
זהרי חמה, אדוננו בר יוחאי:

ואמרם

צדיק יסוד העולם, גלה מדרש הנעלם, יכול לפטור
העולם, אדוננו בר יוחאי:

ואמרם

קולו זמר עריצים, והכרית את הקוצים, והציל
הלחוצים, אדוננו בר יוחאי:

ואמרם

ראה פניו מאירים, בשבתו עם חברים, עת גלה סוד
נסתרים, אדוננו בר יוחאי:

ואמרם

רלו

ספירת העמר

שְׁלֹם רַב עַל מַשְׁכָּבוֹ, מַחֲדִּיקוֹ וּמַחֲטֹבּוֹ, דּוֹבֵר
אַמֶּת בְּלִבּוֹ, אֲדוֹנֵנוּ בֵּר יוֹחֲאִי:

וְאַמְרָתֶם

תּוֹרָתוֹ מִגֵּן לָנוּ, הִיא מְאִירַת עֵינֵינוּ, הִיא יְמַלִּיץ טוֹב
בְּעַדָּנוּ, אֲדוֹנֵנוּ בֵּר יוֹחֲאִי:

וְאַמְרָתֶם

אָמַר, רַבִּי עֲקִיבָא, אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל,
לִפְנֵי מִי אַתֶּם מְטַהֲרִין, וּמִי
מְטַהֵר אֶתְכֶם, אֲבִיכֶם שְׂבַשְׁמִים,
וְאוֹמַר, מִקְנֵה יִשְׂרָאֵל יִי, מֶה מִקְנֵה
מְטַהֵר אֶת הַטְּמְאִים, אֵף הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא מְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל:

ל"ג בעומר

עוד פֿונמאָן לכבוד אַדוֹנָנוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי ו"ל, מַרְבְּנֵנוּ הַרִי"ח
ו"ל (בַּעַל הַבֵּן אִישׁ חַי)

בַּר יוֹחָאי תַּגֵּל יוֹלֵדֶתְךָ. יִשְׁמַח אָבִיךָ וְאַמֶּךָ:
בַּר יוֹחָאי שְׁלָמָה מְשַׁנֶּתְךָ. מוֹרִים הִהְלִיכָה בְּמוֹתְךָ.
אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁזָּכָה לְרֵאוֹתְךָ. וְאַשְׁרֵי אוֹכְלִים
מִלַּחְמֶךָ:

בר יוחאי

בַּר יוֹחָאי מוֹרָה לְכָל שׂוֹאֵל. סוּדוֹת הַתּוֹרָה בָּעֵז
וְאֵל. וְאַתָּה יְסוּד אוֹר יִשְׂרָאֵל. נִתְקַנּוּ עֲשָׂרָה
מִמֶּךָ:

בר יוחאי

בַּר יוֹחָאי עַמּוּד הַיָּמִינִי. יוֹשֵׁב בְּשֶׁבֶת תַּחֲכַמוֹנִי. וְעַם
אַחִיָּה הַשִּׁילּוֹנִי. בַּחֲרַתְּ לָךְ אֶת מְקוֹמֶךָ:

בר יוחאי

בַּר יוֹחָאי וְעַד טוֹב הָיָה לָךְ. בְּיוֹם הַנִּבְחָר לְהַלּוּלָךְ.
יָרְדוּ הָעֲלִיּוֹנִים בְּשִׁבְלֶךָ. לִשְׁמַע סוּד תּוֹרָה
מִפִּיךָ:

בר יוחאי

בַּר יוֹחָאי נִגְלוּ לָךְ מַצְפּוֹנִים. רָזִים וְסוּדוֹת הָעֲלִיּוֹנִים.
וְתִקְנֶנָּה בָּמָה תְּקוּנִים. הָיָה אוֹר שְׂכִינָה עִמָּךְ:

בר יוחאי

ל"ג בעומר

בר יוחאי חסידא קדישא. נפשך עז וחדר לבושה.
תורת אל על לבך חרושה. ברוך אתה וטוב
טעמך:

בר יוחאי

בר יוחאי זכרוןך לברכה. תורת אל בפיה ערוכה.
ואורך האיר בתשכה. בכל טוב יזכירו שמך:

בר יוחאי

בר יוחאי קדש הקדשים. מכבד תפארת ישישים.
נבון לחש חכם חרשים. יהיה בנהר שלומך.
בר יוחאי תגל יולדתך. ישמח אביך ואמך:

פידט נוסף מרבנו הרי"ח ז"ל (בעל הבן איש חי)
שמחו נא שמחו נא בשמחת בר יוחאי:
ישמחו אהובים. ישמחו ברוכים. ישמחו גדולים.
בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא

ישמחו דגולים. ישמחו הדורים. ישמחו ותיקים.
בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא

ל"ג בעמר

ישמחו זבאים. ישמחו זהירים. ישמחו זקנים.
בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא

ישמחו חסידים. ישמחו חכמים. ישמחו חברים.
בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא

ישמחו טהורים. ישמחו ישרים. ישמחו יקרים.
בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא

ישמחו פהגנים. ישמחו לויים. ישמחו מלכים.
בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא

ישמחו נביאים. ישמחו נשיאים. ישמחו
נבונים. בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא

ישמחו סמוכים. ישמחו ענוים. ישמחו עשירים.
בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא

ישמחו פדויים. ישמחו צדיקים. ישמחו קדושים.
בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא

ל"ג בעומר

ישמחו רחמנים. ישמחו רבנים. ישמחו רצויים.
בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא

ישמחו שלמים. ישמחו שפלים. ישמחו תמימים.
בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא שמחו נא. בשמחת בר יוחאי:

משירי "היכל-הקדש"

במרומי הר מרון. שוכנים מלך ושר. הם רבי
שמעון ורבי אלעזר:

איש קדוש נורא. אדון מלך נקרא. בוצינא קדישא.
פגי הקרשה. שבחו מי ימלל. גדלו מי יהלל. זכותו
וצדקתו עלינו תגן.

לכבודו נגנן:

במרומי הר מרון. שוכנים מלך ושר. הם רבי
שמעון ורבי אלעזר:

ה' צדיק יבחן לרבי שמעון. מלכות רדפתהו וקא
לנפיון. למערה פנה. בצדקת אמונה. זכותו וצדקתו
עלינו תגן.

לכבודו נגנן:

ל"ג בעומר

במרומי הר מרון. שוכנים מלך ושר. הם רבי
שמעון ורבי אלעזר:
רזין עליונים. מסר לו אל עליון. זהר ותקונים
מבהיל הרעיון. נשמת אדם מזהיר. חשק תורה
מגביר. זכותו וצדקתו עלינו תגן.

לכבודו ננגן:

במרומי הר מרון. שוכנים מלך ושר. הם רבי
שמעון ורבי אלעזר:
אנא ה'תם גלות הנה. והמש כל עון. בזכות הנה
זה. בזכות רבי שמעון. יהיה הדור הנה. כדור רבי
שמעון. זכותו וצדקתו עלינו תגן.

לכבודו ננגן:

"אמרי מוהרא"ש"

כְּדִי לְהַשְׁלִים אֶת הַגְּלִיּוֹן, נִעְתִּיק
מִסֵּפֶר שִׁיחֹת מִהַסֵּפֶר "אמרי
מוהרא"ש"

וְאָמַר מוהֲרַא"ש נ"י, אֲשֶׁר אֵצֶל
אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הוּא חָק קְבוּעַ לְהִיּוֹת בִּלְ"ג
בְּעֵמֶר בְּצִיּוֹן הַתֵּנָא הַקָּדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן
בֶּר יוֹחָאִי בְּמֵרוֹן, וְלוֹמְדִים שָׁם אֶת
הַמֶּאֱמָר שֶׁגָּלָה רַבֵּנוּ ז"ל, וְאוֹמְרִים אֶת
הַתַּפְּלָה שֶׁיִּסְדָּה מוהֲרַנ"ת ז"ל.
וּמוהֲרַא"ש נ"י אָמַר: מִי שֶׁמְרַגִּיל אֶת
עֲצָמוֹ לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם בְּסֵפֶר הַזֶּהר
הַקָּדוֹשׁ, כָּכָר אֵינוֹ צָרִיךְ שׁוֹם רְאִיּוֹת עַל
אַלְקוֹת, כִּי שָׁם נִפְתָּחִים לְפָנָיו כָּל
הָעוֹלָמוֹת, וְרוֹאֶה גְלוֹי אֲלֻקוֹת בְּגֻלוֹי.

"אמר מוהרא"ש"

ואמר אז: מי שמרגיל את עצמו
ללמוד זהר הקדוש, נמשכת עליו הארה
מהעולם הבא, והוא דר כבוד למעלה
וכו', כי על-ידי למוד הזהר הקדוש
נפתחים לו שערים חדשים בגלוי עולם
הבא.

*

ורבנו ז"ל אמר, שעל-ידי למוד
ספר הזהר נעשה חשק לאדם ללמוד בכל
הלמודים, והלשון של הזהר מאד מאד
מעוררת את לב האדם, וממשכת אותו
אליו יתברך.

*

ואמר מוהרא"ש נ"י: מי שמרגיל
את עצמו ללמוד זהר, מאיר בו האור
הגנוז ממש, ומרגיש טעם אחר בחייו,

"אמרי מוהרא"ש"

וּמַחֲשֵׁבְתוֹ נִדְבָקֶת בְּעֶלְמָא דְּאֵתִי, כִּי כָּל
הַזֶּהר מְדַבֵּר רַק מֵה קוֹרֶה בְּעוֹלָם הַבָּא.

*

מוהרא"ש נ"י אָמַר, שְׁאֲמִירַת
תְּקוּנִים הִיא כְּמוֹ מְרַחֵץ חֵם לְנִשְׁמָה (א)
הַיִּסֵּעַ בָּאֵד פֶּאֶר דִּי נִשְׁמָה), מִי שֶׁרָגִיל לִזְמֹר
הַרְבֵּה תְּקוּנִים, זֹכֶה לְרַחֵץ אֶת נִשְׁמָתוֹ.

*

וְסִפֵּר מוהרא"ש נ"י, כִּי רַבֵּנוּ ז"ל
רָצָה שְׁאֲנִשִּׁי שְׁלוֹמֵנוּ יִהְיוּ רְגִילִים כָּל
הַשָּׁנָה בְּתְקוּנִים לֹא רַק בִּימֵי אֵלוּל, וְהוּא,
זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָּה, בְּעֶצְמוֹ עֶסֶק בְּתְקוּנֵי זֶהר
כָּל הַשָּׁנָה.

*

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד
קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

כוד ה' איראיו ובריתו להודיעם זה שמו מאד יא

ובסגל מאד גם לפרנסה ולהצלחה
בכל הענינים בגשמיים וברוחניים
אשרי מי שיאמנם בכל יום

תקון נורא ומפלא מאד מאד
לכל ציור והשגות
והוא פנים הברית, רחמינה יצילן

תִּיבִּקוֹן הַפֶּלֶא?

יסדו, תקנו, גלו ונאוה לפרסמו כל ישראל
רבנו הקדוש והנורא אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עליה, אדוננו, מורנו ורבינו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

היבא לפרסום על-ידי
חסידי ברסלב
ע"ה"ק ירושלים תוב"א

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים
האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים
אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע
מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליהוה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות
נריע לו: כי אל גדול יהוה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד
קדשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו על-ידי ההוא טמיר
ונעלם בשם כל ישראל:

טז א מכתם לדוד שמרני אל בי-חסיתי בך:
ב אמרת ליהוה אדני אתה טובתי בל-עליך:
ג לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל-חפצי-
ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל-אסוף
ז נספיהם מדם ובל-אשא את-שמותם על-שפתי:
ח יהוה מנת-חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי:
ו חבלים נפלו-לי בנעמים אף-נחלת שפחה עלי:
ז אברך את-יהוה אשר יעצני אף-לילות ופרוני
כליותי: ח שויתי יהוה לנגדי תמיד כי מימיני
בל-אמוט: ט לבן א שמש לבי ויגל כבודי אף-
בשרי ישכן לבטח: י כי א לא-תעזב נפשי לשאול
לא-תתן חסידך לראות שחת: יא תודיעני ארח
חיים שבע שמחות את-פניך נעמות בימינך
נצח:

לב * לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשָׁרִי נִשְׁוִי פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה:
 ב אֲשָׁרִי-אָדָם לֹא יִחַשֵׁב יְהוָה לוֹ עוֹן וְאֵין
 בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: ג כִּי-הִחְרַשְׁתִּי כְּלוֹ עֲצָמִי בִּשְׂאֲנָתִי
 כָּל-חַיִּים: ד כִּי | יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבֹּד עָלַי יָדָךְ נִהְפָּךְ
 לְשָׂדֵי בַחֲרִבְנִי קוֹץ סָלָה: ה חֲטָאתִי אוֹדִיעֶךָ וְעוֹנִי
 לֹא-כִסִּיתִי אִמְרָתִי אוֹדָה עָלַי פֶּשַׁעִי לִיהוָה וְאַתָּה
 נִשְׂאתָ עוֹן חֲטָאתִי סָלָה: ו עַל-זֹאת יִתְפַּלֵּל
 כָּל-חֹסֵיד | אֱלֹהֶיךָ לַעֲת מִצָּא רַק לִשְׁטֹף מַיִם רַבִּים
 אֵלָיו לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה | סֵתֵר לִי * מִצָּר תַּצְרֵנִי
 רָנִי פִלַט תִּסּוּבְּנִי סָלָה: ח אֲשַׁבִּילְךָ | וְאוֹרְךָ
 בְּדֶרֶךְ-זוֹ תִלְךָ אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינַי: ט אֶל-תִּהְיוּ |
 כְּסוּם כְּפָרֵד אֵין הָבִין בְּמִתְגַּוְרֶסֶן עָדִיו לְבָלוֹם
 בַּל קָרַב אֵלֶיךָ: י רַבִּים מִכְּאוּבִים לָרָשָׁע וְהַבּוֹטָח
 בִּיהוָה חֹסֵד יִסּוּבְּנֵנוּ: יא שְׁמָחוּ בִיהוָה וְגִילוּ
 צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל-יִשְׂרָאֵל לֵב:

מא * לְמִנְצָת מוֹמֹזֵר לְדוֹד: ב אֲשָׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל-
 דָּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלִיטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה | יִשְׁמְרֶהוּ
 וַיִּחַיְהוּ וְאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ וְאֶל-תִּתְּנֶהוּ בְּנֶפֶשׁ אִיְבּוֹ:
 ד יְהוָה | יִסְעֲדֵנוּ עַל-עֶרֶשׁ דְּוִי כָּל-מִשְׁכָּבוֹ הַפִּכָּת
 בַּחֲלֹיו: ה אֲנִי-אִמְרָתִי יְהוָה חֲנֻנִי רַפָּאָה נִפְשִׁי
 כִּי-חֲטָאתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מָתִי יָמוּת
 וְאֶבֶד שְׁמוֹ: ז וְאִם-בָּא לִרְאוֹת | שְׂוֹא יִדְבֹּר לְבוֹ

(* אחר אתה סתר לי — צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' ריג)

יִקְבֹּץ-אֶזְרוֹן לֹא יֵצֵא לַחוּץ יְדִבֵּר: ^ה יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ
כָּל-שֹׁנְאֵי עָלַי | יִחַשְׁבוּ רָעָה לִּי: ^ט דְּבַר-בְּלִיעַל
יִצוּק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא-יוֹסִיף לָקוּם: ^י גַּם-אִישׁ
שְׁלוֹמִי | אֲשֶׁר-בִּטַּחְתִּי בּוֹ אוֹכַל לַחֲמִי הַגְדִּיל עָלַי
עֶקֶב: ^{יא} וְאַתָּה יְהוָה חַנּוּנִי וְחַקִּימִנִי וְאֲשַׁלְמָה לָּהֶם:
^{יב} בְּזֹאת יִדְעָתִי כִּי-חֲפָצָתְךָ בִּי כִּי לֹא-יָרִיעַ אִיבִי
עָלַי: ^{יג} וְאֲנִי בְּתַמִּי תִּמְכָּתְךָ בִּי וְתַצִּיבִנִי לְפָנֶיךָ
לְעוֹלָם: ^{יד} בָּרוּךְ יְהוָה | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהַעוֹלָם
וְעַד-הָעוֹלָם אָמֵן | וְאָמֵן:

מב * לְמַנְצַח מִשְׁכִּיל לְבָנֵי-קֶרֶח: ^ב כְּאֵיל תִּעְרֹג
עַל-אֲפִיקֵי-מַיִם בֵּן נִפְשֵׁי תִעְרֹג אֱלֹהִים:
^ג צִמְאָה נִפְשִׁי | לְאֱלֹהִים לֵאלֹהֵי חַי מֵתֵי אֲבוֹא
וְאֶרְאֶה פָנֵי אֱלֹהִים: ^ד הִיִּתְהַלֵּלִי דְמַעְתִּי לָחֵם יוֹמָם
וְלַיְלָה כְּאֵמֶר אֱלֹהֵי כָּל-הַיּוֹם אֵיחָ אֱלֹהִיךָ: ^ה אֱלֹהֵי
אֲזַכָּרָה | וְאֲשַׁכַּח עָלַי | נִפְשִׁי כִּי אֶעֱבֹר | בִּסְדָּךְ
אֲדַדִּים עַד-בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל-רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן
חוֹנֵג: ^ו מִחַתְשַׁתוֹחֲתִי | נִפְשִׁי וְתַהֲמִי עָלַי הוֹחֲלִי
לְאֱלֹהִים כִּי-עוֹד אוֹדְנוּ יְשׁוּעוֹת פָּנִינוּ: ^ז אֱלֹהֵי עָלַי
נִפְשִׁי תִשְׁתַּחֲוֶה עָלַי בֵּן אֲזַכָּרָךְ מֵאֶרֶץ יִרְדֵּן
וְחַרְמוֹנִים מִהַר מִצְעָר: ^ח תְּהוֹם-אֶל-תְּהוֹם קוֹרָא
לְקוֹל צִנּוּרִיד כָּל-מִשְׁבְּרִיד וְגִלְיָד עָלַי עֲבְרוּ:
^ט יוֹמָם | יִצוּחַ יְהוָה | חֲסִדוֹ וּבִלְיָלָה שִׁירָה עָמִי
תִּפְלָה לֵאלֹהֵי חַיִּי: ^י אוֹמְרָה | לֵאלֹהֵי סִלְעֵי לְמָה

שִׁבְחִתָּנִי לְמַח־קֶדֶר אֱלֹהִי בְּלִחִין אוֹיֵב: יא בְּרָצַח |
 בְּעֲצֻמוֹתֵי חֲרָפוֹנִי צוֹרְרִי בְּאִמְרָם אֱלֹהֵי כָל־הַיּוֹם
 אֵיחָה אֱלֹהֶיךָ: יב מַח־תִּשְׁתַּחֲוִי | נַפְשִׁי וּמַח־תִּהְיֶה
 עָלַי הוֹחִילִי לֵאלֹהִים כִּי־עוֹד אוֹדְנֹו יִשׁוּעַת פָּנָי
 וְאֱלֹהֵי:

נט * לְמִנְצָח אֱל־תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם בְּשִׁלַּח
 שְׁאוּל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת־הַבַּיִת לַהֲמִיתוֹ: כ הִצִּילָנִי
 מֵאִיֵּבִי | אֱלֹהֵי מִמֶּת־קוֹמָמִי תִשְׁנֹבֵנִי: ג הִצִּילָנִי
 מִפְּעָלִי אֲנֹן וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ד כִּי הִנֵּה
 אָרְבוּ לְנַפְשִׁי יְגוּרוּ עָלַי עֲזִים לֹא־פִשְׁעִי וְלֹא־
 חָטָאתִי יִהְיֶה: ה בְּלִי־עוֹן יִרְצוֹן וַיְפֻנְנוּ עוֹדָה
 לְקִרְאָתִי וּרְאָה: ו וְאַתָּה יְהוָה־אֱלֹהִים | צְבָאוֹת
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל חֲקִיצָה לְפָקֶד כָּל־הַגּוֹיִם אֱל־תַּחַן
 כָּל־בְּגָדֵי אֲנֹן סָלָה: ז יִשׁוּבוּ לְעָרֵב יַחֲמוּ כַּפֵּי
 וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: ח הִנֵּה | יִבִּיעוֹן בְּפִיָּהֶם חֲרָבוֹת
 בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם כִּי־מִי שָׁמַע: ט וְאַתָּה יְהוָה תִּשְׁחַק־
 לָמוֹ תִלְעַג לְכָל־גּוֹיִם: י עֲזוּ אֱלֹהֵי אֲשֻׁמְרָה כִּי־
 אֱלֹהִים מִשְׁנֹבֵי: יא אֱלֹהֵי חֲסָדֵי יִקְדָּמֵנִי אֱלֹהִים
 יִרְאֵנִי בְּשִׁרְרִי: יב אֱל־תִּהְרָגֶם | פֶּן־יִשְׁכַּחוּ עַמִּי
 הַנִּיעַמּוֹ בְּחִילֶךָ וְהוֹרִידֵמוֹ מִגִּגְנוֹ אֲדָנִי: יג חָטָאת־
 פִּימוֹ דְּבַר־שִׁפְתֵימוֹ וַיִּלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם וּמֵאֲלָה
 וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ: יד כָּל־הָ בְּחִמָּה כָּל־הָ וְאֵינָמוּ וַיִּדְעוּ
 כִּי־אֱלֹהִים מוֹשֵׁל בַּיַּעֲקֹב לֹא־פָסִי הָאָרֶץ סָלָה:

טו וַיֵּשְׁבוּ לָעָרֵב יְהִמּוּ בְּכָל־בּ וַיִּסּוּבּוּ עִיר: טז הִמָּה
 זַנִּיעוֹן לֹא־כָל אִם־לֹא יִשָּׁבְעוּ וַיִּלְיִנוּ: יז וְאֲנִי |
 אֲשִׁיר אֶזְדָּ וְאֶרְגֵּן לְבַקֵּר חֲסִדְךָ כִּי־הָיִיתָ מְשֻׁבָּב לִי
 וּמָנוּס בַּיּוֹם צָר־לִי: יח עֲזֵי אֱלֹהִים אֲזַמְּרָה כִּי־אֱלֹהִים
 מְשֻׁבָּבִי אֱלֹהֵי חֲסִדִּי:

עז * לְמַנְצַחַת עַל־ יְדוּתוֹן לֹא־סָפָה מְזַמּוֹר: ב קוּלִי (*)
 אֱלֹהֵי־אֱלֹהִים וְאֶעֱעָקָה קוּלִי אֱלֹהֵי־אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין
 אֵלַי: ג בַּיּוֹם צָרָתִי אֲדַנִּי דְרָשְׁתִּי יְדִי | לִלְלָה נִגְרָה
 וְלֹא תִפּוּג מֵאֲנָה הִנָּחֻם נִפְשִׁי: ד אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים
 וְאֶהְמִיָּה אֲשִׁיחָה | וְתַתְּעַטֵּף רוּחִי סִלָּה: ה אֲחֻזָּת
 שְׁמֵרוֹת עֵינַי נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר: ו חֲשַׁבְתִּי יָמִים
 מִקֶּדֶם שָׁנוֹת עוֹלָמִים: ז אֲזַכְּרָה נִגְיָנָתִי בְּלִילָה
 עִם־לִבִּי אֲשִׁיחָה וַיַּחֲפֹשׂ רוּחִי: ח הִלְעוֹלָמִים
 יִזְנַח | אֲדַנִּי וְלֹא־יִסִּיף לְרָצוֹת עוֹד: ט הָאֶפֶס לִנְצַח
 חֲסִדוֹ נֹמֵר אֲמַר לְדֹר וָדֹר: י הַשִּׁכַּח חֲנוּת אֵל
 אִם־קִפְצָן בָּאֵף רַחֲמָיו סִלָּה: יא וְאֲמַר חֲלוּתִי הִיא
 שָׁנוֹת יָמִין עֲלִיוֹן: יב אֲזַכְּרָה מַעֲלָלֵי־יְהוָה כִּי־אֲזַכְּרָה
 מִקֶּדֶם פְּלֹאֲךָ: יג וְהִגִּיתִי בְּכָל־פִּעֲלֶךָ וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ
 אֲשִׁיחָה: יד אֱלֹהִים בִּקְדָּשׁ דְּרָכְךָ מִי־אֵל גְּדוֹל
 בְּאֱלֹהִים: טו אֲתָה הָאֵל עֲשֵׂה פֶלֶא הוֹדַעְתָּ בַּעֲמִים
 אֶזְדָּ: טז גְּאֻלָּתְךָ בְּזִרְוֹעַ עַמְּךָ בְּנִי־יַעֲקֹב וַיּוֹסֶף סִלָּה:
 יז רָאוּךָ מִיָּם | אֱלֹהִים רָאוּךָ מִיָּם יַחֲלִילוּ אֵף יִרְגְּזוּ

(*) באמרוך אל אלהים תכווין המילוי כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י וי"ד מ"ם

תהמות: יח זרמו מים | עבות קול נתנו שחקים
 אף־חצצית יתהלכו: ט קול רעמך | בגלגל האירו
 ברקים תבל רגזה ותרעש הארץ: כ בים ורפך
 ושבילך במים רבים ועקבותיך לא נדעו:
 כא נחית כצאן עמך ביד־משה ואהרן:

צ א תפלה למשה איש־האלהים אדני מעון אתה
 חיות לנו בדר ודר: ב בטרם | הרים ילדו
 ותחולל ארץ ותבל ומעולם עד־עולם אתה אל:
 ג תשב אנוש עד־כא ותאמר שובו בני־אדם:
 ד כי אלה שנים בעיניך פיוס אתמול כי יעבר
 ואשמורה בלילה: ה זרמתם שנה יהיו בבקר
 כחציר יחלה: ו בבקר יציץ ויחלה לערב ימולל
 ויבש: ז כי־כלינו באפך ובחמתך נבהלנו:
 ח שתה עונתינו לנגדך עלמנו למאור פניך: ט כי
 כל־ימינו פנו בעברתך פלינו שנינו כמו־הגה:
 י ימי־שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת |
 שמונים שנה ורחבם עמל ואון כי־גז חיש ונעפה:
 יא מי־יודע עז אפך וכיראתך עברתך: יב למנות
 ימינו בן הודע ונבא לבב חכמה: יג שובה יהוה
 עד־מתי והנחם על־עבדיך: יד שבענו בבקר
 חסדך ונרגנה ונשמחה בכל־ימינו: טו שמחנו
 כימות עניתנו שנות ראינו רעה: טז יראה אל־
 עבדיך פעלך והדרך על־בניהם: יז ויהי | נעם

אֲדַנִּי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

קה * הוֹדוּ לַיהוָה קִרְאוּ בִשְׁמוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים
עֲלִילוֹתָיו: ב שִׁירוֹ-לוֹ וּמְרוֹ-לוֹ שִׁיחוּ בְּכָל-
נִפְלְאוֹתָיו: ג הִתְחַלְלוּ בְּשֵׁם קִדְשׁוֹ יִשְׁמַח לֵב |
מִבְקָשֵׁי יְהוָה: ד דִּרְשׁוּ יְהוָה וְעִזּוּ בִקְשׁוֹ פָּנָיו
תִּמְדוּ: ה זָכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר-עָשָׂה מִפְתִּיו
וּמִשְׁפָּטֵי-פִיו: ו זָרַע אֲבָרָהֶם עֲבָדוּ בְּנֵי יַעֲקֹב
בְּחִירָיו: ז הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל-הָאָרֶץ
מִשְׁפָּטָיו: ח זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר צוּה לְאֵלֶּף
דּוֹר: ט אֲשֶׁר פָּרַת אֶת-אֲבָרָהֶם וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק:
י וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֶק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:
יא לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶת-אֶרֶץ-כְּנָעַן חֶבֶל נַחֲלָתְכֶם:
יב בְּהִיּוֹתָם מִתִּי מִסֵּפֶר כְּמַעַט וְגָרִים בָּהֶם:
יג וַיִּתְּחִלְכוּ מִגּוֹי אֶל-גּוֹי מִמַּמְלָכָה אֶל-עַם אֲחֵר:
יד לֹא-הִנִּיחַ אָדָם לַעֲשֹׂקָם וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים:
טו אֶל-תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחִי וּלְגִבֵּי־אִי אֶל-תִּרְעוּ:
טז וַיִּקְרָא רָעַב עַל-הָאָרֶץ כָּל-מִטְהָ-לֶחֶם שָׁבַר:
יז שָׁלַח לִפְנֵיהֶם אִישׁ לַעֲבֹד נִמְכָּר יוֹסֵף: יח עָנוּ
בְּכָבֶל רָגְלוֹ בְּרוֹל בָּאָה נִפְשׁוֹ: יט עַד-עַתָּה
בֹּא-דָבְרוּ אִמְרַת יְהוָה עֲרַפְתָּהּ: כ שָׁלַח מֶלֶךְ
וַיִּתִּירָהּ מִשָּׁל עַמִּים וַיִּפְתָּחָהּ: כא שָׁמוֹ אֲדוֹן
לְבֵיתוֹ וּמִשָּׁל בְּכָל-קְנִיָּנוּ: כב לְאִסֵּר שָׁרָיו בְּנִפְשׁוֹ

וְזָקְנָיו יִתְבָּסוּ: כג וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצִּירִים וַיַּעֲקֹב גֵּר
בְּאֶרֶץ-חָם: כד וַיִּפֹּר אֶת-עַמּוֹ מֵאֵד וַיַּעֲצִמְהוּ
מִצִּירָיו: כה הִפָּךְ לָבָס לְשֵׁנָא עַמּוֹ לְהַתְנַבֵּל בְּעַבְדָּיו:
כו שָׁלַח מִשָּׁה עַבְדּוֹ אֲחֵרֶן אֲשֶׁר בְּחֵר-בּוֹ: כז שָׁמוּ-
בָם דְּבָרֵי אֱתוּתָיו וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם: כח שָׁלַח
חֲשָׁךְ וַיַּחֲשֹׁךְ וְלֹא-מָרוּ אֶת-דְּבָרוֹ: כט הִפָּךְ אֶת-
מִימֵיהֶם לָדָם וַיָּמָת אֶת-דָּגָתָם: ל שָׂרִץ אֲרָצָם
צִפְרֹדָעִים בְּחֻדְרֵי מַלְכֵיהֶם: לא אָמַר וַיָּבֹא עֶרֶב
כְּנִים בְּכָל-גְּבוּלָם: לב נָתַן גִּשְׁמֵיהֶם בְּרָד אֵשׁ
לְהַבּוֹת בְּאֲרָצָם: לג וַיָּךְ גִּפְנָם וּתְאֵנָתָם וַיִּשְׁבֵּר עֵץ
גְּבוּלָם: לד אָמַר וַיָּבֹא אֲרָבָה וַיִּלֶּק וַאֲיִן מִסְפָּר:
לה וַיֹּאכַל כָּל-עֵשֶׂב בְּאֲרָצָם וַיֹּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם:
לו וַיָּךְ כָּל-כְּבוֹר בְּאֲרָצָם רֵאשִׁית לְכָל-אוֹנָם:
לז וַיּוֹצִיָאם בְּכֶסֶף וְזָהָב וַאֲיִן בְּשִׁבְטָיו כּוֹשֵׁל:
לח שָׁמַח מִצִּירִים בַּצֵּאתָם כִּי-נִפְל פַּחַדָם עָלֵיהֶם:
לט פָּרַשׁ עֲנָן לְמִסְדָּ וְאֵשׁ לְהָאִיר לַיְלָה: מ שָׁאֵל
וַיָּבֹא שָׁלוֹ וְלָחֶם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם: מא פָּתַח צוּר
וַיִּזּוּבוּ מַיִם הִלְכוּ בַּצִּיּוֹת נָהָר: מב כִּי-זָכַר אֶת-
דְּבַר קִדְשׁוֹ אֶת-אַבְרָהָם עַבְדּוֹ: מג וַיּוֹצֵא עַמּוֹ
בְּשִׁשּׁוֹן בְּרָנָה אֶת-בְּחִירָיו: מד וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת
גִּזְיִם וַעֲמַל לְאֻמִּים יִירָשׁוּ: מה בַּעֲבוּר | יִשְׁמְרוּ
חֻקָּיו וּתְוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ הִלְלוּהָ:

קלז א על־נהרות | בבל שם ישבנו גם־בכינו
 בזכרנו את־ציון: ב על־ערבים בתוכה תלינו
 בנרותינו: ג כי שם שאלנו שובינו דברי־שיר
 ותללינו שמחה שירו לנו משיר ציון: ד איך נשיר
 את־שיר־יהוה על אדמת נכר: ה אם־אשפחה
 ירושלים תשפח ימיני: ו תדבק לשוני | לחכי
 אם־לא אזכרי אם־לא אעלה את־ירושלים על
 ראש שמחתי: ז זכר יהוה | לבני אדום את יום
 ירושלים האמרים ערו | ערו עד היסוד בה:
 ח בת־בבל השדודה אשרי שישלם־לך את־
 גמולך שגמלת לנו: ט אשרי | שיאחו ונפץ את־
 עלליך אל־הסלע:

קג א הללויה | הללו־אל בקדשו הללוהו ברקיע
 עזו: ב הללוהו בגבורתיו הללוהו פרב גדלו:
 ג הללוהו בתקע שופר הללוהו בגבל וכנור:
 ד הללוהו בתף ומחול הללוהו במנים וענב:
 ה הללוהו בצלצלי־שמע הללוהו בצלצלי תרועה:
 ו כל הנשמה תהלל יה הללויה:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו גל יעקב ישראל:
 ותשועת צדיקים מיהוה מעוזם בעת צרה: ויעזרם יהוה ויפלטם ויפלטם
 מרשעים ויושיעם כי חסו בו: